NICK McDONELL

DO1SPRE2ECE

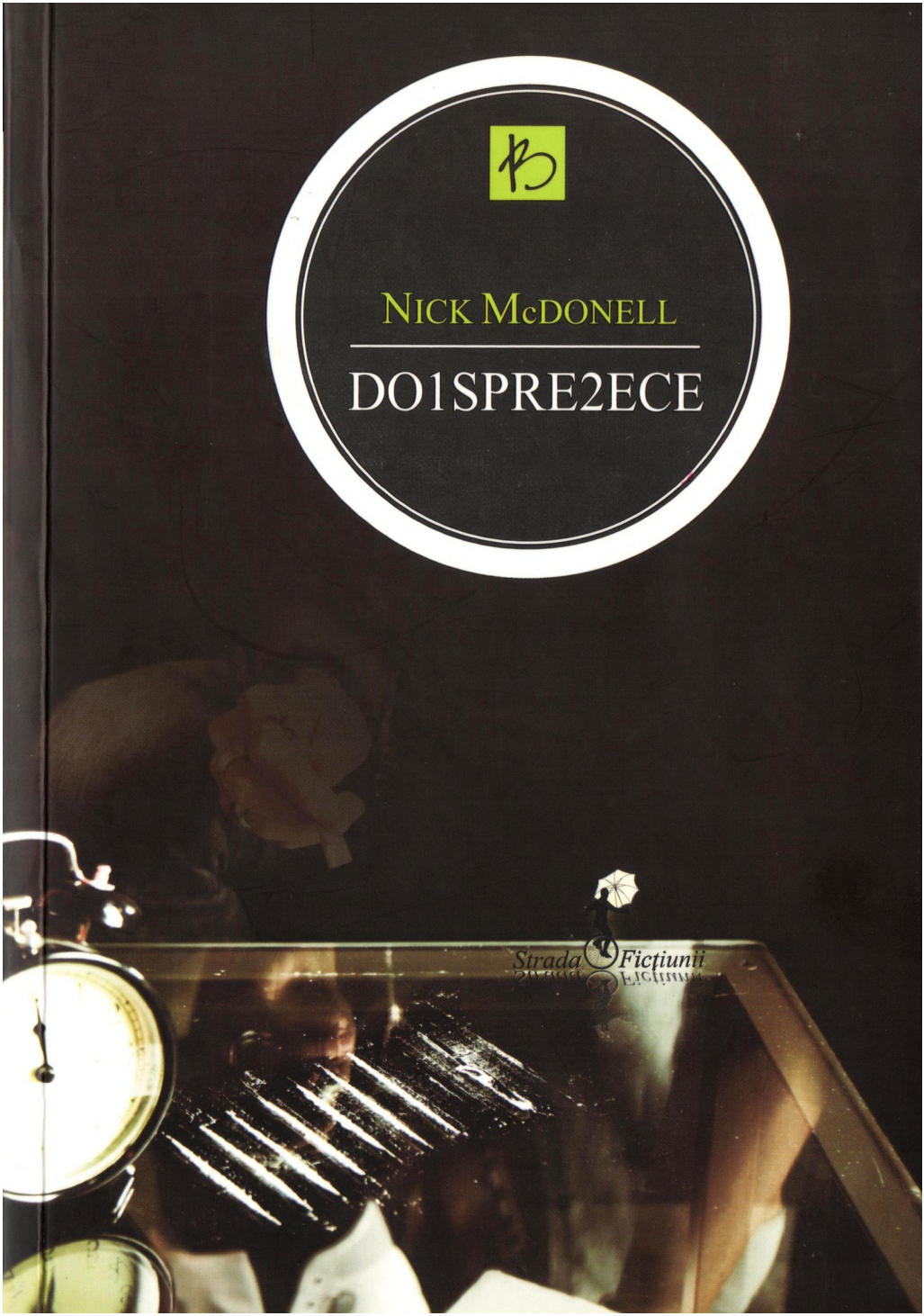

Strada Ficțiunii

Nick McDonell

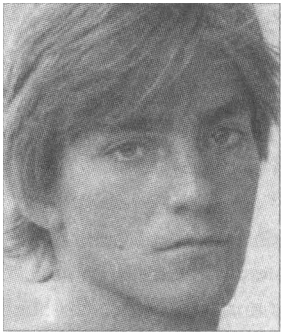

Nick McDonell s-a născut în 1984, la New York. Şi-a făcut studiile la Harvard University şi este autorul romanelor *Twelve* (2002), *The Third Brother* (2005) şi O educaţie costisitoare *(An Expensive Education,* 2009; Editura ALLFA,
2011). Romanul *Doisprezece,* scris la vârsta de şaptesprezece ani şi publicat în douăzeci şi trei de ţări, a fost ecranizat în 2010, în regia lui Joel Schumacher, cu Kiefer Sutherland,
Ellen Barkin, Chace Crawford şi Curtis „50 Cent "Jackson în rolurile principale. Nick McDonell a realizat reportaje în Irak, Afganistan, Mongolia, Sudan, Darfur şi la Cercul Arctic, pentru publicaţii prestigioase, printre care *Harper's, Time, The New York Daily News, Liberation* şi *Die Zeit.* Este de asemenea autorul volumelor de eseuri *Guerre a Harvard* (2008) şi *The End of Major Combat Operations* (2010).

Vocea autorului

„Nu sunt un trişor. Îmi fac griji că nu pot fulul

să fac totul pe bune, pentru că deja am atâtea avantaje. Dar ştiu că pot scrie.”

Traducere din limba engleză de
Alexandru-Ion Macovei
EDITURA ALLFA

TWELVE
Nick McDonell
Copyright © 2002 by Nick McDonell

DOISPREZECE
Nick McDonell
Copyright © 2012 Editura ALLFA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MCDONELL, NICK
Doisprezece/McDonell, Nick; trad.: Alexandru-Ion Macovei
Bucureşti: ALLFA, 2012 ISBN 978-973-724-367-6
I. Macovei, Alexandru-Ion (trad.)
821.111(73)-31135.1

Editura ALLFA: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
Sector 6, cod 060512 – Bucureşti
Tel.: 021 402 26 00 Fax: 021 402 26 10
Distribuţie: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenziall.ro
www.all.ro

Redactare: Olimpia Novicov
Tehnoredactare: Niculina Ionescu
Corectură: Elena Georgescu
Design copertă: Alexandru Novac

Dedicată tatălui meu

Vă rog să vă ridicaţi şi să păstrăm un moment de reculegere pentru elevii morţi. Şi vă rog acum să păstrăm un moment de reculegere pentru elevii care i-au ucis.

PARTEA I
Vineri, 27 decembrie

1

Mike Albu’ e deşirat şi palid ca un fuior de fum.

Poartă blugi, un hanorac şi-un palton albastru-închis de la *Brooks Brothers,* care atârnă pe el. Părul lui blond, aproape alb, e tuns scurt, urmându-i îndeaproape forma craniului. Mike Albu’ e curat. N-a fumat o ţigară în viaţa lui. N-a pus strop de alcool în gură, n-a tras niciodată dintr-un joint. Însă, deşi n-a pornit decât de la o măruntă tranzacţie de ocazie cu vărul lui, Charlie, Mike Albu’ a ajuns un foarte bun traficant de droguri.

Mike Albu’ a fost un elev bun, dar n-a mai dat pe la şcoală de şase luni şi, cu toate că unii s-ar putea întreba ce mai învârte, nimănui nu pare să-i pese prea mult că şi-a luat un an de pauză înainte de facultate. Poate chiar mai mult de-un an. Mike Albu’ a văzut *American Beauty,* filmul ăla despre un puşti care e dealer şi-şi cumpără echipamente video scumpe cu banii câştigaţi de pe urma drogurilor. Puştiul spune că, uneori, e atât de multă frumuseţe în lume, încât pur şi simplu n-o poţi suporta. „Pe naiba “, îşi zice Mike Albu’.

Mike Albu’ nu vede frumuseţea din jur. El vede doar cartierul Upper East Side din Manhattan. Au trecut două zile de la Crăciun, toţi puştanii s-au întors acasă de pe la şcolile lor particulare şi fiecare are ceva bani de spart. Aşa că el e ocupat cu drumuri până în Harlem, de unde-şi ia marfa, apoi cu uncii şi jumătăţi şi sferturi şi muzică tare şi case ticsite de lume, apoi alte ture, şi puştanii de la Hotchkiss şi Andover şi St. Paul şi Deerfield, care vor cu toţii să se drogheze şi să le spună *cum a fost* altor puştani de la Dalton şi Collegiate şi Chapin şi Riverdale, care au şi ei poveşti – ale lor. Toate la fel, de fapt.

În perioada asta a anului oraşul e oricum într-o totală debandadă, dar anul ăsta parcă mai mult ca niciodată. Madison Avenue e în plin şantier, iar pe Lexington sunt mai mulţi boschetari decât

îşi aminteşte. Trotuarele sunt foarte aglomerate şi e cu-atât mai rău cu cât e mai multă zăpadă, iar anul ăsta a nins din belşug. Când viscoleşte, pe unele străzi nu mai rămâne decât un şir lung de rahaţi de câine îngheţaţi, înşiraţi pe dâra de beton dată cu sare. E frig încă de la Ziua Recunoştinţei, extrem de frig, la televizor se spune că-i cea mai grea iarnă din ultimele decenii, dar pe Mike nu-l deranjează frigul.

Când s-a apucat Mike Albu' de traficul de droguri era vară şi era cald şi-a încercat să stea cât putea de mult fără să doarmă, ca un soi de experiment. Puştilor cărora le vindea marfă le părea deja extrem de tras la faţă şi fioros, dar atunci, printr-a treia zi, când tricoul alb şi blugii i se înnegriseră, de arăta ca un James Dean evadat dintr-o tabără de refugiaţi, iar ultimele ore se pierdeau în ceaţă şi maşinile de pe stradă zburau pe lângă el atât de aproape, încât trecătorilor li se făcea inima cât un purice când îl vedeau, redusese zgomotele oraşului atât de mult, încât se simţea bine.

La intersecţia dintre Lexington şi strada 86, prietenul lui, Hunter, l-a văzut şi l-a întrebat, Mike, te simţi bine; când Mike Albu' s-a întors către el, avea o dâră de noroi pe faţă, iar ochii îi sticleau în lumina de neon a chioşcului cu sucuri şi hotdog Papaya King. Mike Albu' i-a zâmbit şi-a

zis ia uite, pe urmă a rupt-o la fugă, gonind ca un dement, în sus, spre intersecţia cu Park Avenue. Câţiva puşti de la o şcoală particulară mergeau în aceeaşi direcţie, iar când i-a depăşit în trombă, unul a exclamat, suficient de tare ca să-l audă şi Mike Albu'. Uite cum fuge nebunu'! *Mike a făcut stânga-mprejur şi s-a întors hotărât spre ei, rostind la fiecare pas* Nebunu, nebunu, nebunu, nebunu, *copiii fireşte că s-au speriat, dar Mike Albu' nu i-a lăsat să se dezmeticească şi s-a năpustit spre ei, făcându-i să se-mprăştie care-ncotro şi să le piară orice poftă de distracţie, apoi Mike Albu' a-nceput să latre şi să schelălăie la ei şi-au luat-o cu toţii la sănătoasa. Şi tot aşa, lătrând şi urlând, Mike Albu' după ei şi Hunter după el, până când, după alte câteva străzi, Mike Albu' i-a lăsat în plata Domnului. Într-un final, după ce a parlamentat cu taximetristul şi i-a plătit cursa în avans, Hunter a reuşit să-l urce pe Mike Albu' într-o maşină. Şoferul era nervos şi nu l-a slăbit o clipă, urmărindu-l pe Mike Albu' tot drumul cu privirea în oglinda retrovizoare. Mike Albu' îşi scosese capul pe fereastră şi se uita fix la trecători. Când a ajuns acasă şi s-a prăbuşit în pat îmbrăcat şi-ncălţat, ultimul gând care i-a trecut prin minte înainte s-adoarmă a fost* De ce nu? *Stătuse treaz trei zile încheiate.*

Mike Albu’ coboară dintr-un taxi la intersecţia dintre strada 76 şi Park Avenue. Ca de fiecare dată, se uită la indicativul taxiului şi-l memorează, în eventualitatea c-ar uita ceva în maşină: 1F17. Evident, asta nu s-a întâmplat niciodată. Pe Park Avenue, copacii şi tufişurile sunt împânziţi cu instalaţii de Crăciun, suport excelent pentru zăpadă, aşa că ţurţuri lungi atârnă pe crengi. Seara, când se aprind luminile, copacii dispar aproape cu totul printre becuri, iar punctele imateriale de lumină trasează constelaţii neregulate în aerul întunecat. Se înnoptează deja, şi Mike Albu’ îşi aminteşte de-o noapte, cu mulţi ani în urmă, când mama lui încă trăia şi, aşezată pe marginea patului, l-a învelit mai bine în plapumă şi i-a vorbit despre teoria haosului. Mike Albu’ îşi aminteşte povestea cuvânt cu cuvânt. I-a spus că dacă un fluture murea deasupra unui câmp din Brazilia şi, în căderea lui, făcea un şoarece să se dea la o parte sau un firicel de iarbă să se-ndoaie, atunci totul s-ar putea schimba aici, la mii şi mii de kilometri depărtare.

— Cum vine asta? o-ntrebase el.

— Păi, dacă se-ntâmplă un lucru care schimbă un altul, atunci lucrul ăsta din urmă schimbă la rândul lui ceva, nu? Şi schimbarea asta ar putea să facă înconjurul lumii şi s-ajungă chiar aici, la tine în pat, zisese ea, pişcându-l de nas. Tot un

fluture să fi făcut asta?

— Da’ fluturele a murit? îi replicase el.

Luminile de pe Park Avenue se aprind dintr-o dată. Mike îşi simte telefonul vibrând din nou.

2

Douăzeci de străzi mai sus, la sala de sport din cartier, e una din serile „pentru tineri “. Toţi băieţii care vin să joace baschet poartă bandane şi ghete Jordan, şi toţi sunt negri. Din când în când însă mai apar şi doi puşti albi. Cel mai vânos dintre ei are un metru optzeci şi sare cel mai bine dintre toţi, dar nu ştie deloc să dribleze. Îl cheamă Hunter McCulloch, aleargă mult şi, uneori, mai nimereşte şi coşul, aşa că ajunge să şi joace. În urmă cu vreo doi ani, când venise prima oară aici cu Mike Albu’, Hunter habar n-avea cum merg lucrurile la sală. Toţi îşi spuneau între ei *cioară,* şi cea mai mare parte a conversaţiilor se desfăşurau atât de rapid încât el nu era în stare să ţină pasul. Negreza, cum îi spunea Mike, chiar exista. Acum însă Hunter s-a obişnuit şi, chiar dacă tot nu foloseşte cuvântul *cioară,* ştie care-i *şmenu’.* Iar în seara asta, şmenu’ e următorul.

Nana e cel mai bun dribler de pe teren. Rapid, puternic şi de culoarea cărbunelui sub maieul lui alb, joacă într-un meci la un panou, pe care

Hunter îl urmăreşte de pe margine. Jerry Prăjină, singurul puşti alb în afară de Hunter, este pivotul echipei adverse. Când Nana sare, gata să arunce la coş, Jerry îl doboară. Nana se ridică de jos, mitraliază ceva ce Hunter nu pricepe întru totul despre faptul că-l doare gâtul şi părăseşte terenul. Urcă scara în spirală ce duce la mezanin şi se aşază pe ultima treaptă, de unde nu poate fi văzut de cei de jos. Coechipierii lui îi strigă că ştiu că-i acolo, *cioară,* şi să facă bine să-şi mişte curu' jos şi să joace. Nana nu le dă atenţie, aşa că Hunter îi ia locul. Seara e pe sfârşite şi nu mai e aproape nimeni la rând, în afara unui portorican scund, pe nume Arturo, care, oricum, mai mult a stat pe bancă.

Hunter se descurcă destul de bine, dar jocul se opreşte din nou când Nana coboară şi-şi cere locul înapoi:

— Gata, mă bag!

— Ce? exclamă Hunter. Încă de când a venit prima oară la sală s-a străduit să nu creeze probleme, ba uneori chiar şi-a cerut scuze când a faultat sau a ratat câte-un coş. Nimeni altcineva nu-şi mai cerea scuze, dar Hunter era un tip simpatic, căruia-i ieşeau coşurile cu panoul, aşa că nimeni nu i-o lua în nume de rău.

— Am zis, lasă-mă-n pula mea la locu' meu!

— OK. Hunter ridică din umeri şi se dă la o parte, gata să iasă de pe teren. Ceilalţi se uită

lung unul la altul. Nu-i deloc mişto ce se întâmplă.

— Hei, omule, nu-l lăsa să facă asta, zice tipul care l-a rugat pe Hunter să-i ia locul lui Nana. El a plecat. E jocul tău.

— Nee, e OK.

— Nu, omule, nu trebuie să ieşi, el a plecat. Tu jucai, aşa că stai.

— Ce-ai zis? sare Nana.

— Am zis c-ar trebui să rămână. Tu ai plecat. Intri la următoru'.

— Nu, eu intru, se bagă şi Arturo.

— Gura, Arturo, i se răspunde în cor.

Hunter îşi zice că toată lumea învaţă să facă compromisuri. Asta, poate la ora de istorie, unde a învăţat despre Henry Clay, Marele Conciliator. Dar Clay n-a jucat niciodată aici, la sala de cartier.

— Nana, hai, fă paşi! Hunter e cioroiu' meu, zice un alt puşti de culoare şi bate pumnul cu Hunter. Toţi râd, în afară de Nana, care se enervează şi-ncepe să i se bage-n faţă lui Hunter. Hunter habar n-are ce să facă. Se dă-napoi. Ceilalţi stau şi privesc. Arturo se ridică şi-ncepe să strige *bătaie,* agitând spiritele. Nana îl beşteleşte deja de toţi sfinţii şi părinţii.

Hunter e un puşti destul de musculos. Nu-i solid ca un taur, dar are o forţă fluidă, bine repartizată în tendoane şi muşchi. Aşa că atunci

când, într-un final, îl loveşte pe Nana, acesta e zdruncinat bine. Dacă descompui lovitura ca la reluările cu încetinitorul, vezi cum falca i se deplasează în lateral odată cu pumnul. Privită cadru cu cadru, îţi îngheaţă sângele în vine, e mai nasoală decât orice au văzut puştii până acum. Toţi se strâmbă la pocnitura zdravănă a pumnului în carne.

Hunter n-a lovit primul, bineînţeles, el doar a reacţionat, încercând să scape de Nana, a dat câteva ture bune de teren înainte de-a fi încolţit, a se întoarce pe călcâie şi a-şi descărca tunul. După care zice imediat:

— Eşti OK, omule? N-am vrut să te lovesc, da' trebuie să te calmezi. Şi-apoi, când Nana loveşte din nou şi e nevoit să se ferească: La naiba. Nana îi trage un cot în ureche, făcându-l să se clatine. În clipa aia, înţelege dintr-odată că Nana a luat-o în serios. Nana îl atacă şi reuşeşte să-i bage un genunchi în dinţi. Când se prăbuşesc încleştaţi la pământ, sângele sare în toate părţile, mânjindu-i pe-amândoi.

Nimeni nu ştie ce să facă. Asta-i o bătaie adevărată şi, cu toate că toată lumea povesteşte că a fost înjunghiat unu' aici chiar vara trecută, nimeni nu se bate la sală. Până la urmă, după ce se tăvălesc o vreme pe podea, ceilalţi reuşesc să-i despartă. Lui Hunter i-a sărit muştarul şi sângerează şi el acum. Nana ţipă, iar sala e mai

gălăgioasă ca niciodată. Lui Arturo i se pare cea mai mişto chestie pe care-a văzut-o vreodată, aşa că se duce la Hunter şi-i spune să-l mai căpăcească niţel pe cioroi. Hunter îi zice să dispară dracu'. Nana îl întreabă dacă nu vrea şi el câteva. Arturo nu vrea, dar când se-ntoarce să plece, îi aruncă lui Hunter că-i un pui de găină. Hunter îşi iese din minţi. E deja prea mult. Aşa că pune mâna pe-o minge de baschet şi-o aruncă cu toată puterea în capul lui Arturo, care se prăvăleşte drept în nas. Nana zice mă cac în rahatu' ăsta şi se duce să-şi ia lucrurile. Arturo aruncă mingea înapoi, dar fără vlagă. Nu vrea să se pună de-adevăratelea cu Hunter, că doar a văzut şi el ce s-a-ntâmplat.

Plin de sânge, Nana pleacă fără să-i arunce vreo privire lui Hunter, care-l urmăreşte îndepărtându-se. Şi el e plin de sânge. Nici măcar nu ştie foarte bine ce s-a întâmplat.

3

Când intră în clădirea sălii de sport, Mike Albu' mai că se ciocneşte de un puşti de culoare, solid, un cunoscut din cartier, care se grăbeşte să coboare scările. Mike Albu' se uită după el, întrebându-se de ce e plin de sânge. Înăuntru îl zăreşte pe Hunter aruncând la coş de unul singur în capătul celălalt al sălii. Nu l-a mai

văzut pe Hunter din septembrie, dar se ştiu de-o grămadă de vreme. Au făcut gimnaziul împreună, purtând zi de zi aceleaşi cravate şi sacouri albastre. Odată, au fost într-o excursie cu clasa în Central Park şi toţi oamenii pe lângă care treceau îi strigau „cercul poeţilor dispăruţi”. Lui Mike i-a plăcut excursia. A fost ca un curs experimental; s-au aşezat pe-o bancă undeva şi, timp de câteva minute, s-au uitat bine la tot ce era în jur. N-au zis nimic, doar au privit, încercând să se relaxeze şi să vadă lucrurile un pic mai clar. Iar Mike Albu’ s-a uitat la colegii lui şi şi-a zis: „Recunoaşte – nu suntem decât nişte puşti de gimnaziu îmbrăcaţi ca nişte bancheri.14 Hunter înţelesese. Mike Albu’ vede că Hunter e plin de sânge încă de la jumătatea sălii:

— Hunter.

— Hei, Mike, îţi vine să crezi rahatu’ ăsta? zice Hunter, întorcându-se şi aruncându-i mingea: Unu la unu?

Mike Albu’ o prinde:

— Nu mai joc.

— Glumeşti.

— Te-ai bătut cu pustiu’ ăla? întreabă Mike Albu’ aruncându-i mingea înapoi.

— Nana? E total sonat.

— Cum merge şcoala?

— La fel. Tot cu şmenuri?

Mike Albu’ ridică din umeri.

— Te-ai îmbogăţit?
— Îţi fac cinste cu nişte haleală.
În timp ce ies, Hunter îi spune:
— Am citit undeva că aici, la New York, poţi să supravieţuieşti chiar şi-atunci când eşti complet pe drojdie, pentru că-i atât de multă mâncare aruncată pur şi simplu pe stradă, că-i aproape imposibil să mori de foame.
— Mai trebuie să şi vrei să mănânci.

La nici câţiva metri de sală e un McDonald’s. Hunter şi Mike Albu’ stau la fereastră. Afară începe din nou să ningă. Zăpada e udă şi grea, şi se lipeşte de geamurile de plastic, pe care se prelinge încet, înceţoşând farurile maşinilor care se îndreaptă spre centru. Hunter îl întreabă pe Mike Albu’ dacă se gândeşte să meargă la facultate.
— Poate.
— Adică?
— Adică poate.
— Vine întâi ianuarie, omule. Dacă nu eşti înscris pân’ atunci, eşti futut.
— Anu’ trecut am amânat, aşa că pot să le spun ce fac până-n mai.
— Taică-miu zice că dacă nu intru la Harvard, trebuie să merg la Dartmouth.
— El acolo a fost, nu?
— Bunică-miu le-a făcut laboratorul.

— Păi, du-te la Harvard, c-o să fii şi cu Warren.

Warren e cel mai bun prieten al lor din liceu. E în acelaşi an cu Mike Albu'.

— Vezi? Chiar aşa, zice Hunter.

— Chiar aşa ce?

— Warren a intrat la Harvard. Crezi că tu n-ai fi în stare să le rupi gura acolo? Haide, am fi toţi trei împreună, ca pe vremuri. Hunter râde: Ai fi în acelaşi an cu mine.

— Mda, exact ce-mi doresc. Ca pe vremuri. Mike îşi simte mobilul vibrând în buzunar. Trebuie să fie puştiul cu petrecerea de pe strada 90, dincolo de Fifth Avenue. Tre' s-o şterg.

4

Prin toamnă, Mike se apucase deja serios de trafic. Într-o zi, aştepta un client pe East End Avenue, când a văz. Ut un puşti cocoţat pe-o scară de incendiu, aruncând o ţigară aprinsă într-un tomberon deschis, plin cu ziare şi cartoane. Focul s-a aprins imediat, la început mai firav, trimiţând doar un fuior subţire de fum în înalt un, apoi s-a înteţit, făcând ca marginile ziarelor să se încreţească de căldură, iar aerul prins între straturile de carton să pocnească. Flăcările începuseră deja să lingă pereţii metalici, când, dintr-odată, din tomberonul cu buza încinsă şi roşie, a ţâşnit o pălălaie imensă,

iar copiii de pe scara de incendiu au coborât în stradă şi s-au postat în jurul coşului de gunoi, ca nişte oameni ai străzii.

Urmărind scena, lui Mike Albu' i-a venit în minte Ciuma, *un roman despre un oraş închis din pricina ciumei, în care, până să ajungă la oameni, boala ucide toţi şobolanii, care se târăsc în stradă să moară. Mor cu nemiluita, aşa încât oamenii trebuie să-i adune în grămezi mari şi să-i incinereze.*

5

În timp ce-l urmăreşte cu privirea pe Mike urcându-se într-un taxi, Hunter îşi pune căştile pe urechi. Vrea să meargă pe jos. Se gândeşte la Nana. Apoi nu se mai gândeşte la nimic. În caz că nu ştiaţi, oraşul e mai frumos noaptea. E mai răcoros, mai proaspăt şi te înviorează. Acum a început să ningă mai tare şi e din ce în ce mai frig, dar Hunter nu se opreşte. Ascultă James Taylor. La intersecţia dintre Park şi strada 79, CD-ul se termină, dar el vrea ca melodia să ţină până în clipa în care intră pe uşa apartamentului, aşa că pune din nou „Fire and Rain ". Hunter nu lasă pe nimeni să ştie că ascultă James Taylor, dar minciuna nu-l deranjează, pentru că bănuieşte că toată lumea ascultă în secret muzică sentimentală.

Vise frumoase şi maşini zburătoare zdrobite de pământ, în timp ce trece prin faţa portarilor, care-l salută cu o înclinare a capului. Apasă butonul ascensorului şi se reazemă de perete. Uşile se deschid şi păşeşte în lift, se sprijină din nou de perete şi-ncepe să se holbeze la tavan. În centrul lămpii de sticlă e o gaură în care Hunter ştie că se ascunde o cameră de supraveghere. Nu şi-a dat seama de asta decât după ce, la unsprezece ani, şi-a scos cocoşelul prepuberal şi l-a scuturat în lift, prinzându-l între picioare şi călărind aerul înainte chiar de-a şti ce-nseamnă să „călăreşti”. Atunci n-a ştiut de ce-o făcuse, iar acum, cu-atât mai puţin. Administratorul i-a arătat caseta de-abia când a împlinit cincisprezece ani. *Am văzut focul…*

Îşi dă seama că melodia o să continue şi după ce-o să intre pe uşă. Şi ce dacă?

Acum e în casă şi aude televizorul din bibliotecă – un show pe care nu-l identifică. Intră în cameră şi-l vede pe taică-său stând acolo amărât şi bând. Tatăl lui Hunter e un bărbat impunător, mai mare decât fiul lui, întotdeauna cu un pahar în mână, întotdeauna trist. La fel şi maică-sa. Cel puţin aşa i se pare lui.

— Hunter, vino să vorbim!

Hunter se-ntreabă ce-o mai vrea taică-său de data asta. Mâine trebuie să plece în Europa. Maică-sa e deja acolo. Ar trebui să fie fericiţi. Nu

aşa ar trebui să fie lucrurile? Îl ascultă perorând despre cât de mult a tocit el la internat, cât a muncit la Dartmouth şi cât de mult munceşte în continuare. Pare gata să izbucnească în plâns. Când nu mai rezistă, Hunter zice că e obosit şi vrea să se culce şi se duce în camera lui. Taică-său nici măcar n-a observat că are sânge pe haine.

Se întinde în pat îmbrăcat. Ştie că nu va reuşi să adoarmă, aşa că aşteaptă până-l aude pe taică-său ducându-se la culcare şi se strecoară afară. Vrea să se plimbe. „Şi-am văzut ploi... James Taylor e de rahat “, îşi zice Hunter.

6

Nana locuieşte la intersecţia străzilor 117 cu Third Avenue. Acolo e o pantă care coboară de la strada 96 spre est şi dă în Harlem. În secunda unu, Park Avenue e toată numai portari şi Audi-uri, iar în secunda doi, eşti în Harlem. Când treci din 96 în 3, unul dintre primele lucruri pe care le vezi e o rotiserie jegoasă. Nana o urăşte. Întotdeauna i-a plăcut mai mult drumul spre sala de sport, decât cel înapoi, spre casă.

Acasă înseamnă apartamentul mamei lui, situat la etajul opt al unui bloc de locuinţe sociale de la numărul 2123, pe Third Avenue, imediat după marea pancartă ce urează tuturor BUN VENIT

ÎN COMPLEXUL JEFFERSON. Nana parcurge aleea sinuoasă ce duce la intrare, ocolind clădirea din faţă, cea care ascunde privirilor curioase terenul dejoacă pentru copii spre care dă şi blocul lui. Nana dă colţul, gândindu-se cum să-i explice maică-sii hainele pline de sânge.

Apropiindu-se de uşă, vede doi bărbaţi pe care nu-i poate distinge prea bine în capătul gangului de la intrare. Sunt înalţi, unul e masiv şi altul mai subţire, dar amândoi par umflaţi din cauza imenselor pufoaice North Face cu care sunt îmbrăcaţi. Slăbănogul e alb. „Ciudat”, îşi zice Nana. Probabil că-i vreo afacere. Nana se ascunde după colţ, de unde nu poate fi văzut, dar poate să tragă cu ochiul.

— Tragi din ea, coaie, nu-i aşa? zice grasul, animat de-o furie stăpânită. „Furie de groază”, îşi zice Nana. Ţi-am zis să nu te-atingi de marfă!

— Nu m-am atins, omule.

Albul e nervos, se bâlbâie.

— Bine. Dă banii!

— OK, OK, stai să-i scot.

Albul scormoneşte în buzunar şi Nana îl vede cum se încordează dintr-odată tot, ca un arc, lucru care pare să nu-i scape nici grasului, pentru că, în timp ce albul scoate un pistol, o chestie mică, argintie, cu mâner sidefiu, grasul îi trânteşte un pumn care-l face să se dea înapoi, clătinându-se. Şi atunci, într-o singură mişcare

curgătoare, grasul bagă mâna-n buzunar şi scoate la iveală un pistol înfăşurat într-un prosop, pe care-l îndreaptă spre puştiul alb şi trage. Zgomotul înfundat al exploziei ce reverberează în tot blocul îl face pe Nana să tresară. Prosopul ia foc şi grasul îl aruncă pe jos, în timp ce albul se prelinge la pământ, lăsând o dâră de sânge şi fulgi de pufoaică pe perete.

Nana ţâşneşte spre scări, crezând că respectivul o s-o ia în direcţia opusă, dar acesta se răzgândeşte şi se-ntoarce. Pentru o fracţiune de secundă, Nana îl priveşte drept în ochii gălbui şi injectaţi, apoi primeşte un genunchi în testicule şi se prăbuşeşte la pământ. În timp ce se tăvăleşte pe jos de durere, îl vede cu colţul ochiului pe gras dându-se un pic înapoi, aşa că se chinuie să se ridice şi să se târască de-acolo. Apucă să se uite bine la cadavrul de lângă el. Tipul e doar un puşti. Palid, cu părul blond, aproape alb, cu ochii rămaşi larg deschişi. În timp ce încearcă să se ridice, bocancul grasului îi ratează tâmpla şi-l nimereşte în gură. Cade din nou şi nu mai apucă să vadă cum grasul se grăbeşte să ia prosopul, îl înfăşoară în jurul armei şi-l împuşcă în cap. Tipul masiv se întoarce către cadavrul albului şi-i ia pistoletul argintiu.

7

Până acum s-a dovedit o vacanţă de zile mari. Petrecerile s-au ţinut lanţ. Sara Ludlow şi prietena ei au ieşit împreună la plimbare. Păşesc cu mare grijă, astfel încât să nu calce în băltoacele de zloată cu cizmele lor Jimmy Choo până la genunchi şi toc stiletto. Sara cotrobăie prin geanta Prada pe care tocmai a primit-o de Crăciun, în căutarea pudrierei. Vrea să vadă cum arată. Toată lumea e interesată de modul în care arată Sara, pentru că e, de departe, cea mai tare dintre fetele din şcoală. Când puştiul la care se duce acum, Chris, a făcut un tabel cu toate fetele, aşa ca la bursă, Sara a fost „cotată “cel mai bine. În vreme ce restul fetelor se prăbuşeau în funcţie de capriciile pieţei, sau de cât de mult şi dacă „se lăsau”, curba ei de pe grafic a rămas într-o constantă ascensiune. Într-un final, când tabelul a fost descoperit în spatele posterului cu Bob Marley din sala de recreere a celor din anii terminali, fetele au fost fascinate. Egourile s-au inflamat ori au fost complet strivite, dar nimeni n-a fost cu adevărat surprins de supremaţia Sarei. Picioare lungi, sâni mari, păr blond, ochi albaştri, pometi înalţi. Până şi cei care n-o plăceau spuneau că arată fantastic – dacă îţi plăcea tipul ăla de frumuseţe convenţională. Dar astfel de afirmaţii rareori reuşeau să ostoiască geloziile.

În timp ce vorbeşte cu prietena ei, Sara se

priveşte în oglindă:

— Cine-o să fie acolo?

— Mai mult d-ăia de-a doişpea. E casa tipului ăluia, Chris, şi frate-su' cică trebuie să se-ntoarcă de la internat, sau dezintoxicare, sau de oriunde mai e acu'.

— Claude?

— Mda. Cică acum e „curat".

— Mă rog. Ai văzut că Jessica şi-a făcut operaţie la nas?

— Da? Nu mi-am dat seama. *Ha, ha, ha.*

— Îhî, nici eu. Ştii cine-i naşpa rău?

— Cine?

— Layla.

— Da, ştiu. Se crede atât de deşteaptă. Trăncăne într-una.

— E cu mine la engleză.

— La Wenchler?

— Mda, şi e în stare să spună orice. Cică lumea ia holocaustul prea în serios, sau ceva de genu' ăsta. A făcut-o pe Jane Grey să iasă afară în lacrimi.

— Jane plânge din orice.

— Ştiu, dar Layla a fost scorpie la faza asta.

— Jane e evreică?

— Nu, nu cred. Da' ştiu c-a fost anorexică.

Ajunse la intersecţia dintre strada 19 şi Madison, fetele râd în continuare de ultima lor poantă. Din acest loc se vede casa în care e

petrecerea. Un puşti înalt, îmbrăcat într-un palton, e postat la intrare.

8

Mike aude rap dinăuntru. Nelly, sau ceva asemănător:

Oh, de ce trăiesc aşa,
Hei, de vină tre ’ să fie banii.

Asta-i casa lui Chris, iar petrecerea e tot a lui. Chris îi dă lui Mike o sută de dolari şi-l întreabă dacă nu vrea să intre. Mike zice că nu şi se uită peste umăr la cele două fete care urcă scările. Se holbează vreo două secunde la cea mai drăguţă dintre ele, se întreabă cât de deşteaptă o fi şi-apoi pleacă.

O apucă spre vest, traversează Fifth Avenue şi coboară spre centru pe latura estică a parcului. Clădirile de peste dram arată ca nişte fortăreţe. Mike se gândeşte la cât de bogaţi sunt toţi cei care locuiesc în ele. „Prin urmare, te-ai născut în capitala lumii şi nu vei putea evada niciodată din ea, nimeni nu-şi doreşte asta. Şi nu-i vorba de nimic altceva decât de dorinţă. Nimeni n-are nevoie de nimic aici. E vorba de acel prim moment al zilei, când te scoli şi vezi că ninge, iar între clădiri totul străluceşte în bătaia soarelui

şi-i întunecat la umbră. Totul e dorinţă. Ce vrei? Pentru că dacă nu vrei ceva, nu ai nimic. Eşti în derivă, eşti luat de val şi îngropat sub zăpadă şi umbră. Iar primăvara, când zăpada se va topi, nimeni nu-şi va mai aminti unde-ai îngheţat şi-ai căzut, şi nu vei mai fi niciunde. “

9

Chris le aşteaptă pe cele două fete la uşă. „Sara Ludlow, îşi zice Chris, Sara Ludlow. Mă întreb dacă încă mai iese cu fotbalistul ăla. “Numai el ar putea să aibă bafta asta care face că încă nu şi-a tras-o cu nimeni, deşi are şaptesprezece ani şi jumătate, păr blond închis, ochi albaştri şi, dacă nu ţii cont de acneea sorocită de aceeaşi stea nenorocoasă ce-l urmăreşte din fragedă pruncie, arată destul de bine. Baftă de rahat ca acum vreo două luni, când a încercat să se cupleze c-o fată de la o şcoală publică, care-a fost atât de excitată, de surprinsă, sau cine mai ştie ce, când i-a băgat degetele între buric şi curea şi-a încercat să-i dea jos pantalonii, încât s-a smucit brusc şi i-a rupt tendonul de la degetul mic. Nu mai avea niciun control asupra degetului respectiv, care atârna inert, indiferent cât de mult le mişca pe celelalte. Fetei i s-a părut amuzant. Le-a spus tuturor că şi-a prins mâna într-un sertar, dar în

urma operaţiei complicate la care a fost supus, a ajuns să poarte un ghips enorm şi şi-a pierdut orice urmă de încredere în sine. Aşa că a aşteptat. Iar acum, când ghipsul a dispărut şi e din nou mobil şi, în opinia lui, atrăgător, dă petreceri în căutarea fetei potrivite. Şi, dintr-odată, iat-o pe Sara Ludlow, care-l roagă să-i arate casa.

— Sper că-i multă lume la petrecere, zice Sara. Astea-s cele mai amuzante.

Chris nu ştie ce să-i răspundă, dar se simte norocos.

Vila de piatră îmbrăcată în iederă se înalţă chiar din marginea trotuarului. Dac-ar fi să-i urci scările într-o zi obişnuită a săptămânii, ai pătrunde în sterilitatea perfectă, de artizan, a celor extrem de bogaţi. Nimic nelalocul lui; pe pereţi, tapiserii autentice, ţesute cu secole în urmă de nişte călugări anonimi din Normandia. În seara aceasta însă are loc o petrecere. Tapiseriile n-au dispărut, dar alte lucruri (corpuri, cutii, hanorace, DVD-playere) zac în dezordine.

La etajul şase, într-unul dintre dormitoarele goale pentru oaspeţi, câţiva puşti sunt strânşi în jurul unui alt puşti care bate la tobe fără prea multă consideraţie pentru ritm, din cauza celor opt beri pe care le-a băut. O grămadă de cutii de

Corona Lights şi Budweiser sunt împrăştiate peste tot pe podea. Într-una dintre camerele de pe cealaltă parte a holului, dintr-o staţie răsună „Burn one down “, a lui Ben Harper, suficient de tare încât să fie auzită de puştii care fumează iarbă pe terasă, în timp ce se uită peste drum, la vecini, şi-şi scutură scrumul în iederă. La etajul cinci nu sunt decât doi puşti, unul blond, celălalt tuciuriu şi acneic, amândoi mici de statură, leşinaţi pe canapelele mari de piele pe care ceilalţi i-au abandonat îmbrăţişaţi şi salivând. La cel de-al patrulea, în jur de zece puşti stau în faţa unei plasme mari, uitându-se la filme porno pe Cinemax. Unul dintre ei e tolănit pe un fotoliu mare de piele şi ţine o fată pe un picior. Amândoi se holbează fericiţi la ecran, în timp ce mâna lui stângă se odihneşte delicat pe unul dintre sânii ei. La etajul trei, alţii stau la o masă şi beau, bârfesc şi flirtează, în vreme ce la casetofon se aude Snoop.

— Ar fi trebuit să inviţi mai mulţi oameni, îi spune Sara Ludlow lui Chris. Dar el nu se poate gândi decât la cum ar fi s-o fută pe Sara, nu doar să se combine cu vreo tipă moartă de beată, de la una dintre petrecerile lui, cum se-ntâmplă chiar acum într-o altă cameră de la etajul trei, unde o fată pe care o cunosc amândoi, pe nume Jessica, şi-o trage cu un tip de la o altă şcoală, pe care nimeni nu ştie cum îl cheamă. Rămaşi de

capul lor, Jessica şi respectivul se mozolesc fără prea multe fasoane. Brusc, tipul îşi dă drumul în pantaloni, aşa că se opresc. El se duce să-şi ia o bere, iar Jessica intră în baie.

10

Jessica se priveşte în oglindă. Nu e foarte machiată. Cu toate că nu e perfectă, ca Sara Ludlow, e drăguţă. Operaţia la nas nu i-a stricat deloc. Piele catifelată, păr lung şi castaniu, ochi mari şi căprui. Odată, un tip s-a crezut teribil de amuzant când, vrând să-l necăjească pe unul dintre admiratorii ei, şi-a luat sfârcurile în căuşul palmelor şi-a zis că Jessica are ochi mari şi căprui. Şi chiar are nişte sâni frumoşi. Şi buze subţiri; o gură destul de crudă, dar nimeni n-ar spune vreodată „gură crudă “. În seara asta poartă nişte pantaloni închişi la culoare, suficient de lăsaţi pe şolduri pentru a scoate la iveală şnurul chilotului pe care scrie Calvin Klein. Pulovăraşul mulat îi subliniază formele şi nu lasă niciun petec de piele descoperit, în afară de cazurile în care se întinde, iar puloverul se ridică şi-i dezvăluie buricul. Nu-i nici slabă, nici grasă. Arată „sănătos”. E o fire sportivă: joacă fotbal şi înoată.

Iat-o pe Jessica în urmă cu câteva ore, vorbind la telefon cu unul dintre admiratorii ei, încă unul

care a auzit că-i o destrăbălată:

— Mă simt foarte bine cu corpul meu, zice ea.

— Deci eşti sexy?

— Gen… se face mare caz de coapse, că ai coapse mari, dar eu…

— Păi şi cum ai coapsele?

— Am coapse puternice. De la înot.

Primăvara, Jessica aleargă mult, foarte bine pentru ea, dar în noaptea asta, acum n-a intrat în baie ca să se uşureze. A intrat în baie ca să tragă pe nas o linie de cocaină înainte de întoarcerea băiatului beat. Toţi ceilalţi beau, fumează jointuri şi consideră că-i o dementă să iei cocaină dacă nu-i vorba de-o ocazie specială, cum sunt balurile de sfârşit de an. Nu şi Jessica. Aşa că, niciuna, nici două, iată că şi apare Punguţa plină cu praf alb. Un chimist ar considera conţinutul extrem de interesant. Nu e cocaină. E altceva – „numărul doisprezece", a numit-o băiatul când i-a dat-o, spunându-i să o păstreze pentru mai încolo – şi, imediat ce trage prima linie, totul se schimbă.

Sprâncenele-i fine se arcuiesc deasupra ochilor, iar gura i se deschide. Se aşază cu toată greutatea pe toaletă şi se lasă pe spate. Simte furnicăturile. Fiori de pe şira spinării. Cam ca atunci când citeşti fragmentul ăla din Discursul de la Gettysburg. Cam aşa. Da, Jessica e o elevă foarte bună şi, da, a fost deja acceptată la

Wesleyan pentru anul viitor. Discursul de la Gettysburg. A citit tot ce era de citit despre Lincoln la cursul avansat de istorie a Americii. A citit despre Lincoln şi, într-o seară târziu, repetând discursul cu voce tare, ca să-l înveţe pe dinafară, chiar a simţit fiorul ăla pe şira spinării. Discursul ăsta îi plăcea mai mult decât oricui: „Ca de la cei atât de onorabil căzuţi în bătălie trebuie să luăm tăria de-a ne consacra cu şi mai multă ardoare cauzei întru care au făcut suprema jertfa; nouă ne revine datoria de-a face ca moartea lor să nu fi fost în van… “

Dar nu e tot aia. Mai trage o linie şi furnicăturile devin mai ample, urcându-i pe coloană până-n ceafa.

„… Dar, într-un sens mai larg… “

Îşi lipeşte genunchii unul de altul, încordează fundul şi-şi sprijină ceafa de vasul veceului „… nu putem dedica… “

Un rânjet uriaş i se întipăreşte pe chip şi culorile din baie îi dansează în priviri.

„… nu putem consacra… “

Începe să chicotească şi se prelinge de pe toaletă, chipu-i lăsând pe suprafaţa de porţelan o dâră de transpiraţie „… nu putem sfinţi… acest pământ. “

Mike Albu’ s-a ridicat, şi-a încheiat nasturii de la jachetă şi a ieşit în faţa clasei. A declarat fără

nicio ezitare că referatul lui era despre Abraham Lincoln pentru că a fost foarte înalt, întreaga clasă a început să hohotească, până şi profesorul, pentru că ştia că Mike glumeşte şi că referatul va fi unul excelent. A început să citească. Abraham Lincoln a fost transformat într-un martir, a zis el, la fel cum s-a întâmplat, peste ani, şi cu JFK. În încheiere, a susţinut că moartea nu i-a făcut dreptate. O fi fost ea bună pentru ţară, dar n-a fost bună nici pentru Abraham, nici pentru Jack. Şi n-a fost bună nici pentru mine, *şi-a zis Mike, a cărui mamă murise cu o zi înainte. Când tatăl lui îi spusese că nu trebuie să se ducă la şcoală, replica lui fusese:* Şi la ce-ar ajuta asta?

11

Sara Ludlow e deja de-o oră la petrecerea lui Chris şi nu-i deloc impresionată. Nu-şi doreşte nici jointuri, nici bere, şi e din cale-afară de plictisită de povestea pe care tocmai i-o spune Chris, despre prima muie de care a avut parte frate-său la un *bar mitzvah.* Zice că-i vremea să plece.

— Unde ţi-e prietenul? întreabă Chris.

Sara îl scrutează cu privirea. Până la urmă, s-ar putea dovedi util:

— Trebuie să vină cu maşina din East

Hampton, zice. Dar fratele tău unde-i?

12

Fratele lui Chris, Claude, coboară pe Mulberry Street, înfofolit în geaca lui North Face de culoare verde-închis. În buzunare duce: o prismă de plastic transparent plină cu iarbă, un portofel Coach, ce conţine 965, o carte de identitate falsă (hologramă dublă a steagului statului Ohio, castanul, poza lui şi un nume fals; cartela e laminată şi a fost cumpărată de la un magazin de pe strada Bleecker – băiatul care le vindea i-a zis: „Nu dă greş niciodată, patruzeci de dolari “), un carnet de şcoală, un card Citibank, unul American Express Platinum, o poză nudă cu fosta prietenă beată pe care a pipăit-o în chiloţi în timp ce se uitau la Blue Man Group împreună cu nişte prieteni, două cartele de metrou şi un celular Nokia, care afişează Futangiul ca mesaj de întâmpinare.

Claude are un metru optzeci şi şapte înălţime. Merge cu gluga trasă pe ochi, chipul ascuns şi mâinile vârâte în buzunare. E mult mai arătos şi mai puternic decât fratele lui; acelaşi ten care nu poate fi ars de soare, dar piele perfectă şi trăsături dăltuite. Face un al cincilea an de liceu la o şcoală particulară proastă, şi nici măcar acolo nu reuşeşte să fie un elev sau un sportiv

bun, cu toate că trage mult de fiare. Ascultă rap şi metal. Obişnuia să tragă pe nas saci întregi de cocaină. Despre el circulă o poveste celebră, ştiută de toţi. Se zice că, într-o noapte, era într-un bar şi s-a dus la un grup de puştani cu şarpele imens pe care-l ţinea pe post de animal de companie încolăcit în jurul gâtului. Nu-i cunoştea pe puşti, dar ştia că sunt de la o şcoală particulară, aşa că-şi imagina câte parale fac. S-a împins în cel mai mare dintre ei, mângâindu-şi în acelaşi timp şarpele de pe umăr. De frică, puştiul rămăsese fără grai – pur şi simplu stătea acolo, sperând că asta, orice-ar fi fost, o să treacă de la sine. Dar Claude, evident, n-avea chef să aştepte, aşa că a început să-i bage şarpele în faţă. Puştiul s-a tras înapoi, dar cineva a strigat să-l lase în pace, aşa că a mai prins ceva curaj şi-a început să bâiguie „Da, omule, care-i ideea? “, apoi a izbucnit într-un râs nervos. Îşi dădea şi el seama că trebuie să facă în aşa fel încât totul să pară o glumă. Iar Claude zâmbea la rândul lui. Şi-atunci, din senin, sau cel puţin aşa li s-a părut tuturor, Claude a agăţat obrazul puştiului pe dinăuntru cu degetul arătător şi a smucit cu putere. Pielea s-a rupt cu un pârâit şi-un şuvoi de sânge a ţâşnit pe bar şi în martiniuri. Claude a ieşit din bar fără o vorbă, în timp ce puştiul urla de durere şi-şi strângea obrazul în palmă. Toată lumea ştie povestea asta.

Prietenul lui Claude, Tobias, era cu el în noaptea aceea şi e cu el şi-acum. Merg unul lângă altul pe stradă, îmbrăcaţi aidoma, singura deosebire fiind că gluga lui Tobias e neagră. Şi, în vreme ce Claude este chipeş, Tobias este frumos. Nu neapărat efeminat, pur şi simplu frumos. Tobias lucrează cu jumătate de normă ca model. Şi despre el circulă o poveste celebră. Spune că, atunci când avea doisprezece ani, Tobias s-a căcat în pat doar ca s-o oblige pe femeia de serviciu să cureţe după el. A doua zi, când s-a lăudat la şcoală cu isprava, Claude a râs cel mai tare dintre toţi. Tobias e mândru şi-acum de poveste şi o spune de câte ori are ocazia, dar tot nu găseşte pe nimeni care să râdă mai din inimă decât Claude.

În clipa asta, cei doi coboară pe Canal Street din Chinatown. *Gălbejeşti* îi spun ei. Dacă te-aventurezi pe-aici, ai parte de senzaţii, nu glumă, fapt cum nu se poate mai adevărat în cazul lor. Înainte de-a veni, au fumat, bineînţeles. Şi deja au cumpărat un iepure jupuit care atârna într-o vitrină. L-au dus o vreme cu ei, apoi l-au aruncat pe geamul deschis al unui taxi care trecea prin zonă. Acum se opresc la un magazin de mărunţişuri. În vitrină sunt şi arme. Saiuri, nunceaguri şi copii de bună calitate ale unor săbii de samurai. Claude şi Tobias nu sunt samurai, dar le plac săbiile şi încă mai sunt puţin

luaţi, aşa că intră.

Înăuntru e mult mai multă lumină decât se aştepta Claude. La un televizor merge o casetă cu un meci de karate. În galantar sunt expuse cuţite de vânzare. Unul dintre ele e deosebit de lung şi de sclipitor, un cuţit-fluture, din a cărui lamă ies alte două lame mai mici. Claude bate cu degetul în sticlă, în dreptul cuţitului, vrând să-i arate asiaticei între două vârste de la casă că îl doreşte. Ea îl scoate şi i-l dă. Claude îşi plimbă mâinile fine pe lamă. Femeia e mică şi grasă, şi dă din cap zâmbind, în aşteptarea tranzacţiei, apoi îi ia cuţitul înapoi.

— Uite, zice şi face o mişcare din încheietură, iar lamele ţâşnesc afară cu un şuierat metalic, împrăştiind în jur scântei de lumină ce se reflectă în ziduri şi în rama de sticlă a afişului cu *Enter the dragon.* Claude e complet vrăjit.

Femeia pune cuţitul pe tejghea, satisfăcută de demonstraţie.

— Aici, zice, întinzând mâna după o altă armă. O boia, mică şi dureroasă, dotată cu bile de alamă capabile să zdrobească oase şi ţeste. Ţine obiectul de sfoară şi loveşte bilele una de alta, scoţând un sunet puternic şi ascuţit. Claude, care urmăreşte hipnotizat cum se învârtesc bilele, aproape că i le smulge din mână. Le încearcă greutatea, făcându-se că vrea să le-arunce. Duce una dintre sferele de alamă la

obraz, simţind cum îi pătrunde răceala metalică prin pori. Pune boia jos, lângă cuţit, şi arată cu degetul înspre halebarda din vitrină.

— Aa, exclamă femeia. Fireşte. Îşi târşâie picioarele până în camera din spate, unde, după o cutie cu Statui ale Libertăţii în miniatură şi globuri de sticlă cu New York, sunt sprijinite într-un colţ alte două halebarde asemănătoare. Aduce una şi o depune înaintea lui Claude, pe tejghea.

— Nu aveţi cutie? întreabă el.

— Scuze, zice ea şi înveleşte vârful ascuţit şi lama halebardei cu o pânză. Când îi dă banii, ea îi zâmbeşte, continuând să încline aprobator din cap. Claude pune halebarda şi boia în geantă şi bagă cuţitul în teaca lui de plastic, pe care-o vâră în buzunarul interior al hainei, chiar în dreptul inimii, unde o poate simţi mereu. Când să treacă pragul, băţul halebardei, care iese afară din geantă, se loveşte de tocul uşii, iar Claude se întoarce la femeie şi îngână:

— Hah, muţumesc foahte muut, suhioara mea galbenă! Tobias nu se poate opri din râs.

Claude şi Tobias se opresc la mai multe astfel de magazine înainte de a găsi o gură de metrou şi a se întoarce în centru. La sfârşitul nopţii, în buzunarele şi geanta lui Claude zăngăne nunceaguri, shurikenuri ascuţite şi scânteietoare, o sabie cu două tăişuri, un box de

alamă, două saiuri şi un cuţit ascuns într-un stilou. Lui Tobias i se pare că-i o noapte de pomină, mai râde ce mai râde şi se desparte de Claude la staţia de metrou dintre 86 şi Lexington, spunându-i că e un dement bun de legat.

Când ajunge acasă, petrecerea fratelui său e încă în toi, dar lui nu-i pasă. Claude e un samurai şi are o geantă plină cu arme. În camera lui, scoate toate hainele dintr-un dulap şi le îndeasă sub pat. Deschide geanta şi aranjează cu grijă toate cuţitele şi săbiile. În mai puţin de o oră, Claude face un pas înapoi ca să-şi admire minuţioasa operă. Cu uşile închise, şifonierul arată ca un dulap normal, o antichitate de stejar. Dacă-l deschizi însă, armele scânteiază în penumbră, aranjate într-o ordine perfectă, ca un altar personal.

13

Samuraii au fost preferaţii lui Mike Albu' încă de la opt ani, când i-a văzut în desenele animate. La doisprezece ani a citit *Shogun* în vacanţa de Paşte şi şi-a dorit o moarte onorabilă, în urechi răsunându-i ceea ce-şi imagina că e muzică de samurai. Când mergea pe stradă, Mike Albu' alerga şi sărea de pe balustrade, secerând duşmani imaginari cu sabia lui imaginară de

samurai, fără a se abate niciodată de la atât de importantul *chundan,* calea de mijloc. Peste un an sau doi, când a ajuns, în sfârşit, să citească Nietzsche, avea să echivaleze toate acestea cu *amor fati* – ideea potrivit căreia trebuie să întâmpini cu braţele deschise tot ceea ce ţi se întâmplă, bucurie sau tristeţe, durere sau fericire. După ce l-a citit pe Nietzsche, totul a căpătat mai mult sens.

Aşa se face că Mike Albu' locuieşte în apartamentul lui mare şi gol, cu un tată pe care nu-l vede niciodată, şi priveşte noaptea pe geam, sforţându-se să se simtă mulţumit. Se chinuie să-i placă lectura, sau să privească la televizor, să-şi facă de mâncare, să-şi spele rufele, să cheltuiască banii câştigaţi, sau să cioplească o pasăre, aşa cum face chiar în clipa asta, stând la masa din bucătărie şi folosindu-se de briceagul artizanal extrem de scump pe care şi l-a cumpărat. Totul e o trudă.

Sau mai târziu, în camera lui de la etaj, când, aşezat la birou cu toate luminile aprinse, priveşte iarba întinsă înainte-i în tot felul de grămezi şi grămăjoare, simţind că nu-i spune nimic nou. Cu toate astea, se simte obligat s-o ordoneze, s-o organizeze şi s-o stocheze pentru ca apoi să o vândă, fiindcă e cel mai important lucru pe care-l face. Asta e treaba lui, aşa că va proceda cu multă precizie, fără să se gândească

la nimic altceva. Căci ce altceva ar fi de făcut?

CLASA a-11-a

Engleză: 97

Mike a participat activ la discuţiile despre Regele Lear, *iar la ore s-a arătat întotdeauna atent şi interesat. A scris o lucrare deosebit de originală şi bine documentată despre dificilul subiect al „existenţialismului nietzchean “, cum l-a numit el; cu toate acestea, cum i se întâmplă în general, n-a părut foarte mulţumit de ea.*

Latină: 98

Un elev realmente pasionat. Traducerile lui Mike continuă să fie făcute cu o pasiune şi un interes rar întâlnite la elevii de vârsta lui. Cu toate acestea, s-ar putea arăta mai înţelegător faţă de colegii lui, cu care uneori este destul de intolerant.

Matematică: 98

Cu toate că Mike este un elev bun, e limpede că n-are niciun interes pentru matematică.

Ştiinţe: 69

E clar că Mike e un tânăr inteligent, dar pur şi simplu nu-şi face temele. Cu toate că are peste 90 de puncte la teste, dacă nu-şi face referatele

de laborator, mi-e imposibil să-i dau mai mult decât nota de trecere.

Istorie: 96

Mike a făcut o teză superbă, minunat documentată şi extrem de instructivă. Tot ce-i mai trebuie este să înveţe arta concesiilor necesare unei bune conversaţii.

Observaţii, ora de dirigenţie:

Mike excelează la materiile care-i plac şi e execrabil ta cele care nu-i plac. Aici, la şcoală, deplângem cu toţii evenimentul tragic prin care a trecut recent, dar, în acelaşi timp, considerăm că e de datoria noastră să vă atragem atenţia că repetatele sale probleme de disciplină nu fac altceva decât să-i pericliteze viitorul. Cu toate că Mike mi se pare fermecător şi-am ajuns să-l consider nu doar un simplu elev, ci chiar un prieten, comportamentul său ar putea fi catalogat drept antipatic. Uneori, poate părea destul de distant, deşi nu cred că e vreodată plictisit. Mike are multe daruri. S-ar putea chiar să aibă geniu, însă mulţi dintre cei care i-am fost profesori suntem de acord că e extrem de greu să îl scoţi la iveală. E deja suficient de mare pentru a se lupta cu asta de unul singur.

E foarte târziu când Chris se duce la baie şi o găseşte pe Jessica leşinată lângă toaletă. Stă multă vreme s-o privească. Jessica e prietena lui, dar până acum n-a apucat să se holbeze în voie la o fată în carne şi oase. Îi place.

15

Când Mike Albu' era în clasa zecea, un violator bântuia străzile oraşului: violatorul din Upper East Side. Megan, o fată de la cursul de etică, i-a spus:

— Da', nu, pe bune, cea mai mare teamă a mea e să fiu violată. Zău, mor de frică să nu fiu violată. Chiar acum două zile violatorul a intrat într-un magazin ziua-n amiaza mare, a încuiat uşa şi a violat o casieriţă. Mă duci şi pe mine acasă?

Mike a ridicat din umeri şi a luat-o agale către apartamentul ei de la intersecţia dintre strada 98 şi Fifth Avenue. I-a zis că, dacă e atentă, n-are de ce să-şi facă griji. Înainte să ajungă la Poarta Inginerilor, cea care dădea către lac, s-au oprit să se uite la oamenii care făceau jogging.

— Nu-i nimic înspăimântător aici, i-a zis Mike, nu cred să existe loc pe lume mai sigur ca ăsta.

Pe drumul de întoarcere, Mike s-a oprit la un bufet să-şi ia o cacao cu lapte şi a văzut

portretul-robot al violatorului pe un perete. Nu i s-a părut cu nimic diferit de restul portretelor-robot pe care le mai văzuse. Un tânăr de culoare absolut banal, îmbrăcat cu acelaşi hanorac cu glugă pe care-l purta şi el pe sub haină. Şi l-a imaginat pe omul ăsta ţinând-o pe Megan la pământ (care era, zău, atât de înfricoşată şi ţipa), rupându-i fusta în carouri de la uniformă şi, probabil, violând-o pur şi simplu chiar acolo, în mijlocul bulevardului. Dintr-odată, i-a părut foarte rău pentru amândoi.

PARTEA A II-A
Sâmbătă, 28 decembrie

16

Un puşti negru şi unul alb, cu buletine false de Ohio şi Oregon, găsiţi morţi pe strada 117.

„Doamne, cât urăsc drogurile”, îşi zice unul dintre detectivii care cercetează dubla crimă de la Complexul Jefferson. Acum e la sala de sport. A vorbit cu mama lui Nana, care i-a spus că acela e ultimul loc în care a fost fiul său. Singurul dintre puştii de noaptea trecută care se mai află prin preajmă e Arturo. Aşa se face că atunci când detectivul întreabă dacă-l ştie cineva pe Nana, toţi spun că da, însă numai Arturo recunoaşte că

l-a văzut cu o seară înainte.

— Eraţi prieteni?

— Mda, eram apropiaţi.

— A avut vreodată probleme?

— Nu, omule, băiatu’ era super, îşi vedea de treaba lui.

— Da’ aseară cum a fost?

— Păi stai să vă zic, don’ detectiv, bagabontu’ ăsta, Hunter, a-nceput să se ia de el. Cred că e rasist, sau ceva de genu’ ăsta. Un nazist din ăia.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Păi, s-au bătut, ştiţi, şi io i-am despărţit, da’ Hunter ăsta s-a ofticat că l-am oprit şi-a şters-o. Da’ io nu făceam altceva decât să am grijă dă omu’ meu.

Auzindu-l, jucătorii de pe margine îşi dau ochii peste cap, însă detectivul nu observă.

— Şi crezi că pustiu’ ăsta, Hunter, s-a gândit să se răfuiască cu Nana pe cont propriu?

— Da, omule, cu tipii de genu’ ăsta nu ştii niciodată. Era înnebunit.

Detectivul îi mulţumeşte lui Arturo şi coboară la parter, ca să caute adresa lui Hunter în registrele centrului.

Detectivul îşi face apariţia în holul casei familiei McCullough în acelaşi timp cu Hunter, care se resimte după ce a hoinărit ore întregi în neştire pe străzi. Pe la trei, când ieşise, se dusese pe jos tocmai până în Village, unde

intrase la un film deja început care rula într-un cinematograf de pe strada 14. După ce se terminase, o luase agale în sus, pe Sixth Avenue, şi traversase parcul. În mână are o pungă de gogoşi cumpărate de cine mai ştie unde. Detectivul vede petele de sânge uscat şi-l întreabă dacă se numeşte Hunter. Când acesta confirmă, detectivul îi spune că-l duce la secţie să-i pună câteva întrebări. Portarul nu ştie ce să facă. Detectivului nu-i vine să creadă cât de uşor merge totul, dar puştiul e plin de sânge.

În maşina de poliţie, Hunter se gândeşte că tatăl lui e într-un avion spre Europa, unde-l aşteaptă deja maică-sa, şi el habar n-are la ce număr de telefon ar putea să-i găsească. Dacă n-ar fi sâmbătă, ar putea suna la biroul tatălui, să-l roage pe vreunul dintre colegi să-i dea de urmă imediat ce se dă jos din avion. Ar putea să-l sune pe Mike Albu', dar Mike Albu' e un traficant de droguri şi ce idee ar mai fi şi asta. Trece mental în revistă celelalte numere pe care le ştie pe de rost. Nu sunt multe şi niciunul dintre ele nu i se pare potrivit. Are însă numărul puştiului ăluia Andrew, care e de la o altă şcoală şi pe care nu-l ştie decât pentru că taţii lor lucrează împreună, dar cu care s-a înţeles bine din prima. Îşi zice că probabil tatăl lui Andrew l-ar putea ajuta.

Până când Hunter ajunge să dea telefonul la care e îndreptăţit prin lege, o mostră din sângele

de pe tricoul lui e deja în drum spre laborator.

17

Când erau mici, Hunter, Mike Albu', Warren şi Charlie, vărul lui Mike Albu', mergeau în vizită la grădina zoologică din Central Park. În clasa a doua şi a treia, bona lui Warren, o femeie mărunţică şi extraordinară, pe nume Dorine, îi ducea acolo în fiecare toamnă şi primăvară. Cum toţi erau copii precoci, excursia la zoo era întotdeauna o aventură. Acolo era o raţă arţăgoasă care lătra la ei:

— Raţa aia a lătrat la mine, a strigat Warren.

— Raţele nu latră, raţele măcăie, i-a strigat înapoi Mike Albu'.

— Aşa e, Michael, a zis Dorine, care era plătită cu 350 de dolari pe săptămână. Iar apoi a început să măcăie, făcându-i pe băieţi să se tăvălească pe jos de râs.

Băieţilor le plăceau şi maimuţele („Aruncă căcuţa? Dory, aruncă cu căcuţa?) şi pinguinii şi focile, de fapt, cam toate animalele, chiar şi şerpii.

Excursia şi-a creat propriile ritualuri. Indiferent ce oră ar fi fost, aşteptau întotdeauna să vadă ceasul cu statui de animale bătând ora exactă.

Dar cel mai important ritual, cel pe care băieţii

şi l-au amintit toată viaţa, era cel al cumpărării puşcoacelor. Bărbatul care vindea puşcoace, săbii de plastic şi baloane dintr-o tonetă era tuciuriu şi avea mustaţă, iar o dată, când Hunter l-a întrebat dacă era pirat, i-a răspuns că da. În fiecare săptămână băieţii îşi luau puşcoace noi, care nu supravieţuiau niciodată zilei de joi, de obicei din pricină că aţa care lega dopul de ţeava puştii se încurca în mecanismul de tragere. Dorine le spusese băieţilor fără niciun înconjur că n-avea de gând să-şi petreacă după-amiezile reparând puşcoace, prin urmare, dacă se stricau, cu-atât mai rău pentru ei. Trebuie să aveţi grijă de lucrurile voastre.

Ca atare, repararea puşcoacelor căzuse în sarcina lui Mike Albu'. Era cel mai bun la aşa ceva şi avea răbdarea necesară complicatului proces al desfacerii aţelor încâlcite. Aşa că Warren, Hunter şi Charlie se omorau unul pe altul cu puşcoacele, apoi se certau încercând să stabilească a cui era cea care se stricase prima, şi apoi Mike încerca să le repare.

Câţiva ani buni mai târziu, trecând prin parc, Mike Albu' s-a gândit să-l caute pe omul care vindea puşcoace. Când nu l-a găsit nici pe el, nici toneta lui, şi-a dat seama că, de fapt, nu mai văzuse un puşcoci de ani de zile. Şi-a dat seama că n-o mai văzuse nici pe Dorine şi s-a întrebat ce se întâmplase cu ea şi dacă Warren mai avea

numărul ei de telefon. Şi-a imaginat ce i-ar spune dac-ar vorbi din nou cu ea.

Că acum avea şaptesprezece ani şi că se prinsese în sfârşit cum funcţionează lumea adulţilor şi-i părea rău că fusese un drac împieliţat când era mic. Înţelegea că meseria ei nu era uşoară şi-şi aminteşte că fusese dus la zoo, lucru pentru care îi era recunoscător, din moment ce asta nu intra neapărat în obligaţiile ei; a fost bine că ai fost acolo să ne creşti pe mine, pe Warren, pe Charlie şi pe Hunter, căci, dacă n-ai fi fost, aş fi putut ajunge şi eu unul dintre puştii ăştia cărora le vând acum, şi apropo, nu vrei un joint?

Da, Michael, ar fi putut spune ea, la petrecerile alea, după ce vă duceam la culcare, obişnuiam să stau pe scara din spate, cu celelalte doici şi menajere, ca să fumăm câte-un joint şi să discutăm despre oamenii frumoşi şi celebri care veneau acolo. Şi ce să vezi, Michael, chiar am trecut ca nişte stafii prin vieţile voastre, exact aşa cum trebuie s-o facă slujitorii de nădejde.

Da, Dory, ştiu. E ca ceea ce fac acum, distribuind droguri. Intru şi ies ca o fantomă, pentru ca nimeni să nu-şi amintească de mine după ce-am plecat. Exact ca un servitor de mare clasă.

Da, Michael, dar ne-am distrat la zoo cu Charlie, Warren, Hunter şi Raţa Arţăgoasă, nu-i

aşa? Îţi aminteşti când a lătrat raţa la Charlie?
Raţele nu latră, Dory, raţele măcăie.

18

Jessica se trezeşte la ora unsprezece, amintindu-şi vag că a ajuns acasă cu un taxi în care a pus-o Chris. Îşi aminteşte că a fost ajutată de portar să coboare, dar asta nu mai contează acum, pentru că e aproape ora prânzului şi, chiar dacă se simte oribil, are o întâlnire cu nişte prietene de-ale ei cu care trebuie să meargă la patinaj. Stă tot timpul cu fetele astea trei, deşi e conştientă că e mult mai deşteaptă decât ele. Au aceeaşi părere asupra câtorva lucruri fundamentale şi asta-i de ajuns ca să le ţină laolaltă. Au aceeaşi părere despre cine e şi cine nu e tare. Sunt de acord să facă sex oral, însă nu şi normal, până când nu vine timpul potrivit. Cred că n-ar trebui să fie niciodată nevoite să-şi cumpere singure băuturi de la bar. Consideră că trebuie puse „puicuţele" întotdeauna înainte de „cocoşel ", că toate sunt sexi, dar fiecare în parte mai mult decât celelalte. Cred că Hamptons-ul e beton şi că părinţii lor sunt naşpa, *chiar dacă-i spun maică-mii practic totul, dar nu chiar tot-tot, ştii?* Aşa se face că, în dimineaţa asta, se duc toate patru la patinaj şi se întâlnesc pe ringul Wollman, din Central Park. Poartă blugi albaştri

mulaţi, pulovere cu striaţii, geci şi mănuşi frumoase. Toate au pielea impecabilă şi-s drăguţe. Îi tratează prost pe băieţi, dar acestora nici că le pasă, atâta vreme cât cred c-ar putea să aibă parte de un sex oral din când în când. Toată lumea ştie exact cum stau lucrurile.

În timp ce-şi pun patinele, discută despre cât urăsc mirosul dulceag de nachos şi brânză artificială, de floricele şi hot-dog. Nu-i deloc genul lor de mâncare. Dar, vai, niciuna dintre ele n-are propriul patinoar, cel puţin nu în oraş. Braţ la braţ, ies pe gheaţă chicotind.

Gen, gen, gen, gen, gen, gen…
Gen, în niciun caz.

Au făcut trei ture de patinoar şi-s gata să iasă, când un puşti cam mototol alunecă şi cade chiar în faţa lor. Fetele încearcă să-l ocolească, dar Jessica nu reuşeşte şi una dintre patine îi taie fruntea băiatului, chiar sub breton. Sângele începe să ţâşnească pe gheaţă şi fetele ţipă, luând-o la goană către marginea patinoarului. Băiatul îşi apasă mâna pe tăietură, încercând să oprească sângerarea. Numele lui e Andrew. Nici n-ar fi trebuit să fie aici, dar îşi făcuse planuri cu prietenul lui Hunter, care patinează mai ceva ca un jucător de hochei. Apoi a primit telefonul ăla dement de la Hunter despre închisoare şi tatăl

lui s-a dus acolo, spunându-i lui Andrew că el nu poate să-l însoţească. Aşa că Andrew a hotărât să se ducă singur la patinoar. Lumea îi spune dintotdeauna că e un pic cam distrat. Să se ducă la patinoar fără fete? Singur-singurel? Probabil că-i gay.

19

Fetele sunt, practic, atât de tulburate de ce s-a întâmplat la patinoar încât trebuie să meargă să bea o ciocolată caldă împreună la Jackson Hole. Însă, odată ce ajung pe Fifth Avenue, Jessica se-ndreaptă într-o altă direcţie. Trebuie să dea un telefon.

— Alo?

— Chris, sunt Jessica. Mersi c-ai avut grijă de mine azi-noapte.

— Sigur, mda. Chris nu e deloc surprins. A ajutat-o când era inconştientă şi n-a încercat s-o fută sau altceva.

— Nu, serios, zice ea. Mai vrea din chestia aia pe care-a luat-o noaptea trecută. A fost cea mai tare chestie din viaţa ei. Iar acum senzaţia a dispărut aproape cu totul şi n-ar fi rău să mai ia un pic înainte de sfârşitul vacanţei. Doar puţin, înainte de a fi nevoită să se întoarcă la şcoală. Nu-i trebuie mult. Doar *puţin* mai mult. Merge mai repede. A început să transpire pe sub geaca

de iarnă.

— Iei iarba de la tipu’ ăla, Mike Albu’, nu?

— Da.

— Poţi să-mi dai şi mie numărul lui?

— Da, sigur. Vrei să mai fumezi ceva?

— De fapt, nu. Vreau altceva.

— Coca? Chris nu vrea să ia cocaină. Fratele lui, Claude, obişnuia să ia cocaină cu tonele şi chestia asta l-a futut rău. Chris nu ştie cum să-i spună asta Jessicăi.

— Nu, chestia aia de azi noapte.

— Credeam că ai fost beată.

— Nu, era ceva gen cocaină, dar mai mult ca un fel de Ecstasy. Jessica vorbeşte foarte repede, învălmăşind cuvintele unul după altul. Şi dup-aia a fost ceva, gen, cu totul altfel.

— Şi ce era?

— Habar n-am, ştiu doar că se numea *Doisprezece.*

20

Cu sângele şiroindu-i pe faţă, Andrew reuşeşte până la urmă să iasă de pe luciul gheţii. Managerul patinoarului cheamă o ambulanţă, iar la spitalul Lenox Hill un doctor îl pansează pe Andrew, spunându-i că trebuie să mai rămână încă şase ore sub observaţie, pentru că tăietura e foarte aproape de ochi. Îl instalează într-o

cameră de la etajul trei, alături de un alt puşti. Cei doi se împrietenesc şi sunt bucuroşi să-şi ţină de urât cât stau acolo întinşi şi drogaţi.

În realitate, niciul dintre ei nu e neapărat bucuros de compania celuilalt, ci mai curând de faptul că se află în aceeaşi cameră cu un puşti alb de la o şcoală privată, care nu pute. Ar putea fi mult mai rău. Mai ales pentru Andrew, care-şi dă seama că puştiul din patul vecin e sub influenţa unor tranchilizante mult mai puternice decât ce luase el.

Vine şi un vizitator, tipa aia, Sara Ludlow. Celălalt puşti, Sean, e prietenul ei: *căpitan al echipei de fotbal, schior la Vail, păr şaten, născut în spitalul în care se află, şcolit pe strada 73, tatăl pe Wall Street, mama de-abia condusă înapoi pe strada 84 de şoferul ei personal, mă rog* – puştiul e super-drogat. *Şi, oricum, respectă semnele de circulaţie.*

Sean a avut un accident de maşină când s-a întors din East Hampton în noul PT Cruiser pe care i l-au cumpărat ai lui de Crăciun. Când intră, Sara îl măsoară pe Sean din cap până în picioare, apoi se uită la perfuzie şi-l sărută pe frunte.

— O, cum te simţi? Cum ţi-e braţul?

— Nu ştiu.

Din celălalt pat, Andrew priveşte şi ascultă totul. Pretinde că e pe jumătate adormit, pentru

a se lăsa pe deplin copleşit de frumuseţea Sarei, care poartă nişte blugi strâmţi şi are părul strâns în coadă. Andrew e excitat.

— Unde sunt părinţii tăi? întreabă Sara.

— Au venit şi-au plecat.

— Deci, ce zic doctorii?

— Nici nu ştiu.

— Trebuie că ţi-au dat nişte pastile destul de puternice, nu?

— Mda.

— Nu-mi dai şi mie?

— Nu, astea-s pentru acasă, sare Sean, părând dintr-o dată furios.

— Era o glumă, zice ea.

Andrew izbucneşte în râs, iar Sara se întoarce spre el, pare să nu se hotărască dacă să-i zâmbească sau să-l privească urât.

— Scuze. Sunt Andrew.

— Sara.

— Sara Ludlow.

— Mă cunoşti? De parcă n-ar şti-o toată lumea. De fapt, Sara ştie că-i celebră. Îi place să fie aşa şi vrea să fie din ce în ce mai celebră. Şi iată cum trebuie să procedezi: mai întâi te faci cunoscută la tine în clasă, dup-aia la tine în şcoală. Apoi ţi se duce buhul în toate şcolile, în tot oraşul, sau cel puţin în partea de oraş care contează. Şi atunci ai o carieră.

— O ştii pe tipa aia, Vanessa, care-i la aceeaşi

şcoală cu tine? întreabă el.

— Da.

— E prietenă cu sor-mea.

— Toată lumea se ştie cu toată lumea. De la Discman-ul lui se-aude *Under the Table and Dreaming,* a celor de la Dave Matthews Band, piesă care-i place. Chiar voiam să-mi cumpăr albumul ăsta, zice ea.

— Nu-l vrei pe-al meu?

— Nu, n-aş putea…

— Nu, serios, ia-l. „O scuză ca s-o văd din nou “, îşi zice Andrew, şi oricum, Dave Matthews e naşpa. Sigur, mai am şi alte CD-uri. Poţi să mi-l dai data viitoare când ne vedem.

— Foarte drăguţ din partea ta. Mersi mult.

— Te găsesc prin el, zice, arătând cu capul în direcţia celuilalt pat.

— Bine, super.

— Gata, am plecat, da? zice ea, întorcându-şi privirea către Sean.

— Şi cum rămâne cu fotbalul? întreabă el.

— Doctorul ce-a zis?

— S-ar putea să trebuiască să stau pe tuşă, nu-mi amintesc.

— Bine. Pa-pa.

În timp ce Sara se îndreaptă spre uşă, Andrew urmăreşte cu nesaţ blugii perfect întinşi pe curbele coapselor ei. După o vreme, începe să se gândească din nou la Hunter. Hotărăşte că în

afară de asta nu poate face prea multe pentru el. Tatăl lui i-a spus că nu poate să sune pur şi simplu la toate hotelurile de lux din Europa. Îi va lua ceva timp. Când a vorbit cu el la telefon, Hunter nici măcar nu ştia în ce ţară plecaseră ai lui.

21

Mike Albu' şi tatăl lui s-au mutat cu trei ani şi jumătate în urmă, imediat după ce mama lui a murit de cancer la sân. În noua locuinţă era foarte cald şi pereţii erau goi. În camera lui erau rafturi cu cărţi şi asta era bine, dar în rest, totul era îngrămădit la nimereală, inclusiv cutia cea mare cu vechile lui lucruri, care sărea în ochi de la o poştă, cu toate că era îndesată într-un dulap. Poate ştiţi cum e, poate nu ştiţi, dar uneori e mai bine când nu poţi vedea cu ce-ai rămas. Camera era mare, dar după ce-a scăpat de acea cutie a devenit, dintr-odată, mult mai spaţioasă. Mike Albu' a rămas doar în şort şi s-a culcat pe podea, răşchirându-şi membrele ca să se răcorească. Aşa şi-a petrecut prima noapte în noua lui cameră.

22

După ce părăseşte spitalul Lenox Hill, Sara se

îndreaptă spre Madison. Scoate telefonul Nokia din geanta Prada care-i atârnă peste geacă. Niciun apel pierdut. Accesează meniul şi răsfoieşte intrările până când ajunge la un apel necunoscut de seara trecută: *Chris.* Are un plan. Apasă butonul de apelare.

— Alo?

— Eşti cu cineva?

— Nu. Cine-i la telefon?

— Pot să vin la tine?

— Sigur, da. Adică, cine eşti?

— Eu, Sara. Vin la tine.

Chris e foarte surprins şi foarte fericit. Ieri credea că nici nu ştie cine e. Acum are numărul lui şi tot restul. Poate că are numerele tuturor. Poate. Oricum, vine-ncoace.

Sara urcă treptele vilei lui Chris şi apasă butonul interfonului. Se-aude vocea lui Chris. Sara se anunţă. Chris îi spune s-aştepte. Ea intră.

E sâmbătă şi în casă nu mai e nimeni în afară de Chris şi Claude. Sara îşi doreşte ca atunci când părinţii ei sunt plecaţi, adică mai tot timpul, să poată scăpa de menajeră şi de dădaca frăţiorului ei mai mic. Trebuie neapărat să-l întrebe pe Chris cum face asta. E clar că în casă lucrează o grămadă de oameni, îl urmează pe Chris până în camera lui de la etajul patru. Un

televizor bâzâie şi murmură într-un colţ. Chris poartă un şort de baschet în alb şi negru şi adidaşi Kevin Garnett – din cei care se închid cu fermoar până sus. Mai poartă şi un maiou, dar, cum nu e foarte musculos, cam atârnă pe el, scoţându-i în evidenţă pielea albă şi coşurile de pe pieptul lipsit de păr. *Poşuri* se cheamă coşurile de pe piept; *spoşuri*, cele de pe spate. Chris speră ca ea să nu le observe şi se aşază pe una dintre canapele, întinzându-şi mâinile pe spătar. Nici la subraţ nu prea are păr. Jessica se aşază în faţa lui, într-un balansoar negru cu gri de o mie de dolari. Chris se ridică şi se duce la calculator, unde dă drumul primei melodii din listă – *California Love*, a lui Tupac Shakur.

Sara îi zâmbeşte:

— Ascultă, am o idee minunată.

— Aşa.

— Părinţii tăi o să lipsească mai multe zile, nu?

— Mda.

— Ar trebui să dăm o petrecere.

— Da’ aia de azi-noapte?

— Nu, vreau să zic o petrecere adevărată.

Chris nu ştie ce să mai spună. E atât de frumoasă.

— Aş putea să-i aduc pe toţi, zice ea. Toţi cei tari.

— Nu vreau să fie prea mare.

Sara n-are chef de chestia asta. Se ridică şi se

aşază aproape de Chris, pe canapea. El se încordează, surprins de braţul care l-a cuprins de gât.

„Nu-mi vine să cred că fac asta “, îşi zice ironic Sara. „îmi vând farmecele feminine pentru un lucru pe care mi-l doresc. Ha, ha. “îşi strecoară limba în gura lui Chris. El îi răspunde şi, cu o perfectă sincronizare, ea se retrage.

— Nu vrei să dai şi tu un mega-bairam?

— Sigur că vreau. Membrul i se întăreşte şi începe să se vadă prin şortul Jordan.

— Cel mai mare din lume, zice ea. O să fie genial. Ştie că petrecerea potrivită de Anul Nou o va transforma pe vecie în fata care „face lucrurile să se întâmple”. Ceea ce toată lumea ştie că este deja, dar tot ar fi mişto. Super-mişto. Mişto pentru ea.

— Doar să nu fie prea mulţi.

— Dar trebuie să fie uriaş. Şi, în plus, oamenii trebuie să aibă ceva de făcut în caz că noi vrem să ne distrăm pe cont propriu în altă parte, zice aruncând o privire plină de semnificaţii către pat.

— Credeam că ai prieten.

— Am o grămadă de prieteni, răspunde ea zâmbind. Aşa merg lucrurile. Asta nu-nseamnă că-s curvă…

— În niciun caz.

— Dar fiecare tip e interesant din alte motive.

Sunteţi atât de mulţi. Iar tu eşti interesant dintr-un motiv foarte precis.

— Care?

— Va trebui să-ţi dai seama singur.

Bunica Sarei a fost odată la un bal care se dorea a fi cea mai faimoasă petrecere a generaţiei ei. Se ţinea în Long Island. Nu în Hamptons, ci în North Shore, în marele estuar The Sound, unde erau proprietăţi imense cu grădini incredibile. Petrecerea a fost atât de nebunească, încât puştii chiar au ajuns să se dea huţa în candelabre şi vila a fost făcută zob. Au venit poliţişti din două districte învecinate şi opt sau nouă băieţi de la Yale şi Columbia au fost arestaţi. Povestea a ajuns pe coperta revistei Life. *Nouă luni mai târziu, s-a născut mama Sarei.*

23

Mike Albu’ coboară pe Lexington către strada 91 ca să se întâlnească cu Jessica. E cu Lionel, pentru că imediat ce-a primit telefonul ei a ştiut că va avea nevoie de chestia asta nouă, Doisprezece. Deşi ceruse „Numărul Doisprezece”, fata îl descrisese perfect. Când a auzit-o, şi-a dat seama imediat despre ce era vorba, căci se comporta de parcă ar fi fost încă sub efectul drogului.

Toată treaba începe să-l cam neliniştească pe Mike Albu'. Drogul ăsta nou nu prevesteşte nimic bun. În plus, din cauza lui trebuie să aibă de-a face cu Lionel mai tot timpul, iar Lionel e un tip care-ţi dă fiori. Lionel cu ochii lui injectaţi, maro-gălbui. Mike Albu' ştie că Lionel poartă armă. Ăsta-i cel mai înspăimântător lucru care vine împreună cu banii. La început, Mike Albu' n-a văzut deloc arme, dar n-a trecut mult şi banii s-au înmulţit. Iar când ajung să-ţi treacă prin mâini câte-o mie de dolari odată, trebuie să ai o formă sau alta de protecţie. Sunt pur şi simplu prea mulţi bani ca să-ţi baţi joc de ei. Bineînţeles că puştii care cumpără habar n-au.

La un nivel strict intelectual, Mike Albu' înţelege totul. Ştie că Lionel vine dintr-un loc în care consumul de cocaină era la ordinea zilei, chiar dacă acum lucrurile probabil că s-au mai domolit. Ştie că în cartierul lui lucrurile pot oricând s-o ia razna, să manifeste spectrul acelui „ghetou" de care toţi prietenii lui au auzit la istorie, dar de care numai Mike Albu' s-a apropiat vreodată. Mike Albu' este *la curent cu* şi chiar implicat în acest alt New York City. Ceea ce face cu-atât mai ciudat şi, în acelaşi timp, nu atât de ciudat, faptul că ştie, spre exemplu, că Lionel are copii. Şi fiţi atenţi: Lionel i-a povestit cum, în clasa a treia, fiul lui, Jeremy, a fost pedepsit de o învăţătoare pentru că scrisese pe

bancă, iar puştiul i-a zis „Tăticu’ meu o să tempuşte. “

Învăţătoarea a lăsat-o moale imediat şi a demisionat în acelaşi an. Lionel era mândru de asta: „Sigur c-aş fi mardit-o pă ştoarfă. Îl mardesc pă orice împuţit dă cioroi care să pune cu mine. Profesor, gabor, marţafloi, puţin mă doare. Îs unu şi-acelaşi. “Cuvinte care i-au rămas bine întipărite în minte lui Mike. Mike şi Lionel merg unul lângă altul în tăcere.

Când ajung la strada 91, o zăresc pe Jessica la colţ, făcând ture în jurul unei cabine telefonice. Se uită într-una în jur, dar nu-i observă pe cei doi decât când sunt chiar în faţa ei. Încearcă să pară relaxată, dar se vede că n-a mai făcut asta niciodată. Lui Mike Albu’ îi pare rău pentru ea.

Lionel o măsoară pe fată cu privirea, însă atenţia ei e concentrată asupra lui Mike Albu’. Cu el trebuie să negocieze. Se fac prezentările, apoi Mike Albu’ o întreabă cât vrea. Înainte de toate însă, chiar dacă nu vrea să pară neştiutoare, Jessica vrea să ştie cum se numeşte chestia exact. Aşa că-şi ia inima-n dinţi şi-ntreabă, fără să-l privească însă pe Mike Albu’. Lionel rânjeşte şi mârâie amuzat.

— Doisprezece, zice Mike Albu’, încercând fără succes să o privească drept în ochi.

— Poftim?

— *Doisprezece.*

— Aa.

De sub gluga lui Lionel ţâşneşte un glas de bariton surprinzător de cald, aproape muzical.

— Cât, vine sentinţa, care nu sună chiar ca o întrebare.

Jessica se uită pentru prima dată la el cu-adevărat. Pielea închisă ascunsă sub glugă şi tricoul nespălat, ochii fixând-o neabătut. Lionel e frumos în felul lui. Are un maxilar bine conturat şi nu pare gras, cu toate că e absolut enorm. Jessica încearcă să înmagazineze toate aceste informaţii.

— O mie. Pentru asta şi-a spart aproape cu totul deschiderea de cash din cont.

Sprâncenele lui Lionel se arcuiesc pentru o fracţiune de secundă. Mike Albu' oftează, le face semn să se pună în mişcare şi ia bancnotele noi şi foşnitoare din mâna fetei, după care vine rândul lui Lionel să-i înmâneze cinci Punguţe. Jessica are acum impresia că acest drog este imperiul lui Lionel, nu al lui Mike Albu', aşa că-şi reorientează atenţia asupra celui dintâi. Iar când îi cere lui Lionel numărul de mobil „pentru că, ştii, s-ar putea să fie mai uşor dacă vorbim direct şi poate c-o să mai vreau… "Mike e luat complet prin surprindere.

Lionel îi dă numărul. Mike Albu' nu vrea să se gândească la asta.

Dornică să scape de ei de-acum, Jessica îşi ia la

revedere, dă colţul şi se grăbeşte către Fifth Avenue.

Ce uşor a fost.
Sunt atât de tare.

24

Mike Albu' o urmărea pe mama lui cu privirea în timp ce îi vorbea. I-a spus că ar mai putea dura vreo doi ani, însă ar putea fi şi mai puţin, iar la sfârşit i-a spus că-i pare rău, iar el i-a zis Stai liniştită, mami, nu-i vina ta. Ea a zis că n-o să mai vorbească despre asta şi că, până una-alta, o să se bucure cât pot de viaţă. M-ai auzit Michael? Să trăieşti întotdeauna cum poţi mai bine.

În noaptea aia, la ceva vreme după miezul nopţii, Mike Albu' s-a sculat şi s-a dus la bucătărie pe întuneric. În vechea bucătărie nu era nicio fereastră, iar când uşile batante s-au închis fără zgomot în spatele lui, camera a devenit neagră ca smoala. Pe sub uşă nu pătrundea niciun firicel de lumină. A întins mâna până la un dulap, l-a deschis şi a scos o cutie de biscuiţi. Mâinile lui au dibuit pachetul şi l-au dat jos într-o beznă totală. Apoi şi-a tras un taburet ca să ia un pahar. Primul pe care l-a pipăit a fost un pahar de şampanie, aşa că l-a apucat,

simţindu-l la fel de rece ca gresia de sub tălpi, şi l-a pus pe bufet, lângă pachetul de biscuiţi. A desfăcut pachetul cât de încet a putut, a scos primul rând de biscuiţi şi l-a pus lângă pahar, apoi l-a închis şi l-a pus la loc în dulap. S-a întors în direcţia frigiderului şi s-a uitat la bezna din faţa lui. Apoi a închis ochii şi întunericul s-a schimbat imperceptibil, poate doar pentru că ştia că are ochii închişi. A traversat pas cu pas bucătăria până la frigider şi a deschis uşa. O strălucire portocalie i-a inundat pleoapele închise şi a întins mâna după o cutie cu lapte. A găsit o cutie rece şi plină şi-a scos-o, închizând uşa cât de repede a putut. Când strălucirea a dispărut, a deschis ochii. Tot pe întuneric, a deschis cutia şi şi-a turnat un pahar de şampanie plin cu suc natural de coacăze, băutura preferată a mamei lui.

25

Mike Albu’ şi Lionel o urmăresc cu privirea pe fata care se îndepărtează în grabă:

— Asta o să fie înapoi cât ai zice peşte, zice Lionel.

— L-ai văzut pe văr-miu? întreabă Mike.

— Pe cine? zice Lionel, numărând bancnotele cu degetul.

— Îl ştii, Charlie. El ne-a făcut combinaţia.

Acum e la facultate. Da’ tot cu asta se-ocupă.

Lionel îşi aminteşte de penele care-i zburau prin faţa ochilor când geaca lui Charlie a explodat la piept, la câţiva centimetri de cap. Imaginea celuilalt puşti, cel căzut pe caldarâm, îi trece şi ea prin minte.

— A, da.

— Dacă-l vezi, zi-i că l-am căutat.

— Mda. Lionel face semnul păcii şi se grăbeşte să ajungă înapoi în cartier, ca să se facă praştie.

— Al dracu’, îşi şopteşte Mike Albu’ în barbă, în timp ce se urcă într-un taxi.

„Unde să fie Charlie?” În ultimul timp, Mike Albu’ s-a gândit destul de mult la el. În fond, au crescut împreună. E vărul lui. Sora lui taică-său e mama lui Charlie. Dar şi ea şi bărbată-său erau futuţi rău. Aveau mult prea mulţi bani, apăreau mereu în paginile de scandal ale ziarelor, o ţineau într-o petrecere şi, când n-o făceau, erau la vila din Toscana, sau pe iaht, în Bali. Familia lor are mult mai mulţi bani decât tatăl lui Mike Albu’. Cea mai mare parte a vieţii, Charlie a fost nevoit să aleagă între a sta cu bonele şi a sta cu Mike Albu’. Aşa că, deşi îşi păstrase adresa, nu folosea casa părinţilor decât atunci când voia să dea câte o petrecere. În restul timpului locuia cu Mike Albu’. Aveau aproape aceeaşi vârstă, semănau, iar lumea obişnuia să-i ia drept gemeni. Marea deosebire dintre ei era că Charlie

era un elev foarte slab, sau doar lipsit de interes, sau amândouă, iar în clasa a opta a fost trimis la un internat prost. În mod destul de ciudat, asta l-a făcut să se maturizeze mai repede.

În vacanţe Mike Albu' aştepta întotdeauna cu nerăbdare întoarcerea lui Charlie: era un prilej pentru aventuri interesante şi, mai apoi, pentru lecţii de vândut droguri. De data asta însă Charlie s-a întors schimbat. Poate că era şcoala cea nouă, sau poate că era doar faptul că lua mai multe droguri decât de obicei – facultatea nu-l dezvăţase de asta –, dar fusese distant. De parcă ar fi fost preocupat de ceva. Aproape toată vacanţa a dispărut mereu de unul singur; ce făcea, Mike Albu' nu-şi putea închipui. La naiba cu Charlie. Pe Mike Albu', toată afacerea asta îl irită.

26

Jessica merge nerăbdătoare şi ţanţoşă pe Fifth Avenue, cu fundul perfect bombat legănându-se şi părul plutind splendid în ultima fâşie de lumină ce vârstează cerul înainte de apus. Scoate Discman-ul vişiniu din geantă şi-şi pune la urechi nişte căşti, din acelea care se sprijină pe ceafă. Ascultă mixul pe care i l-a făcut un băiat. Merge mai departe cu o mână în buzunar, mângâind Punguţele.

27

— De ce nu iei droguri? Le vinzi, aşa că, de ce să nu le şi iei? l-a întrebat Hunter pe Mike Albu întinzându-i un bong ascuns într-o brichetă pe care-l cumpărase de la un magazin din centru.

Mike s-a uitat la bong şi i l-a dat înapoi:

— Nu ştiu. N-am simţit niciodată nevoia.

— Nici măcar să încerci?

— Nu.

28

Mike Albu’ se gândeşte din nou la Charlie. La vremea când, ca de obicei, părinţii vărului lui erau plecaţi din oraş, iar el voia să chiulească de la şcoală şi să plece în Florida. Vacanţa de primăvară nici nu venise încă, dar Charlie şi câţiva amici de-ai lui voiau să plece într-o staţiune din Key West, unde să se facă mangă şi să se fută toată ziua.

Charlie lua în mod regulat mii de dolari din contul pentru întreţinerea casei. Tatăl lui ştia, bineînţeles, dar continua să-l alimenteze. În fond, nu ducea lipsă de bani. De data asta, însă, dintr-un motiv sau altul, în cont nu erau suficienţi bani pentru biletele de avion.

Dar cum Charlie ţinea morţiş să meargă, iar

mama lui avea bijuterii scumpe, i-a deschis seiful din şifonier şi a luat un colier pe care l-a amanetat la un bijutier care ţinea un magazin pe Ninth Avenue, în zona străzii 50. A primit douăsprezece mii de dolari. Cu ocazia asta, a văzut că în magazin se vindeau şi arme pe sub mână. Aşa că a dat sfoară-n ţară şi, în curând, locul devenise „locul din care poţi cumpăra arme. “Magazinul se numea „Amanetul Angelei “, cu toate că nimeni de-acolo nu cunoştea vreo Angela. Aşa se face că puştii veneau uneori şi cereau să vadă armele, dar nu le cumpărau niciodată. În afară de Charlie. El era foarte mândru de pistolul pe care şi-l cumpărase de-acolo.

A doua zi, Charlie era în avion (la clasa întâi) cu toţi tovarăşii lui, care ascultau Nelly la Discman…

Oare o să reuşesc?
Soto, nu te fraieresc
Mâine zbor la clasa-ntâi
Cu Vanna White la căpătâi

… când mama lui s-a întors din Franţa şi a făcut o criză de isterie văzând că i-a dispărut colierul. A sunat la compania de asigurări, a concediat bona şi a angajat un detectiv particular. Când Charlie s-a întors din Florida, depusese deja o plângere la poliţie şi era pe

punctul să încaseze o primă de asigurare în valoare de 175.000 de dolari. Ajunşi în acest punct, Mike Albu’ i-a explicat lui Charlie cât de serioasă e treaba şi l-a convins să-i spună mamei lui ce făcuse. A urmat o mare scenă, dar, până la urmă, Charlie i-a spus unde era bijuteria, ea s-a dus şi a recuperat-o, şi toţi au ajuns să fie anchetaţi pentru fraudă cu asigurări. Charlie a fost trimis pentru scurt timp la o tabără de reeducare din Montana pentru copiii bogaţi care făceau prostii, unde a învăţat să călărească.

Charlie spunea că-i place pistolul pentru că străluceşte frumos când îl ţine în mână. Era ca şi cum ar fi ţintit un fulger. Mike Albu’ a luat micul pistol argintiu în mână şi a privit prin cătat e, ţintind către capul lui Charlie. L-a zis că nu-i place, i l-a dat înapoi şi n-au mai vorbit despre asta. Au vorbit, în schimb, despre cowboy. Despre felul în care-şi ţineau pistoalele atârnate foarte jos, cu tocurile deschise şi curelele de siguranţă tăiate, astfel încât, la amiază, când veneau bandiţii, să le poată scoate înaintea lor şi să fie singurii rămaşi în picioare. Iar Charlie a zis că totul ţinea de cât de repede scoteai pistolul, dar Mike Albu’ i-a răspuns Nu, Charlie, de fapt, problema e să apeşi pe trăgaci.

29

E sâmbătă, şi Tobias are o întâlnire la agenţie. Tobias lucrează cu jumătate de normă ca model încă de la unsprezece ani, de când a fost descoperit pe o plajă din East Hampton. După ce termină liceul, tatăl lui vrea să îl trimită la Princeton, dar Tobias îşi doreşte să facă modeling. Oricum n-are şanse să intre la Princeton, chiar dacă tatăl lui tot spune c-o să aibă el grijă de asta. Mă rog.

Tobias îşi aminteşte de prima dată când s-a văzut pe caroseria unui autobuz, într-o reclamă la blugii Guess. Euforia supremă, bucuria de a vedea privirea femeii care se afla în staţie oscilând între chipul lui şi imaginea din reclamă. Tobias a fost cucerit instantaneu. Iar la şedinţele foto existau o grămadă de mâini care să-i atingă capul, faţa şi corpul, să-l aranjeze, să-l dichisească, să-l mângâie, îi plăcea fiecare clipă. Să pozeze pentru fotograf, să audă declicul obturatorului, iar apoi, oricât de mult ar fi durat, să ia poza, s-o decupeze şi s-o lipească cu precizie chirurgicală în albumul lui îmbrăcat în piele, cu iniţialele lui aurite pe cotor, în ultimul timp, Tobias s-a tot gândit că i-ar plăcea să-şi facă un tatuaj cu iniţialele lui aurite pe şira spinării, la câţiva centimetri deasupra fundului, în dreptul centrului de greutate al corpului.

Când ajunge în sala de aşteptare, pe unul

dintre scaune stă o fată frumoasă. Nicio surpriză aici – e, firește, un fotomodel. Tobias se gândește cât de mult i-ar plăcea să se culce cu această fată.

30

O cheamă Molly.

Molly are șaisprezece ani. Poartă niște blugi cam lărguți pentru picioarele ei subțiri, care se încrucișează la nivelul unor glezne aflate la o distanță apreciabilă de cap și se termină cu niște adidași Nike joși, fără ciorap. Părul ei șaten e strâns, iar ochelarii se odihnesc pe vârful unui nas pistruiat și, poate, mai ascuțit decât se poartă, dar care constituie, fără îndoială, un bun de preț al chipului ei. Sprâncenele subțiri reacționează subtil în timp ce citește, încreținduse, unduindu-se și înălțându-se deasupra ochilor ei fluizi. Puloverul gri cu guler atârnă lejer peste un bust în mod vizibil generos. Mici scame și bucăți de lână strălucesc în lumina mai mult albă decât galbenă a soarelui ce pătrunde prin jaluzele, brăzdându-i pieptul și vârful bărbiei. Citește *Ragtime,* de E.L. Doctorow, și-i place foarte mult.

Tobias n-a citit niciodată *Ragtime.* El a citit, însă, ultimul număr din *Maxim*, din care a și învățat câteva lucruri. În primul rând, cum să

confecţioneze o lampă cu ceară. În al doilea rând, că, pentru a aduce o fată în pat, nu trebuie să pari interesat de ea. Sau, mai degrabă, că trebuie să te arăţi interesat, dar nu foarte. Trebuie să le ţii pe jar. Tobias n-ar fi putut ţine pe jar nici măcar o pungă de hârtie, iar Molly, pe bună dreptate, n-are niciun motiv să fie interesată de el. Dar Tobias e frumos, iar Molly e un pic confuză.

Părinţii lui Molly vin din ţara nebunilor. Sau, poate, din cea a nemernicilor. Într-o zi, Molly era la un curs de igienă, iar profesoara vorbea despre importanţa modelelor în viaţă. Era, din fire, o fată tăcută, dar acum, în mod total atipic pentru ea, a ridicat mâna şi a întrebat-o pe profesoară:

— Bine, dar ce se întâmplă când cei care trebuie să ne fie modele sunt nişte nenorociţi?

Profesoara i-a răspuns:

— Nu cred că înţeleg întrebarea.

„Pe cuvântul tău “, şi-a zis Molly.

În vacanţa de primăvară din clasa a opta, frumoasa Molly a plecat cu părinţii ei cei nebuni în vizită la nişte prieteni de-ai tatălui, care închiriaseră un complex întreg de vile la Scotsman’s Cay, în Bahamas. Nu-şi mai aminteşte bine care erau relaţiile dintre ei, dar

erau mai multe familii şi o grămadă de copii. Cel de-al doilea băiat ca vârstă se numea Mike, iar mama lui nu venise pentru că era bolnavă. Lui Molly îi plăcea de el, dar ştia că nu se putea întâmpla nimic între ei pentru că era, gen, un prieten de familie, *iar în astfel de cazuri lucrurile nu funcţionează niciodată.*

Pentru Molly, însă, ceea ce a stricat excursia n-a fost o dragoste neîmpărtăşită, ci tatăl ei, care a declarat că are un soi de infecţie la coapsă şi nu poate merge la scufundări. Aşa că a stat în casă toată ziua, dând telefoane şi aşteptându-i pe ceilalţi să se întoarcă, ca să poată bea vin cu ei. Adevărul e că era un sportiv şi un înotător lamentabil, şi nu voia să participe la nicio aventură în care oamenii şi-ar fi putut da seama de asta. Făcea mici aluzii la durerile lui şi spunea mereu cât de rău îi pare că pierde atâtea lucruri.

Mike Albu' a observat cum se simte ea şi i-a spus să se concentreze la ce vede sub apă. Dacă funcţionase pentru el, mai mult ca sigur avea să funcţioneze şi pentru ea.

31

Tobias face conversaţie cu Molly. Pare un puşti dintr-o cu totul altă lume. Unul care se face praştie şi merge la petrecerile monstruoase de care ea nu aude decât după ce s-au terminat. S-

ar putea spune că e chiar încântător. Tobias îi povesteşte despre recenta lui expediţie în Chinatown şi despre cum şi-a luat nişte animale de companie noi – un acvariu de piranha. După ce ascultă ce are de zis, Molly declară că-i plac peştii şi animalele, şi că are un ciobănesc pe nume Thomas – ceea ce e o minciună. Nu vrea ca el să-şi dea seama din prima cine e. Încearcă să fie puţin altfel. Lasă jos *Ragtime,* astfel încât el să nu-i poată vedea coperta.

Discută despre cât de greu este să fii model, până când Tobias este chemat înăuntru. Ea intră înainte ca el să fi ieşit, însă, când termină întâlnirea, îl găseşte tot acolo, aşteptând-o.

— Mi-am zis că dacă mai eşti aici, poate ai vrea să vii să-mi vezi peştii.

— Sigur, răspunde Molly. *Am pornit.*

Tobias îşi ţine bălăuraşii carnivori la Claude acasă, spre încântarea acestuia. Trăiesc într-un acvariu albastru fosforescent, luminat cu neon, deasupra patului din dormitorul de oaspeţi de la etajul al cincilea, alături de tobe şi vizavi de camera cu balcon a lui Claude. Molly e foarte atentă la mediul în care se află. Nu e defel intimidată de splendoarea casei, însă, prin comparaţie, apartamentul ei pare mic. Toţi sunt bogaţi, dar şi aici există niveluri diferite.

Tobias stinge lumina şi acvariul străluceşte

albastru în întuneric.

Molly aude sunetele specifice unor lupte profesioniste de wrestling. Claude se uită la televizor în dormitorul lui de vizavi. Violenţa mimată este redată cu o uimitoare claritate digitală de plasma agăţată pe perete asemenea unui tablou. Şi acea cameră este scufundată în beznă, iar când Tobias şi Molly intră ca să îl salute, Claude întoarce iute capul şi se uită chiorâş, enervat de lumina care pătrunde prin uşă. Tobias i-o prezintă pe Molly. Claude nu închide sonorul televizorului şi nu pare să aibă nimic de spus, aşa că, după ce se fac prezentările, Tobias o duce înapoi în camera cu piranha. Nu e prima dată când e martor la ciudăţenia lui Claude. Molly tace.

Tobias o întreabă dacă nu vrea să vadă ceva mişto. Cum ea e de acord, îi spune să aştepte puţin. Coboară în bucătărie şi deschide frigiderul. Scoate un pui făcut la rotisor, pe jumătate mâncat, zgrunţuros, de un auriu palid, rece şi cu oasele la vedere. Urcă înapoi şi-i spune lui Molly să fie atentă. Lasă puiul să cadă în acvariu şi apasă butonul cronometrului de la ceasul lui digital.

Unu: peştii smulg carnea, din care nu curge niciun pic de sânge, dar în timp ce se năpustesc asupra carcasei, materia organică este sfâşiată şi o parte din ea se ridică la suprafaţă.

Doi: bucăţi întregi de carne par să dispară, iar Molly tresare când unul dintre peşti izbeşte violent carcasa puiului de peretele de sticlă.

Trei: carnea a dispărut, iar oasele plutesc prin acvariu, târând în urmă mici bucăţele de piele.

— Mişto, nu?

— Mda, oo, uaauu!

Molly spune că trebuie să plece. Tobias o invită la marea petrecere de Anul Nou, de peste două zile. Molly n-are niciun plan pentru Anul Nou. N-a mai fost niciodată la o „casă deschisă". Acceptă, zicându-şi că se poate răzgândi în orice moment. Îşi dă seama că în tot timpul cât a stat cu Tobias nu prea a spus mare lucru. Pe drumul de ieşire îi spune, totuşi, „bună "lui Chris, al cărui maxilar acoperit cu un puf de culoarea piersicii rămâne paralizat de uimire când o vede la el în casă.

32

Testele de medicină legală au identificat sângele de pe hainele lui Hunter. E al lui Nana.

În celulă, Hunter derulează într-una în minte evenimentele de vineri. Încearcă să se gândească la un alibi, la vreo dovadă a locului în care s-a aflat. Pe bonul pentru gogoşi e trecută şi ora, dar asta se-ntâmpla mult prea târziu ca să-i fie de folos. Dar ce fel de ucigaş e acela care se

duce să-şi cumpere gogoşi cu gem la patru ore după o crimă? „Probabil că toţi “, îşi zice Hunter. Oricum, nimic din toate astea nu mai are vreo importanţă.

S-a întâmplat totuşi ceva noaptea trecută, îşi aminteşte Hunter, gândindu-se la bătrânul pungaş. Un boşorog cu dinţii strâmbi şi costum ponosit. Era înalt, de fapt, chiar uriaş, cu 15-20 de centimetri mai înalt decât Hunter. Şi i s-a aplecat în faţă, zicând ceva despre un spital şi un prieten şi nişte cafea şi întrebându-l dacă n-ar putea să-i dea măcar câţiva dolari chiar atunci, pe loc. Hunter l-a întrebat dacă banii sunt pentru taxiul până la spital, iar în acel moment omul a izbucnit în lacrimi. Acest bătrân uriaş şi nebun, cu faţa jegoasă şi dinţii strâmbi, a început să plângă, repetând într-una „Doi dolari, doi dolari, doi dolari “, uneori în engleză, alteori într-o limbă necunoscută. Apoi alte hohote. Lui Hunter asta i-a amintit de tatăl lui.

33

Toată lumea a fost de părere că Mike Albu’ arăta foarte bine în costumul negru pe care l-a purtat la înmormântarea mamei lui, dar lui nu-i păsa. Pe capul trupului ei neînsufleţit fusese pusă o perucă, ceea ce-l înfuria la culme. Perucile nu erau adevărate, iar el îşi dorea ceva

adevărat. Ar fi preferat să o vadă pentru ultima oară chiar aşa cum era, chelă.

34

La sosirea camionului UPS, Chris e enervat de faptul că trebuie să coboare şi să semneze pentru tot. Se uita la televizor. Băieţii de la livrări au venit cu vreo zece cutii, îi îndrumă să le pună în camera de împachetat de pe partea stângă a holului de la intrare. Nu prinde căutătura pe care i-o aruncă aceştia la auzul expresiei „cameră de împachetat”. Acolo ţine mama lui cadourile şi toate accesoriile necesare împachetării lor.

După ce-au plecat băieţii, Chris ia un cuţit pentru friptură din bucătărie, deschide una dintre cutii, din care scoate o alta, mai mică, pe care o deschide la rândul ei. E un clopot de alamă, turnat impecabil, care are mai multe nume gravate pe el:

Jeff şi Trina
Un An Nou Fericit

Chris îl apucă de mâner şi face o mişcare din încheietură. O notă ascuţită şi cristalină sparge tăcerea casei.

Se uită în cutii şi descoperă mai multe clopote,

de diferite mărimi, cu alte nume gravate pe ele. Până la urmă, ajunge la concluzia că cei mai buni prieteni ai mamei, adică cei pe care e cel mai interesată să-i aibă ca prieteni, primesc cele mai mari clopote. Scoate unul mare, îl clatină odată cu cel mic şi ascultă sunetul profund reverberând în casă. Deşi nu poate ţine decât unul în fiecare mână, se-apucă să scoată zeci de clopote, pe care le înşiră pe masa de împachetat şi, lăsându-se cuprins de un soi de frenezie, le zăngăne câte două deodată până ce întreaga casă răsună de clinchetul lor. Îşi simte braţele obosite, aşa că lasă ultima notă să se stingă, ceea ce nu se-ntâmplă decât peste vreo două minute (căci sunt nişte clopote bine făcute), iar apoi urcă la etaj, ca să mai piardă câteva ore la televizor, înainte de-a fi nevoit să plece cu fratele său la un cocteil, în casa mătuşii lui. E una dintre îndatoririle lor, ce înlocuieşte, probabil, dusul gunoiului la ghenă.

35

Mike Albu’ e un gânditor; *a zis profesoara. Şi asta îşi spunea şi el privind cum este coborât în groapă coşciugul mamei lui.*

Dacă mori acum, n-o să-şi amintească nimeni de tine. O mână de oameni o să aibă grijă să te-ngroape şi să plângă la mormântul tău, şi ce poţi

cere mai mult? Dar te simţi atât de îngrozitor de singur, pentru că te temi că sângele tău nu-i puternic, sau bun, şi că prietenii tăi sunt puţini şi la fel de zguduiţi ca şi tine. Şi ce? Asta e răspunsul. Şi ce şi ce şi ce şi ce şi ce şi ce şi ce. Lumea o să-ţi zboare de sub picioare şi-o să rămâi fără niciun sprijin, pentru că eşti fie prea deştept, fie prea prost ca să-l găseşti pe Dumnezeu, şi pentru că ce naiba ar putea face vreodată Camus pentru tine? Nimic altceva decât idei. Nu eşti un artist şi nu vei lăsa nimic în urma ta. Poate că eşti furios doar pentru că salvarea stă-n iubire, iar tu eşti excitat şi singur. Iar ea, fireşte că e moartă. Poate că aşa e pentru toată lumea, doar că tu eşti mai slab, sau mai puţin norocos, sau ai întrevăzut un lucru care lor le-a scăpat. Ai văzut că în faţa ta se aşterne un mare drum, şi că e bătut de vânturi, sau ars de soare, sau acoperit de zăpadă, sau că e de pământ, sau bitum, sau înecat în beznă, sau atât de luminos încât trebuie să-ţi mijeşti ochii, dar, orice-ai face, e complet pustiu.

Asta îşi spunea Mike Albu'.

36

Înainte de a pleca la cocteil, Chris şi Claude fumează un joint împreună. Nu fac asta prea des şi li se pare ciudat amândurora, dar ce naiba.

Tuşica stă în Upper West Side, într-un uriaş duplex antebelic, ale cărui încăperi sunt ticsite de obiecte zgomotoase şi fum. Nişte mexicance micuţe, îmbrăcate în uniforme alb-negre, de ospătăriţe, duc tăvi cu tarte de somon, mici piramide de sushi, chebapuri minuscule şi alte mâncăruri miniaturale.

Chris şi Claude stau împreună într-un colţ. Au pus mâna pe un platou întreg de sandvişuri cu somon, pe care le înfulecă lacom, dar destul de discret. Din când în când, sunt traşi într-o direcţie sau alta de Tuşica, care îi prezintă diferitor persoane. De-abia aşteaptă să ajungă înapoi acasă, unde nu e niciun adult. Cum nimeni nu-i spune nimic, Claude dă pe gât shoturi de tequila. Chris îşi închipuie cum arată femeile mai în vârstă dezbrăcate.

La un moment dat, Tuşica îi trage într-o parte ca să o cunoască pe Marcelle, o prietenă între două vârste de-a mamei lor. Marcelle este o romancieră încă nepublicată. Se mândreşte cu faptul că e foarte „pe val “. Că e „la curent”. Mulţi adulţi sunt aşa. Marcelle îl întreabă pe Chris ce muzică ascultă. Ca să scape, el îi răspunde:

— A, ştiţi, de toate.

— Ce crezi de Eminem? insistă Marcelle.

— Cred că e un mare şmecher, zice Chris, şi că spune exact ce vrea.

— Ah, da, ai dreptate, îmi place la nebunie albumul lui.

— Care dintre ele?

Marcelle nu se lasă prinsă pe picior greşit.

— Oh, ştii tu, cel nou. Dar ştii, continuă ea repede, poţi învăţa foarte multe ascultând muzică.

— Sigur, acceptă Chris.

Marcel le zâmbeşte:

— Acum, eu chiar nu sunt o persoană credincioasă; Dar tot ce cred, întreaga mea *filosofie,* se află în piesa *Imagine.* Ştii, de John şi Yoko?

— Sunteţi fană Beatles? întreabă Chris.

— Daa, sunt nişte mari artişti.

— Mă cac pe Beatles, intervine Claude.

37

Până la miezul nopţii, Jessica a tras deja tot Doişpele pe care-l păstra pentru Ajun. „Rahat”, îşi zice mai târziu, când se trezeşte şi descoperă cearşafurile leoarcă de sudoare.

38

Puştiul căruia îi vinde Mike Albu’ este chipeş ca un model, poartă şort şi şlapi, de parc-ar fi miezul verii, şi tocmai a ieşit la uşă, ca să

plătească pizza, sau ceva de genul ăsta. Îi aminteşte de o vară în care a muncit într-o tabără din capătul estic al Long Island. Era ultima vară dinainte ca tatăl lui să vândă casa din Amangansett. Mike şi o fată pe nume Alice îşi făceau veacul în spatele hangarului în care se ţineau bărcile, acolo unde venea toată lumea să fumeze. Alice era fata cea mai dezgheţată dintre toate, cea gata de orice. Fuma un pachet pe zi. Mike nu fuma. El doar se ducea în spatele şopronului cu ea, care stătea rezemată de perete cu picioarele încrucişate, fuma şi-l tachina. Încă nu devenise Mike Albu'.

— Primul sărut, a zis Alice, prima dată când am încercat iarbă, când m-am îmbătat, când am condus, primul prieten şi cum i-am dat papucii. Prima dată când am făcut sex. Îmi amintesc toate primele dăţi. Tu nu?

— Doar pe unele.

— Tu de ce nu bei?

— Nu ştiu, i-a răspuns Mike.

— Eşti într-o criză existenţială, a replicat ea prompt. Citeşte Ciuma.

Mike părăseşte lumea amintirii tocmai în faţa librăriei Barnes Noble de pe strada 86. Înăuntru, culorile sunt puternice, iar la etaj sunt oameni care-şi beau cafeaua şi citesc. Mike îşi trece

mâna peste fiecare raft de cărţi pe lângă care trece, pipăind textura volumelor cu degetele. Când ajunge la raionul de literatură, caută litera C, iar când o găseşte, îngenunchează şi îl caută pe Camus, apoi *Ciuma,* din care cumpără un exemplar cartonat. Mai târziu, în pat, citeşte din nou despre moartea şobolanilor.

39

După cocteil, Claude vrea să iasă în oraş. Îl sună pe Tobias şi-i spune să vină pe la el, ademenindu-l cu nişte iarbă. Tobias îi zice că de-abia a fumat nişte iarbă de la dealerul palid cu trenci, dar c-o să-şi tragă nişte pantaloni pe el şi-o să vină, totuşi. Claude n-are nici cea mai mică intenţie să fumeze. Vrea să aibă capul limpede. Nu vrea decât să iasă cu cineva în oraş. Ştie exact unde vrea să meargă. Înapoi în locul ăla din Chinatown de unde a cumpărat armele. Cumva, cele pe care le are nu-i sunt de ajuns. Trebuie să mai existe şi altele.

Înalţi şi cu glugile trase, cei doi coboară din metrou pe Spring Street şi merg pe jos până în Mulberry. În curând, noaptea e invadată de mirosurile de raţă aburindă, carne de iepure şi peşte îngheţat. Când ajunge la următorul colţ, Claude se opreşte în faţa primului magazin în care intrase noaptea trecută. Tobias a rămas

puţin în urmă şi Claude decide că vrea să fie singur. Fără să spună nimic, iuţeşte pasul şi intră pe o alee. Iscodeşte cu privirea de după colţ şi vede un Tobias confuz, care-l cheamă pe nume, apoi înalţă pumnul în aer, strigă „Futu-i! “şi se îndepărtează. Când acesta a dispărut, Claude iese din întuneric şi intră în magazin.

În locul micuţei femei bondoace, în spatele tejghelei se află un bătrânel scund şi zbârcit. În afară de el şi de Claude, nu mai e nimeni în magazin. Se uită la Claude şi zice: „Da? “Claude vrea să ştie dacă n-au cumva de vânzare vreun „produs special”.

Timp de câteva secunde, bărbatul îl priveşte lung, apoi zice: „Aşteptaţi.” Se duce la uşa de la intrare, o încuie, apoi se întoarce în camera din spate. Claude nu se aşteaptă la cine ştie ce. Bărbatul se întoarce cu un obiect învelit într-o pânză pe care-l pune pe tejghea. Când dă la o parte pânza, scoate la iveală un Uzi negru şi uns, dar uzat, care, pentru Claude, pare ceva venit direct dintr-un film.

40

Mike Albu’ adoarme cu lumina aprinsă şi cu *Ciuma* pe piept.

Visează nişte zgârie-nori. Îşi închipuie că e sus, pe acoperişul unuia dintre ei, iar în jur s-a

dezlănţuit furtuna. Traversele metalice de sub tălpile lui se unduiesc şi se zgâlţâie în bătaia vântului, fulgere zimţate străpung fără zgomot oraşul şi, dintr-odată, un tunet îi explodează în urechi. Oraşul e luminat şi zgomotos, dar el e singur în vârful acestei clădiri care se clatină într-una, iar când se porneşte ploaia, se duce până la marginea blocului ca să vadă mai bine oraşul şi fulgerele şi, într-o mare izbucnire de lumină, îşi dă seama că blocul în care se află a fost lovit, se simte ridicat în aer şi aruncat peste balustradă, prăbuşindu-se în gol. Se vede zbătându-se în aer, îşi simte stomacul ridicându-i-se până în gât, şi începe să se smucească şi să lovească în somn, dar nu se trezeşte. Continuă să cadă, şi cade, iar la sfârşit, se vede aterizând într-o rână pe o maşină a cărei capotă se turteşte instantaneu. Îşi priveşte trupul îmbrăcat cu trenci şi blugi de la mare distanţă, imaginea îndepărtându-se ca în scena finală a unui film, în timp ce picăturile de ploaie se izbesc încontinuu de metalul contorsionat al caroseriei.

41

Fantoma Crăciunului trecut. Era vacanţa de Crăciun, iar Mike mergea pe plaja din East Hampton alături de Alice – pe care o cunoscuse acolo – care-i povestea de părinţii ei, de internat

şi de tot restul. Totul era îngrozitor. Apoi s-a întunecat şi s-a făcut frig. Iar Alice şi-a scos hainele şi a zbughit-o în ocean. A ieşit îngheţată până în măduva oaselor, râzând şi plângând în acelaşi timp.

PARTEA A III-A
Duminică, 29 decembrie

42

— Cred că ştiu de ce nu bei, a zis Alice.

Erau într-un bar de pe Second Avenue care servea alcool şi minorilor. Ea bea un cosmopolitan, el, cafea.

— Da? De ce? a întrebat-o Mike Albu'.

— Pentru că îţi place puterea pe care ţi-o dă faptul că toţi cei din jur sunt beţi, iar tu eşti mereu treaz.

43

În lumina matinală ce pătrunde prin ferestrele bibliotecii vilei lui, Chris ia lecţii de box. Un loc destul de neobişnuit pentru asta, dar aşa vrea antrenorul, pentru a se putea uita pe cărţi cât se antrenează puştiul.

De cea de-a şaptesprezecea lui aniversare,

tatăl lui Chris a sunat la o sală de pe strada 13 şi a angajat un antrenor care să-i înveţe fiul să boxeze. Au fost împreună la sală, dar Chris s-a speriat de jegul şi de mizeria de acolo, şi de toţi tipii forţoşi care dădeau unii într-alţii şi în sacii de box ca-n fasole. În maşină, pe drumul de întoarcere, l-a convins pe tatăl lui să-l lase să-şi facă lecţiile acasă. Aşa se face că antrenorul vine acum în Upper East Side, în fiecare duminică. Tatăl lui a instalat un sac mare şi unul mic la subsol, alături de bicicleta pentru exerciţii, rămasă nefolosită, şi de banda de alergat. Cu toate acestea, Chris nu e un talent înnăscut. În mâinile lui scheletice, mănuşile mari şi negre arată ca două nicovale.

— Stai pe vârfuri, îi spune antrenorul.

Chris boxează cu umbra lui, dar e obosit şi-ncepe să nu mai fie atent la jocul de picioare, care, oricum, e destul de dubios. Luceşte de transpiraţie şi are două semicercuri umede pe tricoul de firmă. De fiecare dată când îl vede pe acest puşti pirpiriu purtând tâmpenia respectivă, antrenorul îşi dă ochii peste cap.

— Gata. E de-ajuns. Vino încoace! Antrenorul îi întinde o coardă de piele. Fă asta zece minute şi dup-aia gata. Zece minute e foarte mult. Antrenorul se aşază confortabil într-un fotoliu de piele burduşit, aşteptând ca puştiul să termine şi să-i aducă banii.

Chris ia coarda şi începe să sară, dar când aude ţârâitul interfonului se împiedică, se opreşte şi se duce să răspundă.

— Cine e?

— Sara.

— Aa, da, intră, răspunde Chris, întrebându-se dacă arată bine cu tot boxatul ăsta.

Antrenorul o urmăreşte pe fată intrând în cameră, nu fără să remarce cum arată. E drăguţă, dar nu-l dă pe spate. Pare un pic absentă, dar, dacă nu greşeşte, în felul ei şi ea e o luptătoare.

Sara începe imediat să vorbească:

— Chris, ia ghici! Jessica zice că poate să facă rost de nişte Doişpe pentru petrecere.

— Heei! Hai cu mine! Chris lasă coarda jos şi-i face semn să-l urmeze la etaj. Vin imediat, îi spune antrenorului.

La etajul doi, unde nu mai pot fi auziţi:

— Eşti nebună?

— Ce?

— Vorbeai despre chestia aia chiar în faţa antrenorului meu.

— Şi ce? Stai liniştit, el lucrează pentru tatăl tău, sau ceva de genu' ăsta, nu-i aşa? Ce poate să facă? Probabil că nici nu ştie despre ce vorbim.

— Habar n-aveam că-ţi plac drogurile.

— Sunt pentru petrecere, prostule.

Chris ia din biroul tatălui său patru bancnote de douăzeci de dolari pentru lecţie.

— Să zicem. Dar n-ar trebui să vorbeşti despre asta în faţa lui, OK?

Sara tace, vag deranjată de morala pe care i-a făcut-o Chris. Ajunşi jos, Chris îi dă banii antrenorului, care se scoală, se uită la coarda abandonată de Chris pe podea, apoi la Chris, care ridică din umeri; remarcând schimbul de priviri, Sara înalţă întrebător sprâncenele. Antrenorul îşi pocneşte degetele şi zice:

— Pe săptămâna viitoare.

Chris se prăbuşeşte în fotoliul în care stătuse antrenorul. Îşi încordează pectoralii, ca să pară că aşa sunt întotdeauna, dar Sara nu observă.

— Cine crezi c-o să vină? întreabă el.

— Poate că tu. Sara încearcă să arboreze un rânjet. Chris aproape chicoteşte când se ridică şi încearcă s-o prindă şi s-o sărute. Ea îl îndepărtează.

— Nu, serios, zice el, nu vreau să vină prea mulţi oameni.

— Şi de ce nu?

— Ştii şi tu cum se-ntâmplă. Ar putea să distrugă casa, sau cine ştie ce. Ţii minte petrecerea lui Paul?

— Mda. Mi-ai spus c-ai stricat o măsuţă de cafea.

— Nu, dar dacă vin o grămadă de oameni, ar putea să se întâmple şi aşa ceva.

Sara îşi trage bărbia în gât, ceva de genul *îîhh.*

— Ştii, am putea fi doar noi doi, singuri? zice Chris. De fapt, acum chiar suntem singuri…

— Nu! sare ea, de-abia stăpânindu-şi un alt *îîhh.* Vreau să zic c-ar trebui să vină toţi, ca să fie cea mai tare petrecere din lume. O petrecere faimoasă şi noi o să fim tot, cum să zic, faimoşi.

— Doar că nu vreau prea mulţi oameni.

— Dar pe mine mă vrei, nu?

El încuviinţează din cap. Ea se apropie şi începe să se împingă în el, mergând, pur şi simplu, de parcă n-ar fi fost în faţa ei, împingându-l către fotoliu. La un moment dat, Chris se loveşte cu picioarele de fotoliu şi se aşază, privind-o drept în faţă, în timp ce stă deasupra lui.

— Lasă oamenii în seama mea, OK? zice ea.

Chris a început să se îmbujoreze.

Sara îl sărută pe tâmplă.

— Minunat. Acum dă-mi nişte bani ca să plătesc partea ta din chestie. Jessica a zis că a trebuit să scoată o grămadă de bani din contul lu’ taică-su, iar eu nu pot să plătesc pentru tot.

Chris n-are de gând să ia niciun fel de drog, dar ce naiba, e o investiţie.

— Vino cu mine sus, să iau banii. Cât îţi trebuie?

— Două sute. Dar o să rămân aici, totuşi.

44

După ce-i dă banii Sarei (doar un „Ne vedem mâine “, fără sărut de la revedere), Chris se duce la etaj să facă un duş. Când trece prin faţa camerei fratelui său, deschide uşa şi-şi bagă capul înăuntru. Jaluzelele sunt trase şi e întuneric. În capătul îndepărtat al camerei străluceşte o singură lampă mică, pe masa la care stă Claude. Masa e acoperită cu o pânză albă, pe care sunt împrăştiate bucăţi de metal ce strălucesc de vaselină în haloul de lumină. Claude are vaselină pe mâini şi chiar şi pe gât. Stă aplecat deasupra Uzi-ului cu o şurubelniţă în mână, lucrând la cine ştie ce mecanism minuscul. Degetele lui acţionează delicat, cu o grijă care lui Chris i se pare total necaracteristică pentru fratele său.

Chris îşi aminteşte că, în copilărie, tatăl lor le-a dat să construiască o machetă de avion. Avea motor şi putea zbura dacă era asamblată corect. Pe la jumătatea proiectului, Claude şi-a dat seama că făcuse o greşeală şi nu mai putea termina avionul. Aşa că l-a smuls din mâinile lui Chris şi l-a zdrobit de perete. Asta a speriat-o pe bonă, care, în timp ce curăţa cioburile de plastic, a încercat să-l consoleze, dar el plângea în

hohote şi ţipa „nimic nu merge niciodată.”

Chris a plâns şi el după avion. După ce Claude s-a dus ca o furtună în dormitorul lui, menajera l-a ţinut pe Chris în braţe până când s-a săturat de plâns. A doua zi, Chris i-a cerut mamei lui un alt avion. Când l-a primit, l-a pus pe unul dintre oamenii buni la toate din casă să i-l asambleze, ca să-i poată da drumul de pe acoperiş. Asta îşi aminteşte Chris când deschide uşa camerei fratelui său şi vede televizorul, singura sursă de lumină în afara lămpii, mergând în colţul îndepărtat. O casetă cu luptătorul de wrestling preferat al lui Claude merge fără sonor, în fundal.

— Hei, Claude.

Claude ridică iute privirea de la armă. Lampa îi aruncă o lumină gălbuie pe chip, care se reflectă în broboanele de sudoare de pe frunte.

— O să fac un duş.

Claude hotărăşte că vrea să facă şi el unul.

Aşa se face că cei doi fraţi fac duş, fiecare în baia lui. Chris se şamponează, se dă cu balsam şi se masturbează la duş, apoi iese şi-şi dă cu crema anti-acneică, îşi piaptănă părul în faţă şi se admiră în oglindă la bustul gol. Claude nu foloseşte decât şampon. Dă apa cât de fierbinte o poate suporta, apoi rece ca gheaţa. De fiecare dată când schimbă temperatura, se apucă cu mâinile de bara de care e agăţată draperia

duşului. Şi, de fiecare dată, apa e mai fierbinte şi mai rece, mult mai fierbinte şi mult mai rece, până când pielea îi e roşie ca focul.

45

Molly se întreabă ce să facă cu tipul ăsta, Tobias. Iar a sunat-o s-o întrebe dacă nu vrea să vină la el, să se „relaxeze” împreună. Nu-l sună înapoi. În schimb, îl sună pe bunul ei prieten Mike, să vadă dacă îi poate face o vizită.

— Sigur că da. Mike se bucură c-o să vină, dar pentru ea trebuie să-şi pună o cu totul altă mască.

Mike Albu’ şi Molly sunt prieteni încă de la acea excursie în Bahamas. Molly a fost şi la înmormântarea mamei lui Mike Albu’, dar nu l-a văzut niciodată vărsând o lacrimă pentru asta. L-a văzut însă pe tatăl lui plângând şi chiar şi pe Chris. Odată, când părinţii ei au avut una dintre certurile lor maraton, Molly a petrecut noaptea acasă la Mike. El e întotdeauna surprins de frumuseţea ei şi, dintr-un motiv sau altul, e bucuros că n-au fost la aceeaşi şcoală. Înainte de sosirea ei, face ordine în casă.

— Cum te simţi acum, că pleacă taică-tu? Vrea Molly să ştie. Eşti bucuros că ţi-ai luat liber anul ăsta?

— Da. Îmi ocupă tot timpul, dar învăţ foarte multe chestii. Cred că ştiu cum să conduc un restaurant.

— Şi ce faci? Cum e o zi de-a ta?

— Lucrez până târziu. E frumos, totuşi, că pot să şi dorm până târziu, deci mă duc pe la unu şi sunt, ca să zic aşa, asistentul lui tata. Fac comisioane, ţin contabilitatea şi alte chestii d-astea şi, uneori, mai fac seara pe gazda, îi ajut pe chelneri, îmi pierd vremea pe la bar sau mai ştiu eu ce. Apoi ajut la închidere şi ajung acasă pe la trei, mai citesc un pic şi mă culc.

— Dar lunea o ai liberă, nu?

— Nu chiar, dar lunea şi marţea sunt cele mai proaste zile, zice el, fără să o privească. Dar tu? Tot cea mai deşteaptă fată din şcoală?

— Crezi c-o să te duci la facultate la anu'?

— Nu ca să discutăm asta ai venit.

Molly îşi dă părul pe spate. O cunoaşte prea bine.

— Păi, e vorba de un tip, zice ea. Mike zâmbeşte, iar Molly izbucneşte în râs şi îşi schimbă locul pe scaun. Da. M-a invitat la o mare petrecere de Anul Nou. Pe post de prietena lui, bănuiesc, dar nu-s foarte sigură.

Mike Albu' trece în revistă în minte toate petrecerile de care ştie.

— Şi unde-i petrecerea asta?

— La Chris nu-ştiu-cum şi Sara Ludlow.

Mike încearcă să rămână impasibil:

— Cum e tipul?

— De fapt, e fotomodel. Înalt, cu un păr şaten destul de lung. Foarte frumos.

— Păi şi care-i problema? „Ştiu care-i nenorocita de problemă “, îşi zice Mike. „Tipul e un drogat. Şi un idiot. “

— Păi, nu sunt foarte sigură, ştii că nu prea am încredere în petrecerile astea. Şi, în plus, toţi ăştia care sunt modele sunt nişte nenorociţi.

— Da, ştiu.

— Nu, pe bune, nu ştiu, pur şi simplu nu mi se pare genul de tip care mi-ar plăcea. Habar n-am.

— Mda, petrecerile astea pot s-o ia razna.

— Tu ai mai fost la vreuna până acum?

— În cea mai mare parte, nici măcar nu sunt petreceri adevărate, ci doar nişte găşti de puşti care se fac praştie, ascultă muzică şi se dau unii la alţii.

— Cred c-o să mă duc. Ar trebui să vii şi tu.

— Poate c-o să trec.

Când îi sună telefonul, îi spune lui Molly că îl caută tatăl lui, de la restaurant. „Eu chiar *sunt* petrecerile astea”, îşi zice Mike.

46

Andrew n-are nimic de făcut. Merge pe jos, fără nicio destinaţie precisă, şi ajunge în parcul

Carl Schurz, aproape de vila Gracie, în care locuieşte primarul.

Un bărbat înalt, cu o căciuliţă de lână trasă peste urechi, stă singur la o masă de piatră pe care este pictată o tablă de şah. Căciuliţă are un ciucure în vârf, iar mustaţa lui albă şi ţepoasă străluceşte de la aerul condensat al respiraţiei sale. Are nişte pori gigantici ca nişte cratere, care se văd chiar şi de la distanţa la care se află Andrew. Pe tabla din faţa lui sunt piese de şah. Pare să joace împotriva lui însuşi. Andrew se opreşte să urmărească jocul. Omul rămâne adâncit în gânduri alte câteva minute. Andrew se preface că e atent la tabla de joc, dar, de fapt, îl studiază pe bărbatul cu nasul borcănat şi roz. În cele din urmă, omul mută un pion în faţă o singură pătrăţică. Dar forţa cu care o face este surprinzătoare, piesa scoţând un pocnet puternic la contactul cu masa. Se ridică, înconjoară masa şi priveşte jocul din perspectiva adversarului.

Andrew se mai apropie un pic de masă. Dar bărbatul tot nu ridică privirea, ci doar expiră zgomotos, trimiţând un fuior de abur alb în aer. Îşi strânge haina pe el şi-şi aranjează eşarfa galbenă de la gât.

— Vrei să joci? întreabă, ridicând brusc ochii şi aţintindu-i asupra lui Andrew.

— Poftim?

— Vrei să joci, repetă nerăbdător străinul.

— Mmm, nu sunt foarte bun.

— Nu spune „mmm “.

— Ce?

— Nu mai spune „mmm “. Trebuie să-ţi repet totul?

— De fapt, nu sunt sigur ca vreau să joc. Cred că trebuie să ajung undeva.

Andrew porneşte din loc.

— Ei, pe naiba. Stai şi joacă. E mutarea ta.

Andrew se uită surprins la bătrân, dar se aşază.

— Aşa mai merge.

— Nu vreţi să începem un joc nou? Am impresia că v-am întrerupt.

— Prostii. Joacă din poziţia asta. Ai un avantaj de care o să ai mare nevoie.

Andrew se concentrează asupra tablei. A decis că vrea neapărat să-l bată pe bătrân. Joacă în tăcere. Încet-încet, bărbatul îl încolţeşte. Niciunul dintre ei nu dă atenţie frigului. Când capturează regina lui Andrew, bătrânul scoate o punguţă de tutun şi o pipă lungă de stejar, pe care o scutură uşor. În după-amiaza îngheţată, scapără un chibrit cu care îşi aprinde pipa şi trage tăcut din ea, concentrându-se atât asupra jocului, cât şi asupra băiatului din faţa lui. Peste trei mutări, îl face şah-mat.

— Ai jucat mai bine decât aş fi crezut.

— Mulţumesc, cred. Eu sunt Andrew.

— Sven.

Îşi dau mâna.

— Ce ţi s-a întâmplat la cap? Arată înspre bandajul din junii frunţii lui Andrew.

— A trecut cineva peste mine la patinoar.

Cu pipa încă în gură, Sven slobozeşte un cârâit sacadat, de bătrân.

— Ai căzut, ai? A-ha-ha, he-he-he. Păi, şi ce caută un flăcău ca tine aici, ziua-n amiaza mare? N-ai niciun prieten, ai? Eşti un ratat?

— Ce? Lasă, omule. Mersi pentru joc. Andrew se pune în mişcare.

— Ei, ei, stai o clipă. Vino cu mine şi-o să-ţi iau ceva de băut. Şi nu mai spune „omule “.

Sven se ridică şi împachetează piesele într-o punguţă de plastic pe care o pune într-un buzunar al paltonului său ponosit. Se îndepărtează puţin, şchiopătând, apoi se întoarce înspre Andrew, care a rămas lângă masa de joc.

— Vii, sau nu?

— Mmm, da, da. Andrew sprintează ca să-l ajungă din urmă, în vreme ce bătrânul şi înaltul Sven se îndreaptă şontâcăind, cu mustaţă cu tot, către ieşirea din parc. Deci, unde mergem?

— O să vezi când o s-ajungem acolo.

— Stai niţel, vreau să ştiu unde mergem!

— Bine, bine, domnule Mare Sculă, dacă eşti aşa de plin de ifose, află că mergem la O’Reilly.

— Aa. OK.

— Ştii locul, nu-i aşa? rânjeşte Sven. Nu eşti o ţâră cam mic ca să bei?

— Trec mereu pe lângă el.

— Stai pe-aici?

Stingherit:

— Da.

— Aahh, nu-ţi face griji, că nu vin să te violez.

Sven se întoarce brusc şi se vâră în faţa lui Andrew:

— Buu!

Andrew tresare şi scoate un oftat de uşurare când vede că Sven izbucneşte în râs:

— Ţin-te tare!

47

În drumul lui de la şcoală spre casă, Mike Albu' trecea în fiecare zi pe lângă un boschetar. Era scund, avea pielea măslinie şi plină de coşuri, o bărbie lungă, un nas îngust, o coafură afro înaltă, peste care mai purta, uneori, o banderolă, şi întotdeauna făcea exerciţii – flotări, abdomene – pe o saltea. Era jerpelit, dar destul de curat după standardele pe care le aplica Mike Albu' vagabonzilor. Din câte ştia Mike Albu', numele lui era Căpitanul. Aşa i s-a prezentat într-o zi, când Mike Albu' i-a dat o jumătate dintr-un sandviş cu friptură de vită. Avea salată, roşii, muştar, brânză cheddar şi murături, dar nu şi

maioneză.

Căpitanul a întrebat:

— Unde-i maioneza?

— Îmi pare rău, s-a scuzat Mike Albu'.

— Nu, nu pentru mine. A scos un hohot sonor, care i-a făcut pe cei care aşteptau autobuzul să întoarcă capetele. Vreau să zic, ţie nu-ţi place maioneza? Maioneza-i bună, frate.

— Mie nu mi-a plăcut niciodată prea tare.

— Eu sunt Căpitanul. Îmi pare bine de cunoştinţă. Lui Mike Albu' mâna întinsă i s-a părut aspră ca glaspapirul, tare şi plină de bătături.

— Mike.

— Mike, zici? Păi, ştii, trebuie să-mi termin exerciţiile, a zis căpitanul şi s-a întors pe salteaua lui, reapucându-se de exerciţii. Căpitanul era cel mai puternic om pe care-l cunoştea. Făcea flotări într-o singură mână, stând în vârful degetelor, făcea nişte abdomene de nu-ţi venea să crezi şi tot soiul de alte exerciţii. Mike Albu' ar fi putut să facă ridicări folosindu-i braţul pe post de bară.

48

Barul e pustiu. Nu-i nici măcar cinci după-amiaza. Sven îl conduce pe Andrew la o masă din spate. Pe drum, barmanul îl salută din cap pe

Sven. Imediat ce se aşază, o chelneriţă tânără vine să le ia comanda. E drăguţă, are un păr roşu-închis şi nişte ochi mari şi căprui. Vorbeşte cu accent irlandez.

— Bună, Sven.

— ’ Seara, Megan. Poţi să-mi dai, te rog, un Dewar’s şi un sifon, şi la fel pentru tânărul aci de faţă?

Megan le zâmbeşte amândurora, dezvelind nişte dinţi cam strâmbi, şi se întoarce la bar. Sven îşi dă jos paltonul, mănuşile şi pălăria, scoţând la iveală o vestă în al cărei buzunar se odihneşte un ceas de buzunar, nişte mâini cu pete maronii şi o mare chică de păr grizonant, care i se potriveşte perfect cu mustaţa zbârlită. Până la întoarcerea chelneriţei cu băuturile, stau fără să schimbe un cuvânt.

— Poftim. Sănătate.

— Mulţumesc, dragă. Sven ia o gură şi se aşază mai bine în scaun. Acum, spune, care-i povestea ta, Andrew?

— Povestea mea?

— Iar trebuie să repet, ai?

— Păi, ce vreţi să spuneţi? Andrew se gândeşte deja cum o să-i povestească această după-amiază bizară Sarei, fata de la spital. „Moşu ăsta nebun, Sven, stă singur în parc şi joacă şah cu el însuşi. Mă convinge să joc cu el, mă bate şi dup-aia mă duce la O’Reilly. Da, chiar la O’Reilly. Şi-mi ia un

whisky cu sifon. “

— Toată lumea are ceva de povestit. Spune-mi o poveste. Cu ce te ocupi?

— Sunt elev. Andrew decide că nu-i place whiskyul cu sifon.

— La ce?

— La liceu.

— Şi ce înveţi?

— De toate. Trebuie să înveţi de toate. Nu vă mai amintiţi? Dumneavoastră n-aţi fost la liceu?

— Păi, care-i pasiunea ta? Ce vrei să fii când te faci mare?

— Pompier. Ca să pot conduce maşina de pompieri.

— Nu-mi îndruga braşoave acuma!

— De ce vreţi să ştiţi?

— Dar tu de ce nu vrei să ştii?

Andrew de-abia se poate abţine să izbucnească în râs:

— Nu-mi vine să cred. Bine, bine. Cred că mă preocupă medicina.

— Păi, atunci, doctor. Sven îşi termină băutura şi-i face semn lui Megan să-i aducă alta. Nu te pierzi uşor cu firea, nu?

— Bănuiesc că nu.

— Dacă vrei să ajungi doctor, nu te joci cu lucrurile astea, zice Sven, luând încă o înghiţitură. Trebuie să-ţi ţii firea.

— Dar dumneavoastră ce faceţi?

Sven se uită o clipă la Andrew, apoi îşi coboară din nou privirea în fundul paharului. Vorbeşte rar, gesticulând cu mâna liberă şi pronunţând răspicat fiecare cuvânt:

— Am fost odată în Japonia, în largul mării, pe o barcă de pescuit. E superb acolo, o mare întindere albastră, cerul deasupra oceanului, iar seara, totul sclipeşte. Mai ia o gură şi-şi mută privirea în alt punct. Asta se-ntâmpla acum mulţi ani de zile, când ieşeam în mici schifuri ca să dăm lovitura de graţie balenelor. Asta făceam, eram vânători de balene. Aşa am învăţat să vorbesc japoneza. Eu am aruncat ultimul harpon, lovitura de moarte care a străpuns plămânul balenei. Dintr-odată, se face că aruncă o suliţă, iar Andrew sare-n sus şi se prinde cu mâinile de marginea mesei. Şi, în timp ce-şi dădea ultima suflare, a bătut din coadă pe sub apă şi a răsturnat barca, aruncându-ne pe toţi în ocean. Cum apa era plină de sânge de la balena care se zbătea în ghearele morţii, au apărut imediat şi rechinii. Acum, nava cea mare nu era mai departe de câteva sute de metri şi-a pornit-o cu toată viteza înspre noi, dar nu a putut ajunge înainte de-a fi înconjuraţi de-o grămadă de rechini. Corpurile lor albastru-cenuşii erau pretutindeni printre noi. Îi loveai peste bot cu câte-o bucată de lemn din barcă, dar degeaba, continuau să vină. Unii dintre ei smulgeau hălci

de carne din balenă şi, până la urmă, unul m-a prins şi pe mine.

— Deci, dumneavoastră sunteţi ca bătrânul şi marea, zice Andrew, căutând cu privirea cicatrice sau degete lipsă.

Sven îşi termină şi cel de-al doilea pahar.

— Aşa. Deci, vine din spatele meu, îi simt colţii înfigându-mi-se în pulpă şi, cum era şi de aşteptat, îmi sfâşie muşchiul într-o clipită. Îmi amintesc perfect că, din pricina sângelui, apa din jur părea mai caldă. Apoi, nava a ajuns la noi şi ne-a scos din apă. Ceilalţi doi marinari erau teferi. Cum nu era niciun doctor la bord, a trebuit să mă ducă la mal ca să-mi repare piciorul. Ştiam că n-am nicio şansă. Pulpa dispăruse pur şi simplu. Pe uscat, m-au dus la omul care se presupunea că e doctor. Dar, de fapt, el nu era decât un simplu grădinar care împărţea ierburi din grădina lui, sau le transforma în prafuri pe care le distribuia în sat. Când mi-a văzut piciorul, a trebuit să dea fuga afară, pentru că i s-a făcut rău. Am avut noroc, căci prin sat tocmai trecea un englez aflat în vizită în ţară, care s-a dovedit a fi un doctor mult mai priceput. El m-a îngrijit. Şi de-asta trebuie să-ţi ţii firea dacă vrei să fii un doctor bun. Dar, e-adevărat, tu n-ai spus că vrei să fii un doctor bun. Ai spus doar că te interesează medicina.

Andrew stă şi se holbează la el.

— Ei, bine. N-ai nimic de spus?

— De-asta şchiopătaţi?

— Exact.

— Trebuie să aveţi o ditamai cicatricea.

Când zâmbeşte, faţa lui Sven se încreţeşte toată. Savurează momentul.

— Vrei să vezi? Scoate piciorul pe o latură a mesei şi-şi ridică pantalonul de catifea. Are o proteză de metal până la genunchi.

— Oo. Îmi pare rău.

— Deci, ce materii faci?

Andrew hotărăşte să abandoneze titulaturile mai pompoase ale cursurilor sale.

— Biologie moleculară, engleză, aritmetică, istoria Europei şi latină, recită numărându-le pe degete.

— Latină, nu *latrină.*

— Da, păi, nu-i materia mea preferată.

— Pe cine citiţi la latină? Pe Caesar? *Gallia est omnis divisa in partes tres...*

— Nu. Catul.

— Aaa. Mi-e teamă că din el nu-mi mai amintesc nimic.

Andrew aruncă o privire spre paharul pe jumătate gol al bătrânului:

— Deci, dumneata cu ce te ocupi acum, Sven?

— În Japonia, pe alocuri, nisipurile sunt negre. Negre ca smoala. Andrew îşi dă ochii peste cap, dar bătrânul nu observă. Sunt nişte bazaruri în

care poţi cumpăra şi schimba orice. Aveau şi nişte peşti foarte coloraţi şi fructe şi mătase. Şi te puteai duce în nişte locuri în care fetele stăteau aliniate în faţa ta şi o puteai alege pe cea pe care o doreai, apoi îţi pregăteau un ceai, sau dansau şi, pentru doar câţiva dolari, puteai petrece noaptea cu ele. Erau atât de micuţe. Cu nişte mâini şi nişte picioare atât de mici. Ochii i se împăienjenesc din nou, iar mâinile încep să-i tremure; lui Andrew i se pare înfometat. Oricum, nu trebuie să-ţi mai spun cum era asta. Ai fost cu vreo fată până acum?

Andrew scoate câteva bancnote de cinci dolari din buzunarul blugilor şi le pune pe masă.

— Nu. Dar cred c-ar fi mai bine să plec.

— Şi, mă rog, unde trebuie să te duci? Stai jos. Nici măcar nu ţi-ai terminat băutura.

Andrew se uită la el:

— Îmi pare rău, S ven. Trebuie să plec. Dar mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine. Poate, altă dată, mai jucăm o partidă.

— Bine, atunci. Pleacă. Sven mai ia o gură, se înfige mai bine în scaun şi-şi pironeşte ochii într-un tablou de pe perete. Andrew face stânga-mprejur şi pleacă, cu privirea lui Sven aţintită asupra lui.

— Ai grijă la bătrânul ăla, îi zice lui Megan înainte să iasă.

— Nu-ţi face tu griji, iubire, o să am.

49

Imediat după plecarea lui Molly, Mike Albu' primeşte un alt bip. Îl aştepta. Trebuie să-i vândă o uncie unui puşti care stă între strada 88 şi East End Avenue. Nu prea-i vine să iasă atât de devreme, dar e vorba de o uncie şi, ce dracu', înţelegeţi şi voi.

Ia un taxi până acolo, face tranzacţia şi se hotărăşte să meargă pe jos până la un client, pe strada 70. Când trece de strada 77, pe York Avenue, vede un şantier închis cu o bandă galbenă. Dar prin preajmă nu e niciun muncitor. Nu tu unelte, nu tu camioane, nimic. De fapt, înjur, nici ţipenie.

Mike Albu' intră pe şantier. Banda e legată de nişte bare ascuţite de fier ce înconjoară o groapă în care coboară o scară. Gaura e bine luminată şi pare destul de uscată. Mike Albu' îşi încheie inspecţia şi porneşte mai departe, dar rucsacul i se agaţă de unul dintre stâlpii de fier şi se rupe. Fundul s-a crăpat, iar uncia de iarbă care se afla într-o pungă de plastic de la fundul sacului, cade direct în groapă.

— Căcat. „Ce ciudat. "

Mike se uită în jur şi, cum nu vede niciun paznic, trece pe sub cordon şi intră în groapă. În timp ce coboară scara, e lovit de un miros foarte

puternic, un amestec de sulf şi beton umed. Groapa nu e nici atât de uscată, nici atât de luminată pe cât părea de deasupra. La vreo jumătate de metru de-o parte şi de alta a scării e suficient de întuneric încât să fie nevoit să se aplece şi să pipăie pe jos după uncia lui. Din pereţi ies aburi şi aerul e la fel de jilav ca străzile pe timpul verii.

În timp ce dibuie pe întuneric, tulbură un şobolan care i se loveşte de picior. Se sperie, dar îşi simte Punguţa sub călcâi, aşa că o ridică iute şi-o zbugheşte înapoi pe scară.

50

Claude e în camera lui, în chiloţi, şi exersează cu sabia cu două tăişuri. S-a dus într-un colţ, în care peretele este acum zgâriat şi cu tencuiala căzută. Se întoarce, fandează şi loveşte, ciobind încă o bucată de zid. Se opreşte să-şi cerceteze lama de zgârieturi. Mai târziu, stă aşezat pe marginea patului, ascuțindu-și sabia cu o gresie.

51

Se lasă înserarea şi Mike Albu’ se îndreaptă spre casă prin aerul rece şi limpede. Iuţeşte pasul când aude nişte ţipete, nişte vaiete îngrozitoare. La început nu-şi dă seama ce poate

fi acest urlet scrâşnit, care vine chiar de după colţul din faţă. Se grăbeşte şi, chiar când dă colţul, ţipetele devin atât de puternice încât tresare. Sună dureros. Întoarce capul şi îl vede pe Căpitan, înţelegând, dintr-o dată, şi ce spune.

— SUNT CEL MAI PUTERNIC.

Căpitanul stă la marginea clădirii din colţ, cu sângele şiroindu-i din mâini, din locurile în care le-a frecat de zidul de piatră. Zăpada de sub el e roşie de la sânge şi galbenă de la pisatul de câine. Căpitanul nu poartă cămaşă, iar sfârcurile îi stau umflate pe pieptul uriaş.

Fiecare muşchi al abdomenului lui e perfect conturat. În timp ce-şi trage braţele încordate de furie de-a lungul peretelui, sare, din când în când, în sus. Se izbeşte cu capul de zid şi se prăvăleşte la pământ. Sângele îi şiroieşte pe faţă. Mike Albu' e speriat, iar sentimentul îi e nefamiliar. Căpitanul ţipă în continuare, zvârcolindu-se gol în zăpada plină de urină şi sânge.

— SUNT CEL MAI PUTERNIC. SUNT CEL MAI PUTERNIC. SUNT CEL MAI PUTERNIC. SUNT CEL MAI PUTERNIC. SUNT CEL MAI PUTERNIC.

Îl vede pe Mike şi se ridică, împleticindu-se înspre el:

— PE TINE TE ŞTIU. SUNT MAI PUTERNIC. CEL MAI PUTERNIC. MAI PUTERNIC. MAI

PUTERNIC.

Mike Albu’ scoate celularul şi sună la 911. Oamenii se grăbesc să treacă de negrul plin de sânge care ţipă într-una, încercând să nu îl vadă. Când poliţia şi salvarea vin să îl ia. Îi mulţumesc lui Mike Albu’ şi-l asigură că totul o să fie în regulă. Îl întreabă dacă se simte bine.

— Da, da, sunt bine.

PARTEA A IV-A
Luni, 30 decembrie

52

Andrew stă la bucătărie, frunzăreşte un ziar, mănâncă biscuiţi şi bea suc de portocale. Consideră că e, în sfârşit, gata s-o sune pe Sara Ludlow. A amânat acest telefon toată ziua de ieri, dar azi o s-o sune. Nu mai trebuie decât să facă rost de număr, îşi imaginează că celălalt puşti, Sean, prietenul ei, sau ce-o fi, a ieşit probabil din spital, aşa că o să-l sune, o să ia numărul fetei şi-o s-o sune de parcă n-ar vrea nimic altceva decât să-şi obţină CD-ul înapoi.

La telefon răspunde o voce cu accent din Indiile de Vest, care-i spune că tânărul stăpân doarme.

Andrew se duce în altă cameră şi se trânteşte

pe canapea, cu telecomanda în mână. Butonează vreo câteva ore, mutând de pe un canal pe altul, de la un sitcom la altul, schimbând Comedy Centra pe MTV, sau VH1, pe care urmăreşte emisiunea „O sută de mari artişti ai rock'n roll-ului “. Dar Sublime unde-a dispărut? Când se termină topul, sună din nou şi, de data asta, îl prinde la telefon pe Sean.

Andrew se uită la numărul pe care l-a notat. Acum chiar trebuie s-o sune. E absurd să fie atât de emoţionat. Se aşază şi se uită din nou la hârtiuţă, mai bea un pahar de suc de portocale şi mai ronţăie câţiva biscuiţi.

— Ce naiba, rosteşte cu voce tare în timp ce apucă receptorul şi tastează numărul.

— Alo?

— Sara?

— Da?

— Sunt Andrew, de la spital, îţi aminteşti? Ai împrumutat…

— Aa, da. Îmi place la nebunie CD-ul. E super. Îl ascult, practic, non-stop de când mi l-ai dat.

— Foarte bine.

— Deci, probabil că-l vrei înapoi, nu?

— De fapt, nu chiar.

— Păi, mai întâi, lasă-mă să-l copiez. Am un prieten care are CD-writer şi, de fapt, ştii ce, tot el dă şi o petrecere de Anul Nou. Ar trebui să vii şi tu.

Andrew zâmbeşte în receptor:

— Da, bineînţeles. Unde e?

— Strada 90, Est, numărul doi. Imediat cum ieşi de pe Fifth Avenue. E tipu ăla, Chris, îl ştii?

— Probabil. Eşti sigură că pot să vin şi eu?

— Da, da, şi mai adu pe cineva. E casă deschisă şi vrea un bairam mare.

— Deci, te văd acolo?

— Da, o să fiu acolo. Apropo, fumezi?

— Mmm, mda, câteodată.

De două ori, pentru că i se spusese că prima dată n-o să aibă niciun efect. De două ori, ca să vadă cum e.

— Ai ceva iarbă acum?

— Oo, da, sigur.

— Bine, bine, să nu uiţi s-o aduci.

— Nicio problemă.

— Super. Ne vedem atunci. Pa.

Căcat. Andrew n-are nici fir de iarbă. Cum să facă el rost de iarbă? Să-l întrebe pe Hunter. Dar Hunter e încă la închisoare. Căcat. Andrew încearcă să-şi amintească ce-i spuneau drogaţii ăia mici de la el de la şcoală. Cum îşi fac ei şmenul. Cincizeci ar trebui să fie de-ajuns.

53

Timmy şi Mark Rothko merg spre est, pe strada 86, încă doi puşti albi care fac pe negrii.

Demenţă, nu alta. Amândoi poartă haine de la FUBU, asortate cu nişte cizme Timberland, măsurile patruzeci şi patruzeci şi doi. Timmy este, cum s-ar zice, creierul operaţiunii. Mark Rothko este „locotenentul” lui. Timmy e îngrozitor de gras. Are sâni babani, dar îi camuflează bine sub maiou şi sub toate hainele de firmă pe care le poartă. Mark se-mbracă la fel.

Mark Rothko e poreclit astfel pentru că, la prima lui excursie cu şcoala, la Muzeul Metropolitan de Artă, l-a împins pe un alt puşti în lucrarea adevăratului Mark Rothko, *Fără titlu (Numărul 12).* Uriaşul tablou a căzut peste puştiul respectiv, amândoi având nevoie apoi de reparaţii capitale. După fază asta, un alt mişto car din grup a început să-i spună Mark Rothko şi aşa i-a rămas numele. Evident că Mark a fost exmatriculat de la şcoala aia. Apoi, de la alte câteva şcoli. Habar nu are cine-i adevăratul Mark Rothko („vreun tip care pictează”), dar îi place numele. Timmy nici nu-i ştie numele adevărat.

În seara asta, cei doi au pornit într-o misiune: trebuie să facă rost de nişte iarbă. Aşa se face că Timmy îşi scoate telefonul din pantaloni ca să-i dea un mesaj lui Mike Albu’, iar Mark şi-l scoate şi el, şi începe să joace Şarpele.

— Ie, frate, o să ne facem praştie în seara asta,

îi zice Timmy lui Mark.

— Fără şto, acceptă Mark cu înţelepciune.

— Dap, şi dup-aia ne tragem vreo două pizde… Timmy începe să dea pălmuţe unui fund imaginar şi să-şi rotească şoldurile în aer. Are un centru de greutate extrem de jos.

— Căcat.

— Ce-i? se interesează Timmy, ridicând privirea de la femeia lui.

— Nu vrei să intrăm? E-un cancer de-mi îngheaţă pula.

— K.

Timmy şi Mark intră într-un HMV şi se-ndreaptă către raionul de hip-hop. Sunt suficient de scunzi pentru ca fetele de la ghişeu să nu-i vadă când îşi îndeasă CD-uri în buzunarele imense. Mark se îndepărtează o clipă şi, când Timmy nu se uită, îşi bagă în pantaloni un CD cu cele mai mari hituri ale lui James Taylor, pe care l-a auzit la tatăl lui la combină. Urcă înapoi la etaj şi-l găseşte pe Timmy făcându-şi numărul de dans obscen în faţa unui poster cu Jennifer Lopez. J. Lo e în costum complet de amazoană, cu bustieră metalică cu tot. Mark îl bate pe Timmy pe umăr, o apucă tiptil spre uşă şi, odată ieşiţi, o iau la sănătoasa, în spatele lor, se declanşează alarma. Reuşesc să dea colţul şi să intre într-un Starbucks, unde comandă ciocolată caldă, răsuflând greu.

— Frate, tre’ să mă las de fumat, bombăne Rothko.

— Ce? reuşeşte să zică Timmy într-un sfârşit. Te-ai dilit?! Hai mai bine s-o roim de-aici!

Îşi iau ciocolatele calde şi se duc mai jos, la Mimi’s Pizza, de unde Mark cumpără o felie de pizza cu broccoli şi multă brânză.

— E naşpa rău, frate, zice Timmy.

Mark ridică din umeri. Timmy se trânteşte într-un scaun şi-şi verifică mobilul. Sârbii din spatele tejghelei se uită lung la ei.

— Ie, Rothko, am ratat bipu’.

— Pe cuvânt? Sună-l înapoi, coaie, că-n seara asta tre’ neapărat să mă fac pulă.

54

Mike Albu’ vorbeşte la telefon cu un prieten de la şcoală, de pe vremea când mergea la şcoală. Warren e acum la Harvard. El era al doilea cel mai bun prieten al lui Mike din liceu. Ei trei, Mike, Hunter şi Warren, erau mereu nedespărţiţi.

— Şi, cum e oraşul?

— La fel, ştii tu.

— Apropo, Crăciun fericit.

— Mda, şi ţie.

— Cum a fost?

— La fel. Tata mi-a dat bani. Ştii că nu-l văd

niciodată, dar mi-a luat un brăduţ de pus pe masa din bucătărie. E un sentimental.

— Da, noi avem un pom mare.

— Când vii înapoi?

— Luni, după Anul Nou. Ce faci de Revelion?

— Probabil că-mi fac turele. O să-mi sune telefonul în draci. Tu?

— Mă duc cu tot familionul la Cancun. Plecăm în noaptea asta.

— Şi, cum crezi c-o să fie?

— Plictiseală mare. Aproape că mi-e dor să-nceapă şcoala.

— Serios?

— Nu, pe cuvânt: e mai bine decât crezi. Ar trebui să vii şi tu.

— Poate.

— Da, bine.

— Hei, omule, eu sunt cu lecturile la zi. Într-un fel, gândesc în continuare ca un student, ştii?

— Îţi lipseşte disciplina.

— Disciplina… Toată viaţa mea e disciplină.

— Şi realitate pură.

— De parcă tu ai fi putut să faci altceva decât să te duci la Harvard.

— Da, păi…

— Şi te mai şi întorci aici cu aşa un aer, de parc-ai învăţa cine ştie ce chestie. Eu mă duceam ieri să-mi vând ultima uncie puştiului ăluia, Alport, şi mergeam liniştit pe stradă, când mi-am

agăţat geanta într-un ţăruş şi-am scăpat toată iarba într-o groapă.

— Aşa.

— Aşa că am coborât în groapa aia întunecată şi umedă – în fond, era vorba de-o uncie întreagă –, în care mai era şi un şobolan. Şi ştii unde eram?

— În infern, cu Dante?

— Tu, în schimb, te duci la Harvard. Care dintre noi crezi tu că învaţă mai multe?

— Nu fi melodramatic.

Mike izbeşte receptorul în masă, făcându-l pe Warren să tresară speriat.

— Alo? Mike?

— Mă duc în Coney Island.

55

După ce îi dă lui Andrew numărul de telefon al Sarei, Sean încearcă să adoarmă la loc, dar nu poate, din cauza braţului care îl doare. Şi, pe deasupra, se întreabă ce e între tipul ăsta şi Sara. Şi între ea şi toţi ceilalţi cu care flirtează, care, din câte se pare, pot fi oricine, în funcţie de ce doreşte ea să obţină. Dar, mai ales, se întreabă dacă îi pasă.

În câteva ore trebuie să se întoarcă la spital, pentru că doctorul vrea să-i schimbe pansamentul şi să vadă cum merge rana. Aşa că

se scoală şi începe dificila rutină a îmbrăcatului cu un ghips care i se pare a fi de dimensiunile şi forma unui penis de elefant strâmb. De fapt, n-are nimic de-a face cu un penis de elefant. Mama lui a tăiat mâneca unui trening, aşa că şi-l pune pe acesta. Menajera îl întreabă dacă nu vrea micul dejun, iar el îi răspunde că da, şi-o roagă să-i facă nişte pâine prăjită. Când e gata, n-o mănâncă. Nu mănâncă niciodată dimineaţa şi se-ntreabă de ce ea nu şi-a dat încă seama de asta. Cum femeia încearcă să discute cu el despre braţul lui, ia câteva îmbucături, ca să nu fie nevoit să îi răspundă. În liftul care îl duce la parter, apasă butonul pe care scrie TAXI. Când ajunge în hol, unul dintre portari i-a chemat deja o maşină. Sean se urcă în ea.

Taximetristul e un tip alb şi mic de statură, cu un burdihan imens, care se sprijină pe volan. Interiorul maşinii miroase artificial, a odorizant şi-a ciocolată, de parc-ar fi interiorul pungii în care-şi ţinea bomboanele primite de Halloween. După cum poate vedea şi singur, motivul este acela că pe scaunul din faţă se află o găleată mare de bomboane. Caramele, acadele, pungi de MM şi mici Toblerone.

Licenţa spune că pe şofer îl cheamă Theodore Rimby, care, în pozã, arborează un zâmbet cu o mare strungăreaţă şi poartă papion. Are o mustaţă stufoasă şi pistrui. Acum poartă tot

papion şi un manşon rusesc. În taxi e frig. Încălzirea nu-i pornită.

Sean îi dă lui Theodore adresa şi se lasă înapoi pe banchetă.

— Nicio problemă. Te duci la doctor, ai? Pentru braţ poate? N-am putut să nu remarc. Ai un ghips cât toate zilele.

— Mda. Sean nu e impresionat de forţa deductivă a taximetristului. În fond, îi dăduse adresa spitalului Lenox Hill.

— Acu' ceva vreme, am fost şi eu în spital. Am avut un atac de cord şi, băiete, îţi spun, ce spaimă am tras atunci… mai rar. Da' m-am întors repede în taxi, ştii, faci cum faci, da' tot acolo te întorci. Theodore îndeasă un pumn grăsan în găleata de bomboane. Vrei şi tu? Am de toate aici.

— Nu, mulţumesc.

— Dacă ţi-e teamă, să ştii că toate au ambalaje.

— Nu, mersi.

— Bine, e-n regulă, şi eu am făcut nazuri la mâncare. Auzind caracterizarea, Sean mijeşte ochii. Fireşte că, după ce-am mai îmbătrânit niţel, asta s-a schimbat.

Theodore scoate un pufnet răguşit, asemănător mecanismului pneumatic de la un autobuz care se lasă în jos pentru a permite să urce unui pasager în cărucior cu rotile.

— Da, întotdeauna mi-au plăcut bomboanele, şi

nu cred să existe cineva căruia să nu-i placă. De-asta le şi ţin în maşină. Sunt un bun prilej de conversaţie. Dezleagă limbile.

Sean rămâne tăcut. Apoi, oarecum iritat, zice:

— Nu prea ţin să facem conversaţie.

Theodore continuă imperturbabil.

— Păi, nu-i bai. Ştiu că toată lumea spune că taximetriştii ar trebui să tacă din gură şi că, ştii tu, nu primeşti un bacşiş bun dacă vorbeşti într-una, dar, de obicei, dacă nu spui ceva care să-i scoată rău din pepeni, sau altceva de genu' ăsta, oamenii lasă tot cam atât. Majoritatea chiar vor să vorbească, pentru că n-au cu cine. Îmi spun tot felul de lucruri. Dar tot mai sunt unii care se enervează. Odată, unul, căruia-i spuneam ce gândeam eu la vremea respectivă despre femei – ştii cei trei M ai feminităţii?

Sean nu zice nimic.

— Mâncare, mătură şi maternitate! Alte hohote, ca un utilaj greu care de-abia porneşte. Sigur că, dacă nevastă-mea m-ar auzi vreodată vorbind aşa, mi-ar trage un perdaf de zile mari, se-nţelege, dar ăsta-i adevărul adevărat.

Pe bancheta din spate, Sean se gândeşte la Sara şi la spital, şi la cum ar arăta ea cu burta umflată de sarcină, cu sânii imenşi, mai grei decât sunt deja, strânşi în jurul gâtului, pufoşi şi imobili din pricina greutăţii suplimentare, cu şoldurile ajunse, de la dimensiunea plăcută şi

băieţească, de supermodel, pe care o au acum, la ceva mai apropiat de idealul femeilor frumoase din fotografiile de epocă. Ca Marilyn Monroe, pe care Sean n-a găsit-o niciodată deosebit de atrăgătoare. Cu siguranţă, mai puţin atrăgătoare decât oricare dintre fotomodelele în costum de baie pe care le-a văzut vreodată în *Sports Illustrated.*

— Eşti căsătorit?

Lui Sean nu-i vine nicio replică în minte:

— Nu.

— Ai prietenă?

— Da.

— Să nu te-nsori niciodată. Nu merită. Oricum, bănuiesc că risc să nu-mi mai iau bacşişul cu toată vorbăria asta. Ei bine, tu nu vrei să vorbeşti şi aproape-am ajuns.

Sean se uită în oglinda retrovizoare, în care vede ochii obosiţi ai lui Theodore şi găletuşa de bomboane de lângă el, în care tocmai şi-a băgat mâna.

— Atunci, de ce te-ai căsătorit?

— Ah, zice Theodore, luat prin surprindere, păi, te păcălesc, ştii? Şi le iubeşti. Cel puţin, eu am iubit-o pe-a mea.

— Ai iubit-o?

— Da, a murit acu’ câteva luni, Dumnezeu s-o odihnească. Da’ chiar m-am bucurat să le văd pe fete. Au venit înapoi pentru înmormântare. Una

din ele, Emily, e însărcinată, îţi vine să crezi? O să fiu bunic. Încerc s-o conving să vină din nou în vizită, dar ştii şi tu, toată lumea-i aşa de ocupată. Stă în St. Louis. Zice că n-ar mai trebui să fac taximetrie, da' mie-mi place. E muncă cinstită. Cred că filmu' ăla, *Taxi Driver,* i-a cam speriat pe oameni. Robert de Niro ăla e foarte bun. Da' e nebun de legat, nu? În realitate, lucrurile nu stau chiar aşa. Ai văzut filmu'?

— Nu.

— Lasă, nu contează. Face cinci treizeci.

56

Mike Albu' se urcă în metrou la staţia de pe strada 51 şi constată că nu e decât un singur loc liber. Se duce tocmai până în Coney Island, doar ca să iasă în oraş. O să se ocupe mai târziu de apelurile pe care le-a primit. E încă devreme. Se aşază pe locul rămas liber, strângându-şi bine paltonul în jurul lui şi făcându-se mic, astfel încât să încapă între ceilalţi pasageri. La următoarea oprire, o bătrână cu părul alb, haină albastră şi o sacoşă în mână, se urcă în tren şi se apucă de bara din mijlocul vagonului, chiar din faţa lui Mike Albu'.

Nu e prima dată când se confruntă cu o astfel de problemă. Nu se poate niciodată hotărî dacă să renunţe la loc în favoarea bătrânicilor. Şi

oricum, ce caută ele de capul lor în metrou? Bătrânele n-ar trebui să meargă singure cu metroul. Mike oftează, se ridică în picioare şi-i semnalează bătrânei printr-o tuse discretă şi o fluturare a mâinii că locul îi aparţine. Ea nu se prinde, cu toate că ceilalţi pasageri au făcut-o. O bate pe umăr şi arată înspre loc, ea încuviinţează din cap, zâmbeşte şi se aşază, vârându-şi sacoşa între picioare. Mike Albu' se mută în următorul vagon şi se sprijină de o uşă.

Coney Island e ultima oprire. La o oră întreagă de mers de locul în care s-a urcat, un alt univers, îşi zice Mike Albu' când coboară. Peisajul e înveşmântat în tonurile cenuşii ale iernii, iar frigul e muşcător, chiar şi prin palton. Mike Albu' merge cu capul sus, pentru că se uită la roller-coaster-ele spectrale şi la afişele şterse. Parcul e practic părăsit, iar Mike Albu' îşi zice că ăsta ar fi un loc bun să fii răpit. Pare o parte veche a New Yorkului. Mike Albu' a citit *Ragtime* şi i-a plăcut descrierea decadenţei, a plajei şi a copiilor care se joacă şi se plimbă de colo-colo pe faleză. Chiar i-a recomandat cartea lui Molly. Acum însă nu-i niciun copil, doar Mike Albu' şi ceea ce i se pare a fi un travestit care face trotuarul, dar nu e foarte sigur. A mai văzut prostituate până acum, dar niciuna dintre ele nu era atât de înaltă şi de lată în umeri. Continuă să meargă, până ce ajunge la pavilionul cu jocuri

mecanice de pe faleză. Dinăuntru, aude sunetul electronic al unor explozii virtuale şi rostogolirea bilelor pe pistele de lemn ale aparatelor de pinball. Intră.

Într-un colţ întunecat se află un joc mai voluminos, în faţa căruia e montată o placă mare dotată cu senzori, pe care stă un mic puşti latino, îmbrăcat cu un maiou mulat şi nişte pantaloni super-largi. Geaca lui e trântită pe podea, lângă el. Jocul se numeşte Dance Dance Revolution şi, la sfârşitul unei numărători inverse, dă semnalul de start, iar Mike Albu' rămâne să vadă ce se mai întâmplă. Se-aude o muzică, o tehno-samba cu un ritm energic, iar pe ecran rulează nişte săgeţi. Puştiul de pe placă îşi mişcă picioarele în direcţia pe care i-o indică săgeţile, încercând să păstreze ritmul. Dar piesa e prea rapidă şi ratează paşii. De fiecare dată când greşeşte, jocul scoate un bip şi puştiul izbucneşte în râs. Dar prietenii lui nu râd şi, în curând, puştiul se opreşte. Mike Albu' îi priveşte discret, de la oarecare depărtare. Puştiul coboară de pe placă, ridicând mâinile în aer, în semn de protest împotriva tempoului prea rapid al muzicii. Îşi ia jacheta şi se dă la o parte. În curând, i se termină tura, iar maşina cere alţi şaptezeci şi cinci de cenţi pentru a continua. Un puşti negru, mai înalt, cu o pălărie tricotată de culoare închisă, se urcă pe placă şi introduce monedele.

Îşi scoate jacheta şi-o aruncă pe podea. Puştiul e mare, iar treningul negru îi stă puţin cam strâns pe umeri. Pare puternic. La gât, are un lanţ de aur pe care e agăţată o cruce, iar Mike Albu' nu reuşeşte să-şi dea seama dacă pietrele de pe cruce sunt adevărate, însă ar putea pune pariu că nu sunt.

Muzica începe din nou, iar de data asta ritmul e şi mai rapid decât înainte. Puştiul începe să-şi mişte picioarele, dar ceea ce face nu seamănă deloc cu dansul. Ritmul se iuţeşte şi mai mult, dar băiatul nu ratează niciun pas şi maşina n-a scos încă niciun bip, iar lanţul de la gât îi sare în toate părţile şi i se loveşte de piept. În timp ce-şi mişcă picioarele şi şoldurile, îşi ţine mâinile relaxate, pe lângă corp. Muzica devine şi mai rapidă, săgeţile arată în toate direcţiile în acelaşi timp, dar el păstrează perfect ritmul. Când face o piruetă, Mike Albu' îi vede chipul şi constată că-şi ţine ochii închişi. Maşina tot n-a ţârâit. Puştiul pare să fie în transă şi picioarele zboară sub el în toate direcţiile dar, când ritmul o ia din nou la goană, Mike Albu' îşi dă seama brusc că trebuie să fi învăţat paşii pe dinafară. Apoi, puştiul pune o mână jos, în locul piciorului, şi, în timp ce ritmul se accelerează iarăşi, începe să danseze în mâini şi în picioare, făcând tumbe şi stând în mâini pentru a ţine pasul. Ceea ce face aduce mult cu break dance-ul, doar că lui Mike

Albu’ nu-i vine să creadă cât de graţios e totul, iar când îi surprinde din nou chipul, vede că e complet relaxat, cu pleoapele închise firesc, de parc-ar dormi.

Ceilalţi puşti nu par surprinşi, ci doar îl urmăresc încordaţi, fără să scoată o vorbă. După încă un minut de frenezie tăcută a mişcării, muzica se opreşte în sfârşit, puştiul rămâne nemişcat şi, după alte câteva secunde, se dă jos de pe placă şi îşi culege jacheta, moment în care Mike Albu’ are impresia că se uită drept în ochii lui.

Când iese de la jocurile mecanice, ceva din tăcerea acelor puşti care stăteau nemişcaţi să privească îi aminteşte de cele două dăţi în care a fost la biserică cu mama lui. De fiecare dată fusese în ajunul Crăciunului. Pe Mike Albu’ nu-l deranja foarte tare să meargă, dar lui Charlie, care venise cu ei, nu-i plăcea deloc. Mama lui Mike Albu’ îl iubea pe Charlie, care mereu a avut un loc special în inima ei. Lui Charlie i s-a părut întotdeauna că mersul la biserică e plictisitor şi, mai rău, că întârzie primirea cadourilor, dar s-a dus, tocmai pentru că-l rugase mama lui Mike Albu’. Ea a fost singura care l-a putut determina vreodată să facă ceva. Mike Albu’ n-a încercat niciodată să-i spună lui Charlie că lui chiar îi plăcea să meargă la biserică. Îi plăceau scaunele de lemn şi sentimentul de ritual şi de ordine care

punea stăpânire pe tine stând acolo şi ascultând cu atenţia pe jumătate adormită slujba.

De la jocurile mecanice, coboară pe nisip până la marginea apei. Nu se opreşte pentru unul dintre hot-dogii lui Nathan, faimoşi în toată lumea. Cu colţul ochilor, vede un dealer discutând cu un bărbat alb, cu părul sârmos. Nu poate spune cum de ştie că tipul e dealer, dar e sigur de asta. Din această cauză, hotărăşte că partea asta a oraşului e chiar dubioasă şi că nu mai are chef să stea pe-aici. Dar mai rămâne un minut, ca să privească apa cenuşie. Valurile se sparg de ţărm, lăsându-şi în urmă spuma, iar Mike Albu' observă că, cu cât priveşte mai departe în larg, cu-atât marea e mai calmă, până când nu mai e altceva decât o linie dreaptă şi cenuşie. Orizontul nu se mişcă.

„Doar ca să fim siguri", îşi zice Mike, privind în zare, cu mâinile întinse în faţă. „Anglia", îşi spune în gând. Apoi arată către stânga: „Canada. "Spre dreapta: „Mexic". Apoi se-ntoarce şi întinde din nou mâna: „California. Doar ca să fim siguri", îşi spune.

57

Când coboară din tren la el în cartier, Mike Albu' primeşte un bip de la cei mai amuzanţi dintre clienţii lui. „Mardeiaşii", le spune el în

gând. Timmy şi Mark Rothko. Au ratat telefonul prin care voia să stabilească un loc de întâlnire, aşa că-şi zice, ce naiba, o să-i facă să-şi mişte niţel fundurile. În loc să-i sune înapoi, le trimite un mesaj în care le spune să se înfiinţeze peste o oră, la intersecţia dintre strada 45 şi Fifth Avenue. Îi place să se uite la toate fetele drăguţe care trec pe bulevard, iar Fifth Avenue e plin de aşa ceva. Mike Albu' consideră că şi el arată destul de bine. Uneori, prinde privirea unor fete care se holbează la el de la distanţă şi-şi zice că o fac din cauza paltonului şi-a blugilor, care-i dau un aer de vedetă de cinema. Acum, că are un ţel bine definit şi trebuie să ajungă undeva, păşeşte mai hotărât. „Am ceva de făcut", îşi zice, iar asta-i important, pentru că-l face să meargă mai repede şi-i înseninează după-amiaza.

58

— PÂN LA CĂCATU' ĂLA DE PATRUJCINCI? Da' ce pula mea şmen mai e şi ăsta?

59

La cincisprezece ani, Mike Albu' era plin de coşuri pe faţă şi obişnuia să le stoarcă, având impresia că asta îi purifică sufletul. Când nu mai avea acei viermi cu capete de jeg înfipţi în

pielea-i albă chiar se simţea mai curat. Era frumos, şi o ştia. Dar ştia şi că n-ar mai fi deloc atrăgător dacă ar avea coşuri.

Mama lui şi-a dat seama ce îl deranja şi l-a programat la un dermatolog. I-a explicat că n-are de ales, pentru că ştia că, altfel, nu s-ar fi dus deloc, bănuind că o să aibă parte de un tratament cosmetic. Aşadar, i-a spus că trebuie să-i ardă negii de pe genunchi cu laserul şi, dacă tot sunt acolo, de ce să nu-l întrebe pe doctor ce-ar putea face în privinţa coşurilor.

Aşa se face că Mike Albu' mergea pe Fifth Avenue către cabinetul dermatologului. Lui Mike Albu' îi plăcuse întotdeauna Fifth Avenue. Era toamnă, frunzele cădeau din copaci şi, când se adunau, nişte portari îmbrăcaţi ca ofiţerii sovietici de nivel mediu le împingeau cu mătura în şanţurile de scurgere. Mike Albu' îşi închipuia că toţi portarii arată exact la fel de la natură. Nu le vedeai decât uniforma. Şi erau atât de mulţi. Mike număra lucruri în timp ce mergea. Cinci străzi, patru femei din Indiile de Vest împingând cărucioare (a recunoscut dialectul pentru că erau foarte multe bone din Indiile de Vest: la naiba, omule, *reuşea el să le imite,* da' cine să-mi zică mie o vorbă ca aiasta?), *doi puşti în tricouri polo pe skateboarduri, o motocicletă şi, până acum, douăzeci şi unu de portari. I se părea că întotdeauna sunt mai mulţi portari care păzesc*

clădirile bine luminate, gata în orice clipă să te-ajute, decât oameni care ies din ele şi au nevoie de ajutorul sau de protecţia lor.

Unul dintre portari şi-a scos fluierul şi a ieşit în stradă, încercând să cheme un taxi. O femeie îmbrăcată din cap până în picioare în negru, cu nişte bijuterii simple, din aur, arăta foarte preţios aşteptând taxiul acolo, sub copertină; iar apoi, deşi e greu să faci asta cu graţie, dacă nu ai foarte mult exerciţiu, s-a urcat graţios în taxi, dintr-o singură mişcare fluidă, în faţa portarului care a închis uşa în urma ei.

Era şi o femeie care mergea pe bulevard cu o pisică gri cu alb în lesă. Mike Albu' nu a dat prea multă atenţie pisicii, dar a remarcat-o când a sărit gărduleţul de fier forjat din jurul unui copac şi a început să-şi ascută ghearele de scoarţă. Femeia a aşteptat-o răbdătoare, cu lesa în mână. Purta o haină de blană care-i ajungea până sus, la bărbia dublă şi pătrată. Avea un păr creţ şi cenuşiu, zburlit la spate. În timp ce trecea pe lângă ea, Mike Albu' şi-a zis: N-o să fiu niciodată bătrân.

60

Mike Albu' tocmai trece prin faţa magazinului FAO Schwarz, în a cărui vitrină vede nişte animale de pluş mai mari decât el, unele aproape

cât o maşină mai mică. Lei şi tigri şi urşi mari cât nişte Honde. Cum aerul rece de pe Fifth Avenue i-a mai limpezit mintea, lui Mike Albu' asta i se pare amuzant şi, pradă unui impuls de moment, intră în magazinul de jucării.

Înăuntru e nebunie, chiar şi acum, imediat după Crăciun. Sunt turişti peste tot. Mike Albu' se duce în zona în care sunt expuşi urşii. Pe podea se înalţă un morman de creaturi îndopate, escaladat pe toate laturile de copii. Ridică unul dintre animale. E catifelat, călduţ şi bine făcut, un urs polar de mărime mijlocie, la preţul redus de numai 99 de dolari. Mike Albu' îl mângâie şi-l pune la loc. Apoi, undeva, mai la o parte, vede un băieţel blond şi buclat care strânge în braţe capul unui urs mai mare. Băieţelul se uită ţintă la Mike şi roade urechea ursului cu dinţii. O mănâncă cu totul. Mike Albu' îşi fereşte privirea şi iese repede din magazin.

61

Într-o noapte, Mark Rothko s-a dus împreună cu Timmy să cumpere un buletin fals. Timmy ştia locul ăsta de pe strada Bleecker, de unde-şi făcuse şi el rost de buletin şi în a cărui vitrină era lipit un afiş pe care scria POZE DE BULETIN. Locul era luminat cu lămpi fluorescente şi cam ponosit, dar bine

aprovizionat cu reviste, bomboane, ţigări şi un copiator. Bărbatul din spatele tejghelei le-a arătat o carte de identitate fără fotografie, cu hologramа dublă a steagului statului Ohio, castanul, apoi i-a spus lui Mark Rothko:

— Nu dă greş niciodată. Şi nu costă decât patruzeci de dolari.

— OK, hai s-o facem.

Bărbatul şi-a prins părul lung într-o coadă, la spate. Timmy l-a iscodit iute cu privirea. Omul i-a spus lui Mark să stea în faţa unui paravan alb şi, cu o cameră digitală, a încadrat imaginea, apoi a lăsat trepiedul mai jos, a ajustat-o din nou şi a făcut poza. Ţinând buletinul în mână şi privindu-se în ochi, Mark a fost fascinat de universul de posibilităţi ce i se deschidea în faţă ca o floare rară. Avea o nouă dată de naştere. Se născuse din nou.

62

Jessica se trezeşte în camera ei, înconjurată de colecţia de ursuleţi de pluş. Urşi mari de la FAO Schwarz, urşi mici şi moi, urşi vechi, cu ochi făcuţi din nasturi, urşi maro şi negri, împrăştiaţi prin tot patul. Primul lucru la care se gândeşte este Doişpele pe care-o să-l tragă. „Ce drog”, îşi zice. „Ăsta-i pentru mine. Di seară. Diseară. Diseară. “Tipul ăla, Lionel, o să vină la petrecere

şi-o să-i dea banii şi-o să plutească. Nu mai are decât vreo trei sute de dolari, dar o să-i convingă şi pe alţii să mai contribuie cu ceva pentru petrecere şi totul o să se rezolve.

N-are nimic de făcut până mai târziu, când va trebui să ia prânzul cu mama ei, aşa că rămâne în pat şi deschide televizorul ca să urmărească talk-show-urile întârziate ale dimineţii. Jerry Springer şi toate scursurile rasei umane sunt angajate în obişnuitele lor partide de sex sălbatic, senzual, trădător, incestuos, homosexual, bisexual, supraponderal, gotic şi bizar, în hoţomăniile, furtişagurile şi minciunile lor sfruntate de zi cu zi. Jessica e, cum s-ar zice, dezgustată, ştiţi, dar şi, în mod destul de straniu, fascinată. Poate că de-aceea se şi interesează de soarta copilului menajerei lor, care dă mai mereu de bucluc. „Curvo”, se admonestează ea în gând. Poate că merită să moară. Poate că ar trebui s-o omoare cineva. „Pac. “Simplu. Un glonţ în cap şi dup-aia toată lumea i-ar cânta nişte osanale de rahat la mormânt, părinţii ei ar boci, desigur, pentru c-a fost aşa o fată bună, o fată atât de scumpă şi de minunată. „Pac, pac, “cineva pătrunde în şcoală şi-apasă pe trăgaci. Şi dup-aia, apar la televizor, şi Jessica e culcată la pământ şi sângerează, şi oamenii rămân pironiţi în faţa televizorului urmărind desfăşurarea evenimentelor la CNN, iar poliţia vine şi

înconjoară scena crimei cu un cordon galben pe care ţi-l trimit acasă pe post de cadou, gata să fie desfăcut, futut şi transformat în prilej de extaz instantaneu. Nu-i aşa? Deci, cineva ar putea s-o împuşte pur şi simplu. „Pac “. Şi dup-aia o să fie moartă şi toată lumea o să rămână o clipă pe gânduri, dar ea o să fie moartă şi n-o să mai fie niciodată scârbită, n-o să mai ajungă o nevastă rea şi nicio mamă rea. „Pac “şi-atât. „Mai întâi, tre’ să-i fac felu’ paraşutei. “Buimacă, Jessica îşi aranjează animalele de pluş în cerc şi le vorbeşte, ascultându-le cum discută unul cu celălalt. E, practic, cel mai bun talk-show din toate timpurile.

— Da, aşa, filmează încolo, o să facem un talk-show, stai acolo, zice Jessica. Deci, sunt o grămadă de chestii nasoale la voi la şcoală, nu-i aşa?

— Dap, zice micuţul Teddy maro, cu ochii lui făcuţi din nişte nasturi negri.

— N-au pic de gust muzical, sunt nişte idioţi, intervine şi Betty, iepuroaica cea mare, catifelată şi roz.

— Aşa-i. Chiar îţi vine s-o omori pe ştoarfa aia nenorocită, sare Teddy.

— Ha, ha, aşa-i, dar noi nu vorbim serios. Nu suntem nebuni. Totuşi, pe cine ai omorî primul, dac-ar fi să omori pe cineva de-acolo? se interesează iepuroaica Betty.

— Păi, cred că, prima dată, aş omorî-o pe curva aia de Jessica, zice Teddy. Ştii, aş lua pistolul şi „pac, pac, “i-aş trage două gloanţe chiar în ceafa. Aş pune-o să stea-n genunchi, cum face când le suge pula tuturor idioţilor ălora din echipa de fotbal.

Teddy îşi întoarce nasturii spre Jessica:

— În secunda aia, dacă te-ai uita la faţa ei, ţi s-ar părea că se umflă, după care ar exploda şi sângele i-ar sări în toate părţile, şi-ar cădea cu nasul în balta de sub ea şi poate că şi l-ar rupe de la toate operaţiile pe care le-a făcut, apoi ar veni şi CNN-ul, care ar filma totul şi-ar difuza materialul în şcolile din întreaga ţară, în care s-ar păstra un moment de reculegere pentru acest oribil masacru inexplicabil.

— Am putea, vă rog, să păstrăm un moment de reculegere, continuă Teddy, devenit dintr-odată solemn, pentru cei care au murit. Iar acum, putem păstra, vă rog, încă unul, pentru cei care i-au ucis.

63

Pe drum spre centru, Timmy şi Mark Rothko se opresc la un Star Deli să-şi cumpere ţigări. Băcănia e curată şi bine luminată, dar acum e goală. Văzând că se grăbesc să ajungă în spate, bărbatul cu pielea tuciurie de după tejghea le

aruncă priviri curioase. Să cumperi ţigări cere mai multă stăpânire de sine şi mai mult contact uman decât furtul de CD-uri. Într-un final, îşi târşâie picioarele până-n faţa casei şi studiază pachetele de ţigări din spatele vânzătorului. În timp ce acesta îi scrutează pe deasupra nasului, Mark, cu trupul lui masiv, îşi mută stingher greutatea de pe un picior pe altul. De la întâmplarea aia cu tipul care i-a rupt buletinul fals în două chiar în faţa lui, e nervos în legătură cu chestiile de genul ăsta. Pe tejghea se află un calendar pe care e trecută data la care trebuie să fii născut ca să poţi cumpăra ţigări. Mark încearcă să nu se uite într-acolo şi zice:

— Un pachet de Parliament.

— Buletin ai?

Mark îşi dă scârbit ochii peste cap şi-ncearcă să-şi pescuiască portofelul din buzunarele cât sacii. Timmy se joacă cu nişte bomboane. Mark îşi găseşte portofelul şi scoate buletinul fals de Ohio. În poză, îşi ţine capul aplecat, în încercarea de-a-şi ascunde guşa, ceea ce nu prea-i reuşeşte.

Bărbatul se uită la buletin, pufneşte către Mark şi-l aruncă pe tejghea.

— Nu. E fals.

— Nu? Ce pula mea, omule? Nu te lua de mine, nu-s io de vină!

Lui Timmy îi place cum sună asta şi se bagă şi

el în discuţie:

— Da, chiar aşa, ce măraru’ meu, te-ai născut cu cearşafu’ pă cap? Are opşpe ani, dă-i ţigările. Nu vezi buletinu’?

— E fals.

— Nu-i fals, bulangiule.

— Plecaţi, sau chem poliţia, zice omul, întinzând mâna după telefon.

— Ce-ai zice să-mi chem i-o picioru’ până-n curu’ tău, îşi împinge Mark bărbia dublă înspre vânzător. Timmy dă din mâini în lateral, ca în videoclipurile cu rapperi şi sare în apărarea lui:

— Aşa. Zi-le pă bune frăţioare. Şi tu, stai flexat, tataie, c-acu’ dăm drumu’ la Chuck Norris!

Bărbatul se uită la Timmy, apoi se-apleacă peste tejghea şi îşi înfige privirea drept în ochii micuţi şi albaştri ai lui Mark:

— Da’ eu am asta, zice el, scoţând de sub tejghea un revolver vechi şi ponosit, pe care îl ridică demonstrativ deasupra capului.

Timmy şi Mark o zbughesc către uşă, timp în care Timmy ţipă ca din gură de şarpe:

— Am belit-o, coaie! A scos nouaru’ ca să-ţi killărească găozu’ ăla rupt în paişpe de patraulea ce eşti!

Surprins de cât de repede a reuşit băiatul să turuie toate astea, vânzătorul pune revolverul gol înapoi sub tejghea.

64

În camera de aşteptare de la dermatolog erau mai multe bătrâne, ale căror chipuri l-au făcut pe Mike să înţeleagă dintr-odată de ce îi numeau indienii pe albi diavoli cu feţe palide. Nu era clipă în care ochii lor să nu fie un pic prea larg deschişi, sau prea îngustaţi. Una dintre ele, cu o bărbie micuţă, tăbărâse ca un struţ asupra unei fete îngrozite de la recepţie.

— N-ai pic de respect. De-o oră întreagă aştept aici, şi în clipa asta trebuia să fiu deja la altă întâlnire.

— Îmi pare foarte rău...

— Nu pot să mai stau şi pace. Şi, colac peste pupăză, acum sunt obligată să mă programez din nou cine ştie când, peste-o săptămână, două, o lună, trei...

— Vă putem primi lunea următoare oricând, înainte de ora nouă dimineaţa.

— Dar la nouă şi un sfert nu se poate?

Auzind-o, una dintre celelalte fete de la recepţie a scuturat din cap, gest pe care femeia l-a remarcat, săgetând-o imediat cu privirea.

* * *

În cabinet, o chinezoaică i-a scos lui Mike punctele negre cu un instrument de argint, timp

în care el a privit-o în ochi, studiindu-şi reflexia în lentila pe care o avea prinsă de cap, asemenea lămpaşului unui miner. „Femeia asta îşi câştigă traiul scoţând coşuri, şi-a zis el.“

Apoi s-a gândit la meserii şi la culoarea ochilor lui. Îi vedea reflectaţi în dispozitivul de mărit şi erau albaştri. Albastru deschis, şi-a zis el. Nu de culoarea unei flăcărui albastre, nici a gheţii, nici a cerului sau a mării, ci pur şi simplu albaştri. Iar asta l-a scos din sărite. S-a gândit la meseria tatălui său. „Le oferă oamenilor un loc în care să mănânce. Femeia asta scoate coşuri.“ Mama lui, care l-a trimis la această femeie pentru a scăpa de coşuri, preda antropologia, adică studiul omului. Mike s-a întrebat, desigur, care va fi meseria lui. Poate că şi el îşi va câştiga traiul scoţând coşuri.

65

Jessica ia masa cu mama ei, la un bistro de pe Madison Avenue. E un loc al supelor cremă, al foie-gras-ului, ceaiurilor şi şerbetului. Jessica nu înţelege prea bine de ce şi-a dorit mama ei să ia prânzul cu ea. Nu e ceva obişnuit pentru ele. Nu sunt cele mai bune prietene. Comandă două salate mici, două Cola light, o porţie de linguini cu sos de scoici şi una de peşte pescar la grătar.

— Ce mai faci, Jessica?

— Bine, cum ştii. Scoate un mic hohot nervos, i se pare ciudat. La fel.

— Ţi-a venit situaţia de la şcoală.

Jessica tace. Trimestrul trecut, mediile i-au scăzut de la zece la nouă. Ştie şi de ce: nu-şi face temele. A fost ocupată.

— Serios?

— Jessica, eu ştiu că-ţi dai toată silinţa, dar cu admiterile care se apropie şi tot restul, mi-am zis că am putea să… regândim niţel lucrurile.

— Ce vrei să spui, un nou meditator, sau ceva de genul ăsta?

— Păi, nu chiar. Dar mă întrebam, e ceva în neregulă cu tine? Te supără ceva?

— Nu.

— Pentru că, mă gândeam, dacă te-ar supăra totuşi ceva, te-ai putea duce la un doctor pe care-l ştiu.

— La un psiholog?

— Păi, da, aşa ceva, dar ştii, şi eu mă duc la unul. Mulţi oameni se duc.

— Inclusiv o grămadă de fete de la şcoală.

— Da, vezi? Şi m-am gândit că ai vrea şi tu să vorbeşti cu cineva care nu ţi-e atât de apropiat, şi că asta te-ar putea ajuta să iei note mai mari. Ştii şi tu că tatăl tău ţine morţiş să intri măcar la Wesleyan.

— Cum vrei tu, mami, da’ n-am nevoie de psiholog.

— Te-ar putea face să te simţi mai bine. Pe mine m-a ajutat întotdeauna. Nu trebuie decât să vorbeşti cu cineva care să te ajute să vezi lucrurile mai limpede.

— N-aş şti ce să-i spun.

— Ei, găseşti tu. Uită-te şi tu la notele astea. Trebuie să ai tu ceva.

— Bine, bine, cum vrei. Mă duc. Doar să-mi spui când.

— Dup-aia, o să vezi tu ce bucuroasă o să fii că te-ai dus.

Jessica ştie nişte fete de la şcoală care vorbesc într-una despre cum se dau la psihologii lor. Sau despre cum încearcă să se culce cu ei. Despre cum îi mint şi inventează chestii în legătură cu ce li se întâmplă. Una dintre ele, o elevă execrabilă, îi spune că, dacă n-ar fi frustrată de prostia profesorilor, care nu sunt în stare să facă materiile interesante, ar putea fi cea mai bună din clasă. Nimic nu-i dă ghes să înveţe. Urâta clasei, care nu-şi poate găsi niciun prieten, se plânge de necazuri cu băieţii. Jessica începe să se gândească şi ea la ce-o să-i spună. Nu despre Doişpe, despre asta nu.

66

— Care-i şmenu', Mike? se interesează Timmy, când îşi fac apariţia la întâlnirea stabilită, de la

colţul dintre strada 45 şi Fifth Avenue.

— Nu mă lua pe mine cu d-astea. Se pun în mişcare. Cincizeci?

— Dap, o cinzeacă, răspunde Timmy.

— O cinzeacă, confirmă Mark Rothko, chicotind. Cum Mike Albu' stă acolo şi se zgâieşte la el, Mark se simte intimidat şi-şi întoarce privirea. Îi dă un cot lui Timmy, care scoate din buzunar o bancnotă boţită de cincizeci de dolari şi i-o dă lui Mike, care o palmează, strecurându-i înapoi un tub de plastic plin de iarbă, apoi face stânga-mprejur şi se-ndepărtează înspre centru.

Mark s-a înveselit brusc atât de tare, încât începe să cânte pe muţeşte şi să meargă ca un adevărat peşte:

— Numa' bani să ai, păpuşăă…

În timp ce Mike Albu' se îndepărtează, Timmy îl strigă:

— Ie, Mike, stai aşa, c-am un clienţel pentru tine.

Mike Albu' aşteaptă să-l ajungă din urmă, dar nu se întoarce:

— A fost cu mine la şcoală. Îl cheamă Andrew. M-a sunat să-i fac lipeala, pen' că ştie c-am surse dă calitate. Îi dai şi lui?

— Dacă nu-i valabil, tu răspunzi, Timmy.

— Sigur, nicio problemă. Probabil c-o să-ţi dea un bip în seara asta. Uite numărul lui, zice

Timmy, dându-i un cotor de tichet de la un spectacol de pe Broadway, pe care îl luase de la maică-sa de pe noptieră: *Producătorii.*

— Pace, Mike, îi urează Timmy.

— Mda, răspunde el grăbit.

Timmy şi Mark se îndreaptă spre acoperişul lui Timmy ca să-şi tragă fiecare câte-o ţigară babană.

67

În toamna în care Mike Albu' nu s-a dus la facultate, în Central Park era o gaşcă de skateri care-şi făceau veacul lângă amfiteatrul semiacoperit din apropierea străzii Şaptezeci şi Doi. Îşi petreceau după-amiezile fumând şi făcând tot soiul de acrobaţii, în vreme ce, în preajma lor, bătrânii jucau şah, newyorkezii în formă se dădeau cu rolele şi alergau, iar câinii erau scoşi la plimbare de stăpânii lor. Prima dată, Mike Albu' i-a văzut din întâmplare, dar apoi s-a întors mereu la ei. Era plăcut. Vremea era frumoasă.

Skaterii îşi puneau plăcile pe-o parte şi încercau să sară peste ele. Unii dintre ei erau destul de buni. Cel mai mult, reuşeau să sară peste trei plăci. Fumau mult. Cel mai înalt dintre puşti, unul dintre cei mai buni skateri, avea mereu în mână o ţigară, iar când se dădea cu

placa, trăgea cu eleganţă din ea, lăsând în urmă o dâră lungă de fum. Ţinea ţigara chiar şi când făcea trick-uri şi, când îi reuşea câte unul, mai trăgea un fum. Purta pantaloni largi, cu fundul lăsat, pantofi de skating, ochelari de soare reflectorizanţi Oakley, care se prindeau cu o banderolă în jurul capului, şi o şapcă Yankees, pusă invers. Nu cădea niciodată. Prima dată când l-a zărit Mike Albu', a sărit peste patru plăci, cu braţele lungi, larg deschise, ca o pasăre de pradă, şi cu ţigara fumegândă la capătul unuia dintre ele, aterizând în partea cealaltă uşor ca un fulg. Mike Albu' a fost impresionat.

Din acest spectacol zilnic, Mike Albu' n-a rămas cu skate-boarding-ul, ci cu locul. Domul şi scena lui au devenit unul dintre locurile sale preferate din oraş, pe care le vizita mereu, chiar şi noaptea. Ştia că scena are douăzeci de paşi de-ai lui în lungime şi că, atunci când se afla pe ea, poala paltonului i se umfla într-o parte din pricina vântului amplificat de pereţii domului.

68

A sta la puşcărie nu era chiar atât de rău pe cât şi-a închipuit Hunter c-o să fie. Printre altele, cum avea buletinul la el, a petrecut ceva mai mult de o zi într-o celulă a secţiei locale de poliţie, fiind transportat la penitenciar abia după

aceea. Şi nici aici nu era chiar atât de rău. Nimeni nu i-a dat prea multă atenţie. De fapt, a fost chiar şocat de indiferenţa poliţiştilor şi a deţinuţilor. A presupus că e o zi mai lentă. În celulă, a petrecut mult timp cugetând, pentru că a face flotări i se părea un clişeu şi nu voia s-arate ca un idiot. A încercat să-şi amintească toate lucrurile pe care le învăţase vreodată pe dinafară la şcoală, dar tot ce i-a venit în minte a fost începutul de la *Eneida,* în latină, *Arma virumque cano, Cânt luptele viteazului.* Care i s-a părut cum nu se poate mai potrivit.

Nu că n-ar fi fost speriat uneori. Dar ştia că n-a ucis pe nimeni şi, într-un spaţiu închis, conştiinţa propriei nevinovăţii îţi dă putere.

Hunter se gândeşte cât de mult i-ar plăcea să vorbească cu cineva. Mike Albu' ar fi partenerul ideal, dar acum s-ar mulţumi cu aproape oricine. Sau poate că nu. Poate că nu mai vrea să vorbească niciodată cu nimeni.

La un moment dat, după-amiaza, apare un ofiţer care îl conduce într-o altă încăpere, unde face cunoştinţă cu un avocat pe care nu l-a mai văzut niciodată. Avocatul îi dă telefonul, ca să vorbească cu tatăl lui.

— Bănuiesc că tatăl lui Andrew te-a găsit?

— Da, Hunter, ne-a fost de mare ajutor, şi a fost atât de drăguţ din partea lui să ne caute. Dar ştii că noi ţi-am lăsat itinerariul nostru.

— Ştiu.

Tăcere.

— Da. În orice caz, cum ţi-am spus, mâine dimineaţă iau primul avion spre tine. E tot ce pot face. Doamne, cine s-ar fi aşteptat la aşa ceva?

— Ştiu.

— Îmi pare rău că durează atât.

Urmează o altă pauză. „E tatăl tău, lasă-l pe el să-i dea de cap, îşi zice Hunter. Lasă-l să-şi dea seama ce trebuie să spună în continuare”.

— Cum te simţi?

Hunter scutură din cap şi închide ochii:

— Nu prea bine, tati.

69

Epuizat, Matt McCulloch pune receptorul în furcă. Soţia sa adormise deja cu ajutorul somniferelor, înainte ca el să dea telefonul. Se asigurase de asta, pentru că nu voia să fie nevoit s-o asculte. Îşi face încă un gin-tonic şi se uită afară, înspre plajă. Bănuieşte că fiul lui e speriat.

Îşi aminteşte ce i s-a întâmplat lui când avea vârsta lui Hunter şi cât de speriat era. Totul este încă viu în mintea sa, cu toate că, şi atunci, băuse destul de mult. Era în primii ani de liceu, la internat. Şi atunci era iarnă, chiar înainte de vacanţa de sărbători, înainte de sfârşitul trimestrului, părinţii veneau să vadă concertul

băieţilor. Cântau colinde şi cântece religioase. „Aleluia Amin”, transpus pentru cor de Handel şi alte piese asemănătoare. Şi, în primii doi ani, când se bucura cu adevărat că pleca acasă, stătea acolo şi cânta şi totul mergea strună, şi osanalele se pogorau din înalturi, inundând întreaga sală, iar el se lăsa pătruns de muzică şi se simţea bine, pentru că, ce naiba, era Crăciunul şi era imposibil ca toţi elevii să fie nervoşi şi cinici.

Dar în acel al treilea an, cu o zi înaintea concertului, când orele erau mai mult o formalitate, Matt băuse şi se zbenguise într-una. Ninsese destul de mult şi, împreună cu alţi câţiva colegi, hotărâseră c-ar fi o idee bună să facă un foc de tabără într-un loc ferit din pădure, foarte aproape de dormitorul lor. Aşa că, în noaptea aceea, la câteva ore după ce se strecuraseră afară şi se afumaseră bine, au aprins focul de tabără, a cărui pălălaie a luminat, dintr-odată, întreaga poiană, oglindindu-se pe chipurile înroşite ale băieţilor, care, la vederea lui, au început să chiuie de bucurie, să cânte deşănţat versurile de la „Aleluia Amin “şi să danseze în jurul focului, ţopăind de colo-colo în acel straniu crepuscul al iernii răsăritene, fără să ia în seamă vântul care se înteţise şi care a învârtejit câteva scântei în aer, lăsându-le să cada pe jachetele a doi dintre băieţi, care s-au aprins imediat.

Unul dintre ei era Matt McCulloch. Mâneca îi luase foc şi a văzut că şi altui băiat i se întâmplase acelaşi lucru, însă, în vreme ce el şi-a vârât iute mâna în zăpadă, celălalt a fugit înspăimântat în pădure. Lui îi fusese întotdeauna frică de pădure.

Cum era beat, pe moment, celălalt băiat nu şi-a dat seama că luase foc şi, în tot acel cor de „amin amin aleluia amin “, s-a cam rătăcit, fără ca cineva în afara lui Matt, să-i remarce cu-adevărat dispariţia, iar când băieţii au ajuns la partea cea mai amuzantă şi zgomotoasă cu „rege al regilor, pentru vecie şi dumnezeu al dumnezeilor”, haina puştiului s-a topit şi i-a pătruns în piele, lăsându-l fără cunoştinţă. Acolo, în pădure, la nici douăzeci de metri de Matt şi de ceilalţi, flăcările i-au mistuit toate hainele şi mare parte din piele, lăsându-i cadavrul gol, brăzdat de zdrenţe fumegânde, în zăpada proaspătă, curată şi rece a codrilor din Noua Anglie.

Aşa se face că Matt îşi aminteşte acum de problemele pe care le-a avut în adolescenţă, deşi prea serioase nu fuseseră. Nimeni n-a descoperit că Matt ştiuse că puştiul nu se mai întorsese în acea noapte. A doua zi, când i-a fost descoperit cadavrul, a vomitat, dar toţi au pus asta pe seama unei inimi prea simţitoare. Niciunul dintre băieţii implicaţi n-a fost exmatriculat. Fuseseră

prea mulţi. Dar, pentru că era vorba de o veche şi distinsă instituţie de învăţământ, cineva tot trebuia să plătească oalele sparte, ceva trebuia făcut, aşa că unul dintre decani a fost concediat, ajungând să predea la o şcoală publică din Colorado, iar puştii au primit mult mai multe teme decât de obicei la limba engleză. Destul de multă vreme, sau măcar până când au părăsit şcoala şi-au apucat-o fiecare pe drumul lui, Matt şi ceilalţi s-au simţit vinovaţi pentru cele întâmplate, amintirile revenindu-le uneori în memorie asemenea unui vis urât.

70

În clasa a unsprezecea, toţi au făcut etică. Era obligatorie. „De ce oare”, se mira Mike Albu’. El se plictisise întotdeauna la ora de etică, dar reuşise să se prefacă şi trecuse cu brio până când au ajuns la subiectul religiei organizate: discriminare, credinţă, libertate şi toate celelalte. Mike Albu’ s-a lăsat pe spate în bancă, ascultându-şi colegii care încercau să-şi. Articuleze gândurile pe marginea acestui subiect, spunând că, deşi le plăceau valorile morale ale creştinismului, considerau că religia este doar opiu *pentru mase. Fata neagră din clasă, ajunsă acolo cu o bursă specială, a început să povestească cum merge ea la biserică în*

fiecare duminică şi cântă şi cum asta îi dă un sentiment de comuniune. Mike Albu' era prost dispus. A ridicat mâna şi toate capetele s-au întors spre el, pentru că, de câte ori deschidea gura, aveai parte de ceva cu totul special.

— Problema e că religia nu-i altceva decât o înşelătorie. Şi comuniunea la fel. Amândouă vin din singurătate, ştiţi, sunt ceva de care te agăţi când nu eşti în stare să te descurci singur. Sunt pentru oamenii slabi. A fi puternic înseamnă să aderi la un set de valori? În niciun caz.

Negresa părea gata să izbucnească în plâns, iar profesoara încerca să intervină şi să-l întrerupă, dar Mike Albu' nu se lăsa oprit, uitându-se drept în ochii ei, de parcă ar fi vrut să-i spună „Uite ce sunt pe cale să fac".

— Pentru că, de fapt, când te aşezi în genunchi, în stranã, nu faci altceva decât să-i sugi pula lui Dumnezeu.

— Ieşi afară, Mike, a izbucnit profesoara, arătând înspre uşă. Ieşi afară!

71

Mike Albu' ştie că e iarnă şi că n-o să fie niciun skater în parc, dar când îl sună înapoi pe puştiul ăsta, Andrew, îi spune să vină la amfiteatrul unde se întâlnesc skaterii. El ajunge acolo mai devreme, se urcă pe scenă şi stă să privească

băncile şi zăpada din jur, rămasă neatinsă pe alocuri, scânteind albă şi albastră în lumina felinarelor.

Îl vede venind încă de departe, întorcând capul în toate părţile, aruncând priviri speriate peste umăr şi tot tacâmul, ceea ce-l face să-şi dea ochii peste cap, dezgustat. „De ce i-oi fi spus să ne-ntâlnim tocmai aici?” se-ntreabă el. „E ca în nenorocitele alea de filme, doar că nu-i vorba decât de cincizeci de dolari. Chiar aşa.”

Când îl vede pe individul înalt şi palid, care aşteaptă în umbra cupolei amfiteatrului, înfofolit într-un palton, Andrew îşi zice „Rahat, e pe bune” şi, cum nu-i vine altceva în minte, spune:

— Bună.

— Bună. Lui Mike Albu’ nu i-a mai zis nimeni „bună” într-o astfel de situaţie.

— Mmm, păi, poftim, mormăie Andrew, dându-i banii.

Mike Albu’ îl priveşte drept în ochi:

— N-o să mai faci asta niciodată, nu-i aşa?

— Sper că nu. Fără supărare.

— Şi bănuiesc că nu tu o să fumezi chestia asta, nu-i aşa?

— Probabil că nu.

Andrew nu se aşteptase ca dealerul să fie atât de vorbăreţ.

— Păi, cum văd că n-o să-mi devii client, n-ai vrea să-mi răspunzi, totuşi, la o întrebare?

— Putem sta aşa, aici?

— Nu-i nicio problemă. Dar hai să mergem. Ştiu că vrei s-o tuleşti cât mai repede, dar ai putea să mă conduci până la ieşire. Andrew te cheamă, nu?

— Să zicem.

Se *pun în* mişcare.

— De ce vrei iarbă?

— O vrea o fată pe care-o ştiu. Pentru ea o cumpăr.

— Dacă nu-i suficient de curajoasă să-şi cumpere singură, n-ar trebui să fumeze.

— Nu ştiu.

— Mă rog, dacă ţie asta îţi e de ajuns, presupun că-i bine.

— Ce?

— Păi, văd că viaţa ta se-nvârte în jurul fetelor.

— Nu, nu-i adevărat.

— Cu toate astea, ai ieşit să-i cumperi iarbă uneia dintre ele.

— Da, dar mai sunt şi alte chestii.

— Ce chestii?

— Păi, totul. Mâine-i Revelionul.

— Şi?

— Nu ştiu despre ce naiba tot vorbeşti…

Andrew se-opreşte dintr-odată, amintindu-şi că vorbeşte cu un traficant de droguri.

Mike Albu’ îşi înfundă mâinile în buzunare şi nu mai zice nimic, în timp ce ies din parc pe

strada 72, începe să ningă uşor. Când trec prin conul de lumină al felinarelor, fulgii sunt foarte albi, aducând cu ei acea perdea de sunete catifelate ce se aşterne odată cu zăpada.

— Baftă cu fata.

— Da. Mersi pentru iarbă.

— N-ai pentru ce.

— Baftă şi ţie în afaceri, sau, mă rog. Sper să fie totul OK. Mike Albu' se întoarce şi-o ia spre centru, iar Andrew rămâne pe loc, privind fulgii care i se depun pe umeri în timp ce se îndepărtează.

„Ăsta trebuie să fie cel mai sonat dealer din lume ", îşi zice el.

72

Cu un an înainte Mike Albu' a petrecut Revelionul în Times Square, unde a fost exact aşa cum se aşteptase: o imensă adunare de oameni, de prostituate şi ţepari, de vagabonzi de pe sub poduri şi de prin canale şi, desigur, de traficanţi adolescenţi. El a ajuns cam târziu în Midtown, aşa că nu s-a putut apropia de piaţa propriu-zisă. Masa de trupuri se întindea pe kilometri întregi în toate direcţiile. Mike s-a întrebat dacă Dick Clark, care era acolo an de an, nu a absorbit cumva toată această energie, reuşind să pară cu aproape patruzeci de ani mai

tânăr decât era de fapt. Oricum, atmosfera chiar era încărcată de energie. Şi-i plăcea. Îi plăcea să se strecoare prin mulţime de unul singur, să treacă pe furiş de baricadele poliţiei şi să privească totul curgând în jurul lui.

Cum mulţimea se-ntindea până în Central Park South, Mike Albu' s-a căţărat într-un copac de la marginea parcului şi a rămas să se uite de-a lungul Seventh Avenue, la capătul căruia putea distinge Times Square în depărtare. Nu ningea, dar gerul era usturător şi, pentru o clipă, Mike Albu' şi-ar fi dorit să fumeze, pentru că era convins că asta l-ar fi încălzit.

Când a căzut bila[1], mulţimea de dedesubt a fost cuprinsă de delir, toţi începând să se sărute. Era frig, dar lui Mike îi plăcea în copac, aşa că a rămas acolo mult timp, până ce oamenii au început să se împrăştie în toate direcţiile. Când a coborât şi s-a îndreptat spre casă, oraşul încă fremăta, parcul era înţesat de lume, iar în faţa domului unde se întâlneau skaterii erau o grămadă de ţipi care dansau. Pe scenă, o formaţie de salsa oribilă îşi revărsa luminile şi ritmurile tehno bubuitoare asupra dansatorilor. Erau oameni de toate vârstele, beţi cu toţii, care dansau pe un ger de-ţi îngheţa sângele în vine. Mike Albu' aproape că a fost tentat să îi imite,

1 Începând din 1907, la iniţiativa ziarului *The New York Times,* venirea Anului Nou este marcată în Times Square prin coborârea unei imense bile luminoase pe un stâlp de oţel. (N. Tr.)

dar s-a abţinut şi-a mers mai departe. Când a ajuns pe Fifth Avenue, s-a hotărât să nu se-ntoarcă acasă şi a luat-o înapoi, înspre centru. Era foarte multă lumină şi încă mai erau grupuri ce traversau oraşul asemenea unor vârtejuri mărunte.

În faţa unui restaurant de lux, Mike Albu' a văzut o femeie cu chipul ridat şi mănuşi de lână care-şi muşca degetul mare şi plângea. Părea îngrozită şi îi amintea de refugiaţii pe care-i văzuse la CNN. Cu toate că avea părul prins la spate, smocuri întregi i se desprinseseră şi-i stăteau zburlite, iar chipul îi era atât de zbârcit, de cumplit şi cutremurător, încât Mike Albu' s-a uitat de două ori la ea. Şi-a dat seama că scâncea şi aproape că-şi rupsese mănuşa cu dinţii, şi s-a gândit că trebuie să-şi fi schilodit rău degetul. O pereche în haine de seară a trecut pe lângă femeie, intrând în restaurant.

Mike Albu' s-a întors în mulţime. Voia să fie cât mai departe. Să plece naibii din oraşul ăsta. Din locul ăsta în care oamenii îşi rodeau degetele de la mâini, alături de alţi oameni în frac, care îşi sorbeau tacticos şampania.

„Revino-ţi “, şi-a zis. „Nu fi tâmpit!”

73

După întâlnirea cu Andrew, pe drumul spre

casă, Mike Albu’ se gândeşte la singurătate. Îşi simte măruntul zornăindu-i în buzunar. Străzile sunt aproape pustii, dar întotdeauna se mai găseşte câte cineva pe-afară. Aici trăiesc milioane de oameni.

„Cât înseamnă un milion “, se-ntreabă el. „De ce sunt aceste milioane? De oameni. Porumbei. Centime. Toată lumea ştie ce poate face o centimă lăsată să cadă de pe acoperişul Empire State Building. Prin urmare, dacă ar începe să plouă cu centime, milioane şi milioane de centime, iar aceste mărunte discuri de bronz ar lovi pământul, reflectând lumina soarelui, ploaia de bronz ar exploda la contactul cu pavajul, ar da naştere unor cratere şi te-ar sili să-ţi cauţi iute un adăpost. Şi iată-te, ascuns sub cine ştie ce cornişă, strivit de trupurile tuturor celor care-au avut aceeaşi idee ca şi tine. Dar asta numai dacă ar începe să plouă cu bani. “

Mike Albu’ nu prea şi-a mai petrecut mult timp cu tatăl său prin restaurante. Pur şi simplu nu merita să se ducă acolo şi să facă pe muncitorul, pentru că treburile pe care i le dădea tatăl lui de făcut erau atât de uşoare, încât le termina imediat. Şi care-ar fi fost scopul? Să-l înveţe meserie? Atâta vreme cât lua masa cu el din când în când, de obicei la un restaurant italienesc aflat la doar câteva străzi distanţă de

casă, tatăl lui nu observa niciodată când pleacă. Iar Mike Albu' nu i-a cerut niciodată bani de buzunar, aşa că nici asta nu era o problemă. Oricum, restaurantele nu plecau nicăieri, deci, dacă ar fi fost nevoie să se ocupe de asta, ar fi putut-o face în orice moment.

Cu o lună în urmă, tatăl lui i-a spus că ar trebui să facă şi ei altceva, să mai petreacă ceva timp împreună, nu doar să meargă la lucru. Făcând ce, mai exact, n-a spus. Mike Albu' s-a sculat la zece, tatăl lui la doisprezece şi, până a fost gata, era deja ora unu. Cu excepţia faptului că i-a povestit de problemele unuia dintre restaurantele lui, prea multe n-au discutat la masă. S-au întors acasă pe la trei şi jumătate, când a sunat telefonul şi tatăl lui s-a dus în camera lui să vorbească.

Mike Albu' auzea s-urile siflante ale tatălui său prin uşă, în timp ce acesta vorbea la telefon cu prietena lui. Deşi era linişte, şuieratul reverbera în tot apartamentul. Ştia că tatăl lui n-o să mai iasă din cameră, aşa că s-a aşezat cu spatele sprijinit de peretele opus şi picioarele întinse până la uşa închisă. A stat şi l-a ascultat pe tatăl său vorbind, fără să se concentreze asupra cuvintelor, ci doar asupra sunetului ce răzbătea prin uşă asemenea gazului care scapă dintr-un mecanism stricat. Cât timp a stat acolo, s-a întrebat ce avea atâta de discutat, pentru că

soarele, care la început aruncase mici pătrăţele de lumină albă prin ferestre, coborâse acum, lumina se lăţise şi pălise, iar Mike Albu' o urmărea cum i se furişează pe picior, revărsându-i-se pe genunchi, depăşindu-l şi continuându-şi drumul pe podea. Şi era atât de a naibii de însingurată, lumina asta care se tot lungea şi se-ntuneca. Când a auzit declicul receptorului, s-a ridicat repede şi s-a dus în camera lui, unde a început să-şi verifice într-una telefonul, doar-doar o primi vreun apel.

Mai târziu, tatăl lui i-a cerut scuze pentru telefon, dar ştia că fiul lui va înţelege şi, ştii şi tu, Mike, cum e cu femeile astea.

74

La o fereastră de la etajul douăzeci al unei clădiri de la intersecţia dintre Third Avenue şi strada 81, Molly înalţă capul către cer şi priveşte în direcţia parcului aflat în cealaltă parte a oraşului. Tocmai şi-a scos lentilele de contact, aşa că farurile puternice ale maşinilor sunt difuze, iar străzile par să fie mari râuri de lumină, cercuri scăpărătoare de roşu şi de galben, care ascund vederii nu doar forma maşinilor şi contururile clădirilor, ci întreaga omenire. Cercurile trec în viteză pe sub ea, aducând cu ele rumoarea străzii şi-a claxoanelor,

dar acolo sus, în cer, fără ochelari sau lentile de contact, mişcarea luminilor este atât de lină, încât toate aceste sonorităţi discordante par dezarticulate şi rupte din context.

Molly nu stă niciodată să-şi aleagă hainele dinainte, căci îi vine bine aproape cu orice. În seara asta, însă, încearcă diferite ţinute pentru noaptea următoare. La zece minute după ce-a început, se priveşte în oglindă şi se analizează purtând o fustă scurtă neagră şi un maiouaş mulat, care-i dezveleşte şăgalnic un şold. Neîncrezătoare, se mai uită o dată în oglindă, se-ncruntă şi ţipă la reflexia ei – „Nu sunt o fată de maiou! Nu sunt, nu sunt “– îşi smulge toate hainele, aruncă maiou pe fereastră şi rămâne acolo goală şi înfrigurată. Scoate capul pe geam ca să vadă unde a aterizat obiectul. E într-un copac, la douăzeci de etaje sub ea. Se bagă în pat şi adoarme goală-puşcă.

PARTEA A V-A
Revelionul

75

Mike Albu’ nu lua droguri, dar Hunter mai încerca din când în când, cea mai importantă

experienţă a lui de acest gen petrecându-se într-o noapte din ultimul decembrie. Când i-a mărturisit lui Mike Albu' ce-avea de gând să facă, Mike Albu' i-a spus că-i un idiot, dar Hunter era hotărât, aşa că Mike Albu' a fost nevoit să-şi accepte rolul de dădacă. Au pornit de la intersecţia dintre strada 96 şi Park Avenue, de unde puteau vedea peste vârfurile copacilor împânziţi de beculeţe, tocmai până la clădirea MetLife din capătul bulevardului. Au început târziu, pentru ca strada să fie pustie. Era o duminică noapte cu lună plină şi, din pricina instalaţiilor de Crăciun şi a lunii, afară era extrem de multă lumină. Ca la un semn, drogul a-nceput să-şi facă efectul asupra lui Hunter, Mike Albu' fiind nevoit să-l ghideze printre copacii din scuar şi să-l oprească la trecerea maşinilor.

De câte ori trecea câte-o maşină pe lângă ei, sunetul acesteia i se părea lui Hunter mai puternic decât un tunet. Deşi cerul era atât de senin încât nu putea să se apropie vreo furtună, tunetele pe care le auzea erau teribile. Şi atunci, a văzut norii negri şi groşi ce începuseră să acopere stelele. Luna era atât însă de strălucitoare, încât părea să fi făcut o gaură în perdeaua care o învăluise. Dintr-odată, Hunter a avut impresia că începe să picure.

Mike Albu' îşi privea prietenul, care se tot uita

în sus de parcă s-ar fi temut de ceva, de parc-ar fi aşteptat să se pogoare ceva din cer, cu totul şi cu totul altceva decât ploaia. Mike Albu' a ridicat şi el privirea şi-a văzut stelele. Şi-a amintit de un puşti melodramatic de la el din clasă, poate chiar Hunter însuşi, care, într-o compunere la engleză, scrisese că stelele nu strălucesc niciodată deasupra New Yorkului, sau că e atât de multă lumină încât nu le poţi vedea. Evident că asta era o prostie, pentru că acum le vedea cât se poate de limpede. Dacă ţii cu tot dinadinsul, întotdeauna poţi vedea stelele. Doar că nimeni nu iese suficient de târziu încât să se poată uita bine la ele. O camionetă mare a trecut pe lângă ei.

Hunter a simţit detunătura până-n măduva oaselor şi, brusc, odată cu ea, a-nceput să toarne cu găleata. Îl vedea pe Mike Albu' mergând alături de el şi i se părea că luna îşi concentrase toată puterea numai asupra lui, ferindu-l de udătură, căci, deşi ploaia se dezlănţuise acum cu-atâta forţă încât străzile deveniseră adevărate şuvoaie, Mike Albu' era uscat. Hunter simţea că apa îi ajunge până la genunchi. Imediat ce au trecut de următorul copac înfăşurat în beculeţe, acesta a izbucnit în flăcări şi, când apa a crescut suficient cât să le-năbuşe, fumul a devenit insuportabil, Hunter începând să-şi agite mâinile în faţă ca să poată respira.

Mike Albu' l-a văzut gesticulând dezorientat şi l-a prins de umăr chiar înainte de a apuca să treacă strada pe roşu. Pe clădirea Metlife era o imensă cruce luminoasă, pe care Mike Albu' nu şi-o amintea şi i s-a părut ciudat că n-o remarcase până atunci.

Odată ieşit din norul de fum, Hunter a fost nevoit să împingă peretele de apă care-i ajungea acum până la buze şi, dintr-odată, din spatele copacilor în flăcări, i-a sărit în ochi crucea din josul bulevardului, iar semnul Metlife de deasupra a-nceput să se lăbărţeze, şi şi-a zis „Aa, asta trebuie să însemne Viaţa Metropolei, aici e Viaţa Metropolei, "şi cuvintele au apărut din senin deasupra clădirii şi a crucii. Ceva nu era în regulă. Apa creştea din ce în ce, iar Hunter s-a gândit că dacă ar reuşi să ajungă la cruce, ar putea merge pe apă ca Iisus, „hahaha". I-a aruncat o privire lui Mike Albu', şi-a spus că e bine, şi amândoi s-au înălţat la suprafaţă şi-au început să păşească pe apă. Dar când s-a uitat în spate a văzut că Park Avenue se afla sub un ocean verde-închis ale cărui talazuri se rostogoleau înainte şi-napoi, gata să dărâme clădirile. Iar în locurile în care fuseseră copacii în flăcări se înălţau la suprafaţă coloane de fum.

Mike Albu' începuse să se îngrijoreze. Spera ca Hunter să nu aibă o experienţă nasoală, orice-ar fi însemnat asta. Dar prietenul lui tot arunca

priviri speriate peste umăr, de parc-ar fi fost urmărit de ceva îngrozitor.

Hunter vedea ce se întâmplă în jur. El.fi Mike Albu' se scufundau, pentru că toată apa se scurgea înapoi înspre strada 96, adunându-se acolo, în vârful dealului. Iar acum, păşea din nou pe pământ şi ajunsese sub nivelul crucii de pe blocul Metlife. Chiar sub privirile lui, un val uriaş s-a înălţat deasupra clădirilor, năvălind spre el prin canionul de beton. Era atât de întunecat încât părea negru şi acoperea luna, prăvălindu-se asupra lui şi-a lui Mike Albu'. Şi, dintr-odată, imaginea acestui val năpustindu-se pe Park Avenue, cu copacii arzând la sute de metri adâncime şi flăcările reflectându-se în pereţii lui lichizi i-a rămas întipărită în minte pe vecie. Brusc, zidul de apă a căpătat o culoare ştearsă, portocaliu-verzuie, fiind străpuns de lancea albă a lunii.

Mike Albu' îşi dădea seama că lui Hunter nu-i e bine. L-a întors cu faţa spre locul din care veniseră şi a început să caute cu privirea un taxi. Au rămas să aştepte.

Hunter stătea acolo, iar valul se apropia, înălţându-se tot mai mult, şi sunetul lui devenise acum un muget mai puternic decât orice tunet, atât de asurzitor încât a început să ţipe, încercând să-l acopere cu propria-i voce. În acel moment un taxi a oprit lângă ei.

„Uşurel, Hunter“, i-a zis zicea Mike Albu’, pentru că începuse să ţipe şi în taxi, iar şoferul se enervase şi dădea de înţeles că ar vrea să tragă pe dreapta. Mike Albu’ i-a aruncat o bancnotă de douăzeci de dolari prin geamul despărţitor şi i-a spus să meargă mai departe.

76

Andrew se trezeşte neliniştit. A adormit îmbrăcat, peste aşternuturi, şi se simte lipicios, stingher şi iritat. Azi e ziua petrecerii, iar el nu prea merge la astfel de petreceri. Ele au loc oricum, dar el nu se duce niciodată şi nu aude de ele decât după aceea. Când face duş, se-ntreabă dacă n-ar fi trebuit să aştepte până mai încolo, ca să aibă pielea mai catifelată, pentru că, în seara asta, când o s-o vadă pe Sara, chiar vrea s-arate bine. Poate c-ar trebui să facă două duşuri. Se masturbează la baie, pentru a nu părea prea excitat în eventualitatea foarte puţin probabilă că s-ar cupla cu ea. Dacă mai face un duş, poate c-o să se mai masturbeze o dată. Pentru numele lui Dumnezeu, Sara are prieten. Ignoră acest amănunt. Probabil c-o să fie şi alte fete la petrecere, îşi pune nişte blugi şi-un tricou, îşi face o omletă cu brânză, roşii şi pastramă şi-şi toarnă un pahar de suc de portocale. Mănâncă repede şi spală vasele. E emoţionat şi surprins că

se simte aşa, cu fluturaşi în stomac şi tot restul, atât de devreme. Se gândeşte la ce are de făcut azi. Mă rog, astăzi înseamnă, de fapt, în seara asta. Poate c-o să se tundă. Da, asta e. O tunsoare. Întotdeauna arăţi bine după ce te-ai tuns, cu condiţia să ai parte de-o tunsoare bună.

Ajuns la salonul Unisex Hair Connection, Andrew vede pe geam un homosexual de patruzeci de ani, cu păr blond, prins în coadă, nişte blugi negri mulaţi şi cămaşa deschisă până la piept. Homosexualul tunde o femeie. Hotărăşte că vrea un frizer de modă veche, întrebându-se, în treacăt, dacă n-o fi cumva homofob. N-are niciun prieten şi nici nu cunoaşte vreun homo. La şcoală e un singur homo afişat, pe care Andrew nu-l cunoaşte.

Ştie însă că ar prefera să se ducă la un frizer tradiţional. Crede că-şi aminteşte de unul, care se află tocmai pe strada 81.

Intrarea e străjuită de un stâlp specific, vopsit în roşu şi alb, şi acoperită cu o marchiză bătută de vreme pe care scrie FRIZERIE DE TREI STELE. Andrew intră.

În tot localul nu sunt decât trei scaune, aşezate unul după altul, cu faţa la oglinda cea mare, şi toate sunt ocupate. Cei trei frizeri sunt toţi scunzi, toţi bătrâni şi toţi chei. În mod curios, Andrew are impresia că au toţi aceeaşi expresie

şi aceeaşi pricepere în mânuirea foarfecii. Retează de zor, dar cu grijă, şuviţele clienţilor, toţi albi de vârstă mijlocie, îmbrăcaţi la costum. E ora prânzului şi au venit să se tundă ca odinioară.

Andrew stă cu mâinile în cumpănă, deasupra standului de reviste de lângă scaunul pe care s-a aşezat. Sunt o grămadă, de la *Esquire* şi *Entertainment Weekly,* până la *Sports Illustrated,* dar Andrew e atras de culorile strălucitoare şi detaliile lascive ale sfârcurilor din *Playboy* şi *Hustler.* Şocat, le acoperă iute şi scormoneşte ceva mai la fund, pentru a scoate ziarul de azi. Cât îşi plimbă privirea peste titluri, fără să le vadă cu-adevărat, se întreabă cum de pot ţine asemenea reviste într-o sală de aşteptare. Mai sunt bune şi la altceva decât la masturbat? Ce-ai putea face cu ele aici? Să le citeşti cât aştepţi ca nişte tipi chelioşi şi mici să-ţi taie parul? Să discuţi cu ceilalţi clienţi despre vreo gagică din paginile lor? „Ia uite-te la ăştia! “

Cei trei frizeri termină cu toţii în acelaşi timp şi-şi întorc privirile spre el. Andrew se urmăreşte în oglindă apropiindu-se de unul dintre scaune. Bărbatul mărunt de statură îl întreabă ce doreşte cu un puternic accent sud-american. Andrew face nişte gesturi vagi în jurul urechilor şi spune:

— Doar un pic, ştiţi, să-l mai aranjăm niţel, dar să nu fie prea scurt.

Bărbatul încuviinţează din cap şi-ncepe să-i reteze şuviţe din jurul urechilor. Andrew rămâne cu ochii pironiţi în oglindă, atent la fiecare mişcare. Se teme ca indicaţiile să nu fi fost prea laconice, dar nu spune nimic. Când ajunge la partea din spate a capului, frizerul întâlneşte pufuşorul care îi creşte lui Andrew la întâmplare pe ceafă. Se îndepărtează o clipă, lăsându-l pe Andrew să aştepte bâzâitul plăcut al maşinii de tuns electrice. Dar când revine, îi întinde pe ceafă un strat gros de spumă de ras. Andrew se-ndreaptă de spate şi înlemneşte.

Încă nu e nevoit să se radă, însă, din când în când, poate o dată pe săptămână, ia o lamă de ras pe care şi-o plimbă pe obraji, prin jurul coşurilor, fără niciun pic de spumă. Şi acum, pentru prima oară în viaţă, are spumă de ras pe corp, iar frizerul ţine în mână un brici pe care-l ascute pe o fâşie de piele. Andrew n-a mai văzut brici decât în filme; e mai subţire şi mai ascuţit decât se aşteptase. Nu e acel instrument aducător de moarte din filmele de groază, dar scânteiază în lumină. Andrew îi simte lama ascuţită pe ceafă. Nişte mişcări egale şi lungi, în susul şi-n josul cefei, întrerupte la intervale regulate de gesturile prin care bărbierul scutură excesul de spumă în chiuvetă. Când a terminat, îi şterge ceafa cu un prosop şi-l întreabă dacă nu vrea un ras complet. Andrew e gata să-l întrebe

„Ce să razi? “, dar îndrăzneala i se pare prea mare, aşa că refuză.

Tunsoarea îl costă treisprezece dolari, iar lui Andrew nu-i scapă diferenţa de zece dolari dintre aceasta şi preţul pe care ar fi trebuit să-l plătească la Unisex Hair Connection. Iese cu acel sentiment de prospeţime pe care ţi-l dă o nouă tunsoare şi-şi trece mâna prin păr de câteva ori. Se opreşte şi se uită la reflexia lui în nişte vitrine. Cum îi stă tuns aşa? Nu prea ştie. Pe drumul spre casă îşi cumpără un sandviş pe post de masă de prânz. Ziua şi-a mai încetinit ritmul. E timpul să-nceapă cu-adevărat pregătirile.

Stând gol puşcă în faţa oglinzii, se cercetează din cap până-n picioare, ca într-un travelling cinematografic care începe la degetele de la picioare şi ajunge până sus, la figură, doar că, de obicei, în astfel de secvenţe e vorba de-o femeie. Andrew se uită la degetele de la picioare, la pulpe, genunchi, coapse, testicule, penis, la părul pubian, la umbra vagă de puf care-i urcă până la buric, la burtă, coaste, sfârcuri, clavicule, gât şi, în cele din urmă, la faţă. O atenţie deosebită primeşte noua tunsoare.

Stabileşte că arată rău. E blestemat. E prea scund. Iar asta face ca fruntea să-i pară prea mare şi-i scoate în evidenţă coşurile. E roşu-roşu, ca mango-urile putrede pe care maică-sa tocmai le-a aruncat la gunoi. Şi oricum, cine mănâncă

mango iama, ia New York? „Eu unul, nu “, îşi zice Andrew. „Aşa deci, s-au stricat şi-au fost aruncate.”

Îşi pune o cămaşă Quicksilver albastră-închis, curată şi elegantă, şi-şi petrece următoarele patru ore în faţa televizorului, aşteptând ora plecării. Plănuieşte să ajungă acolo la zece; vrea să fie sigur că Sara va fi deja acolo, pentru că, îşi dă el seama cu tristeţe, nu mai ştie pe nimeni. Sau poate c-o să ştie. În zilele noastre, toată lumea cunoaşte pe toată lumea. Sara i-a zis să vină devreme, pentru că toţi o s-ajungă devreme şi-o să stea toată noaptea.

Andrew hotărăşte că noaptea asta va fi una dintre acele rare ocazii în care se va îmbăta.

77

Molly se trezeşte şi-ncepe să sară coarda. E unul dintre exerciţiile ei preferate. La şcoală, era regina elasticului. Era chiar amuzant. Avusese o fată la ea în clasă, venită prin programul care îi ajuta pe copiii săraci să intre la şcolile particulare şi care îi învăţase pe toţi prietenii ei albi să sară elasticul încă din clasa întâi. Iar pe-atunci asta făceau toate fetele în pauză. Molly era foarte bună. Peste nişte ani, când nimeni nu mai sărea coarda în pauze, Molly tot voia s-o facă, aşa că şi-a cumpărat o coardă şi a început

să sară acasă. Îşi spunea că se simte mai bine când face exerciţii. Şi, uneori, o mai făcea şi când era nervoasă.

Acum e în camera ei şi sare graţios coarda. Tavanul de deasupra are nişte urme negre în locul în care coarda se loveşte de el la fiecare secundă, scoţând acelaşi sunet. Molly numără invers de la o sută; nouăzeci şi nouă, nouăzeci şi opt, nouăzeci şi şapte, până la zero. „Tot ce trebuie să faci “, îşi spune Molly, simţind o senzaţie de arsură în coapse, „este să rabzi scurgerea timpului. Ştiu că o să muncesc din greu şi că o să fiu o fată bună. În privinţa asta, nu-i nicio discuţie, aşa că nu trebuie decât să aştept până la sfârşit. Ştiu c-o să sar în continuare, deci nu-i vorba decât să trec de şaizeci, de cincizeci şi nouă, cincizeci şi opt, cincizeci şi şapte… “

78

Când se scoală, Chris decide c-ar fi bine să-şi cumpere nişte prezervative, poate are şi el noroc în seara asta. Poate-şi rupe şi el timbru’. Poate-i fute creierii, o arde bine, o rupe-n două, îi taie caimacul, îi dă la buci, o freacă-n paişpe, o frige, i-o propteşte, o babardeşte, o crăcănează, i-o înfige, ce mai, poate dă lovitura.

Face şi el o lipeală.

Dar ce monstru e mai hapsân decât omul din spatele tejghelei? Chris păşeşte nonşalant în farmacie. E un spaţiu mare, cu prezervativele frumos aranjate chiar la ieşire, în spatele casei de marcat. Pune mâna pe un coş de plastic şi se învârte printre rafturile cu deodorante, alegând unul. Ia şi un şampon şi un aparat de ras. Culege şi un decolorant de păr pe care-l aruncă în coş. Apoi, cu un aer hotărât, se deplasează din spatele magazinului până la vitrina cu prezervative de dincolo de tejghea. Schiţează gestul de a plăti, apoi scoate un „ah! “sonor şi pocneşte din degete:

— Mi-aţi putea da şi o cutie de Durex, vă rog?

— De care? întreabă vânzătorul, mişcându-şi mâna în sus şi-n jos prin faţa ameţitorului zid de contraceptive.

— Aa, mmm, „gândeşte repede, repede,” normale sunt OK. „Dă Doamne să existe şi unele normale.”

Bărbatul îi întinde o cutie de prezervative. Chris plăteşte totul şi pleacă, mergând pe cât de repede poate, fără să pară grăbit.

79

Acasă, femeile de serviciu fac curăţenie. Până la cinci o să fie gata. Chris bănuieşte că, la puţin timp după asta, o să-şi facă apariţia şi invitaţii.

Probabil că nu mai au de mers şi în altă parte.

Chris n-are prea multe pregătiri de făcut. Nu se oboseşte să mute lucrurile de valoare din casă, dar îşi rearanjează camera altfel decât a făcut-o femeia de serviciu. Are câteva lucruri pe care nu vrea să le vadă nimeni. Îşi verifică teancul de reviste porno şi hotărăşte că-i suficient de bine ascuns (în spatele unei guri de aerisire din tavan). Apoi îşi zice: „O să mă fut. N-o să mai am niciodată nevoie de reviste porno. De-acum încolo o să am pe altcineva care să mi-o frece. “

Ştiind că gunoierii vin la fiecare două zile, ia toate revistele porno, o grămadă sănătoasă, şi le îndeasă într-un sac de gunoi, pe care îl duce jos şi-l aruncă într-un tomberon din spatele bucătăriei. Cum isprava l-a binedispus, urcă înapoi la etaj, unde mai joacă vreo câteva ore jocuri video, apoi face duş şi se îmbracă foarte atent.

80

Într-un an, de Crăciun, Mike Albu’ a primit cadou de la tatăl său un binoclu profesionist, prin care a şi început să studieze diverse ferestre din vecini. Deşi n-a văzut niciodată mare lucru cu el, peste drum era o fereastră care-i oferea o privelişte interesantă şi care îi plăcea foarte

mult. Era o sufragerie, în care o familie formată din cinci persoane se uita la televizor şi lua, seară de seară, cina. Obişnuia să-şi imagineze viaţa şi necazurile acestei familii şi, cu toate că nu le distingea foarte clar trăsăturile, le-a inventat tuturor personalităţi imaginare. Erau doi băieţi, o fetiţă şi părinţii lor. Din câte şi-a dat seama, toţi aveau părul roşcat. Copii se uitau la Familia Simpson *aproape în fiecare seară. Părinţii se certau din când în când şi, o dată, Mike Albu' i-a văzut sărutându-se pe canapea. Şi-a făcut un obicei din a vedea ce mai fac în fiecare zi. Încă una dintre ocupaţiile lui. Cum ar fi, e opt şi jumătate, e vremea să vedem ce mai face familia Joyce, căci aşa-i numise.*

Nu se simţea vinovat că-i spionează. N-a stat să-i urmărească pe părinţi sărutându-se pe canapea pentru că i s-a părut ciudat, dar altfel, nu scăpa nicio mişcare. Habar n-avea de ce. Şi-a zis că s-ar putea să nu fie vorba decât de un soi de voaierism. Sau poate că trăia prin intermediul lor. N-avea importanţă. Familiile îl preocupau.

„Ce naiba, Mike", şi-a zis. „Ce faci aici? În fiecare seară, la opt şi jumătate, stai să spionezi cu binoclul o familie din vecini. Ratat de doi bani ce eşti!"

Întorcându-se de la duş, Chris se opreşte şi bate la uşa fratelui său. Nu primeşte niciun răspuns, dar aude pe cineva mergând în vârful picioarelor prin cameră. Bate încă o dată, mai tare. Aude paşii apropiindu-se tiptil de uşă, care se crapă puţin, înăuntru pare să fie întuneric.

— Claude, ştii că dau un bairam în seara asta, nu? Ştii tu, ca alea pe care le dădeai tu.

— Mda.

— Voiam să ştii c-o să apară nişte puşti pe-aici. O să fie şi ceva păsărică pentru tine.

— Mă rog.

Claude se gândeşte c-ar putea să-şi graveze mânerul săbiei.

— Vine şi Tobias, cu un model de la şedinţele lui foto.

— Bine, bine.

— Ce faci acolo, Claude?

Chris se gândeşte cât de mult îi plăceau petrecerile de genul ăsta lui Claude.

— Nimic. Vorbim mai încolo.

Claude îi închide fratelui său uşa în nas, se întoarce şi-şi priveşte camera la lumina lumânărilor. A tras toate perdelele, blocând orice rază de lumină din exterior. A adunat aici toate lumânările din casă, care îi strălucesc şi-i pâlpâie acum în faţa ochilor. Din zid au mai zburat nişte bucăţi. Pe podea, în faţa oglinzii mari de pe uşa de la baie, este un cerc de lumânări. Un alt

semicerc e trasat în jurul dulapului cu arme. După ce încuie uşa, Claude se întoarce la dulap, îl deschide şi admiră sclipirile lumânărilor pe oţelul armelor sale. Scoate sabia, care, după munca asiduă din acea dimineaţă, este perfect ascuţită, şi se îndreaptă spre cercul din faţa oglinzii. Păşeşte în mijlocul lui şi-şi scoate cămaşa. Rămas doar în blugi, se priveşte în oglindă, stând în cercul de lumânări, cu sabia în mână. Arată destul de atrăgător, ca un soi de erou surprins în punctul culminant al unui film de acţiune. E exact ce şi-a dorit şi e bucuros că nu mai ia droguri. Chestia asta e mult mai tare.

82

Ca întotdeauna când merge pe jos, Mike Albu' remarcă acoperişurile clădirilor. Vede garguie şi urne sculptate şi diverse motive repetate pe mai multe clădiri, un efect al reglementărilor urbanistice care cer ca orice nouă construcţie dintr-un cartier istoric să respecte stilul celor învecinate. De fapt, atâta vreme cât arată la fel, cornişele nici măcar nu trebuie să fie autentice. Unele dintre noile garguie şi cornişe sunt chiar goale pe dinăuntru, fiind făcute dintr-un ghips rezistent la intemperii. Prin urmare, Mike ştie că, dac-ar fi nevoit să sară de pe-un acoperiş pe altul, ar trebui să fie atent să nu se-agaţe cumva

de vreun gargui, căci unii l-ar ţine, iar alţii nu.

Chiar dacă şi-ar dori s-o facă, Mike Albu' ştie că n-o să sară niciodată de pe un acoperiş pe altul. Aşa cum ştie că n-o să poată zbura niciodată. Asta gândeşte în timp ce cheamă un taxi care să-l ducă la librăria specializată în ornitologie pe care a descoperit-o în Midtown.

* * *

În ultimul an, Mike Albu' a devenit interesat de păsări şi a citit o grămadă de cărţi despre ele, în special despre papagali. Pe câteva le-a comandat de pe Amazon, dar pe cele mai multe le-a luat de la librăria spre care se îndreaptă acum. Are o bibliotecă serioasă de ornitologie. Îi place ideea de zbor şi, dacă l-ar întreba cineva, ar putea explica în detaliu mecanismul de funcţionare al unei aripi. Îi plac bufniţele, condorii şi egretele, dar nimic nu l-a fascinat vreodată într-o asemenea măsură ca papagalul. Piraţii aveau papagali. Mike Albu' s-a gândit chiar să-şi ia un papagal şi să-l înveţe să vorbească, deşi nu prea ştie ce-ar putea să-i ceară să spună.

Ştie, bineînţeles, că papagalii nu gândesc. Că nu fac altceva decât să imite, să repete. „Dar nu-i nimic", îşi zice el. „Toţi facem asta. Iar pasărea mea o să spună cele mai deştepte chestii pe care le-ai auzit vreodată. În niciun caz n-o s-o învăţ să

înjure sau alte tâmpenii din astea. “Să înveţi un papagal să spună „Du-te dracu’! “nu i se pare comic.

Nu acelaşi lucru se poate spune despre Timmy şi Mark Rothko. Cei doi, care stau pe treptele unei case din zona străzii 50, sunt de-a dreptul intrigaţi când îl văd pe nimeni altul decât pe Mike Albu’ intrând într-o clădire oarecare de pe Madison Avenue. Mai întâi, pentru că au fumat toată iarba pe care o aveau şi mai vor. Apoi, pentru că n-au nimic de făcut şi „e Mike Albu’ coaie!”

Mark dă un bobârnac ţigării, aducând cu un miner mic şi nervos, şi îl urmează pe Timmy până în faţa clădirii respective, unde aşteaptă vreo jumătate de oră, până ce iese Mike Albu’.

— Ei, Miiike!

Mike Albu’ se uită la ei fără să zică nimic.

— Ce-ai acolo? întreabă Timmy, arătând înspre micul vraf de cărţi pe care Mike le ţine protector la piept.

— Ceva mojo? se interesează plin de speranţă Mark.

— Cărţi, răspunde Mike Albu’.

— Ie, sorry, Mike Albu’. Da’ ne mai trebe’ nişte marfa d-aia.

— Da-ţi-mi un bip mai încolo, zice Mike Albu’ luând-o înspre casă.

Timmy şi Mark îl urmează.

— Ce faceţi? întreabă Mike Albu'.

— Venim cu tine, frate.

— În niciun caz.

— Ba da, ba da, o să ne tragem nişte marfă criminală, da, da, zice Timmy. Mark încuviinţează şi scoate încă o ţigară. Mike Albu' se uită în jos la ei şi aproape că-i vine să râdă. Dar nu vrea ca puştii ăştia să-l urmărească până acasă, aşa că le spune c-o să le facă o reducere specială dacă dispar chiar în momentul ăla.

— Ei, frate, suntem pă felie, aproape că sare Timmy în sus de bucurie, dar este ţinut la pământ de burtă, un centru de greutate extrem de jos şi pantalonii lăsaţi.

— Soto, coaie, doar n-o ardem p-aci cu crengi în nas, confirmă şi Mark.

— Ce? De fapt, nu contează. Nu mă mai urmăriţi, da? Altfel, nu pupaţi niciun firicel de iarbă.

— Să moară mama că nu.

Mike Albu' îi lasă în urmă, dar, probabil c-a supraestimat efectul târgului pe care l-a încheiat cu ei, pentru că, după ce mai merge vreo două străzi, vede că sunt din nou în spatele lui. Şi-or fi zicând că o să afle unde stă.

Ajuns aproape de casă, Mike Albu' îşi ia încă un lucru pe care îl doreşte – un milk-shake de la Haagen-Dazs. Nu costă decât cinci dolari şi e cel

mai bun din oraş, de fapt, din câte ştie, din întreaga lume. Pe drum, mestecă paiul, astfel încât, cu cât trage mai tare, cu-atât îi e mai greu să soarbă pasta dulceagă din pahar.

Mark şi Timmy privesc fascinaţi cum dealerul lor îşi bea milk-shake-ul. Mark îşi zice: „Mai târziu, tre' să-mi iau şi eu unu' din ăsta. "îl urmăresc pe Mike Albu' până în faţa blocului. După ce acesta intră, rămân pe trotuarul de vizavi. E un mic bloc antebelic, aidoma altor sute de clădiri din oraş, dar nu şi pentru ei doi – pentru ei, acesta e blocul în care locuieşte Mike Albu'.

Când Timmy şi Mark sună la interfon, Mike Albu' se află la masa din bucătărie, sorbindu-şi ultima gură de milk-shake şi uitându-se peste cărţile lui noi.

— Alo?

— Noi suntem, ie.

Mike Albu' s-a enervat şi coboară iute ca să-i alunge.

— Puţoilor, acum nu mai pupaţi voi iarbă, neam de neamu' vostru!

— Aoleu, omule... Timmy îşi dă seama c-au făcut o greşeală capitală.

— Ce pula mea, Timmy, acu' n-o să ne mai facem praştie niciodată, intervine şi Mark Rothko, iritat.

— Hai, roiu’!

Timp de o secundă, cei doi nu se clintesc, iar Mike Albu’ îşi mută privirea de la unul la altul: doi puştani molâi care stau în stradă, încercând să pună mâna pe nişte iarbă, să se distreze, să-şi umple timpul, care vorbesc într-un anumit fel, se-mbracă într-un anumit fel, merg într-un anumit fel şi sunt aşa cum sunt, pentru că nu ştiu prea bine care-i felul de a fi al părinţilor lor şi li se pare nasol, şi n-au nicio direcţie şi, oricum, nimeni din oraşul ăsta n-are, de fapt, nimic de făcut, aşa că toţi fac acelaşi lucru şi folosesc aceleaşi referinţe la cultura pop şi la desenele animate din copilărie (cum ar fi, *Vânătorii de fantome* erau mult mai mişto decât *Ţestoasele ninja)* şi toţi vor să şi-o pună şi să fie tari şi sportivi şi toţi vor şi vor şi iar vor. Mike Albu’ se teme de ce s-ar putea întâmpla dacă şi alţi puşti ar începe să apară la uşa lui. Şi, cum nu vrea să mai dea nimănui altcuiva iarbă, îi lasă să intre.

După ce le dă pliculeţul, le spune c-o să-şi ia o pasăre, un papagal.

— Vorbitor? se interesează Timmy.

— Dap, răspunde Mike Albu’. Ce nume credeţi c-ar trebui să-i pun?

— Timmy, sugerează Timmy.

— Rocko, sare şi Mark Rothko.

— Rocko?

— Da. Şi?

— Nimic.
— Tupac.
— Biggie.
— Sylvester.
— E băiat, nu?
— Da.
— De unde ştii? Au sculă?
— Habar n-am.
— Bine-atunci. Samantha.
— Samantha?
— E numele maică-mii, fiule.
— Le, scuze.
— Ce zici de Snoop?

Mike Albu' se gândeşte la personajul din desene.

— Nu-i rău, zice el.

Timmy şi Mark încep să cânte:

— D-d-dublu Jay Zee.
— Snooop Daaauug.
— Trage-le-n piept până faci deviaţie de sept.
— Snooop Daaauug.
— Care-i baştanu' care rulează cu Merţanu'?
— Snooop Daaaug.

— Bine, bine, gata, le-nchide Mike Albu' gura. Snoop rămâne. Snoop Papagalul.

Timmy şi Mark confirmă victorioşi din cap.

— Te bipăim mâine, când o să fim din nou pe flow?
— Bine.

După ce au plecat, Mike Albu’ stă multă vreme şi se gândeşte la adulţii din viaţa lui. Încearcă să identifice momentul exact în care nu şi-a mai dorit să vorbească cu ei. Singurii adulţi cu care mai vorbeşte acum sunt cei la care nu ţine deloc, dar cu care are afaceri de făcut. Cum e Lionel. Mobilul începe să vibreze, aşa că-l scoate din buzunar şi-l pune pe masă, unde continuă să se scuture violent. Îl deschide şi-l închide repede la loc, ca să-i oprească trepidaţiile, cel puţin pentru moment.

83

Hunter vorbeşte la telefon cu tatăl lui, aflat în limuzina care îl aduce de la aeroportul JFK. Pentru prima dată de când a fost arestat, vocea lui Hunter sună spart.

— N-am omorât pe nimeni. Ce naiba, cine omoară oameni? Nu-nţelegi, tată? Tată?

— Hunter, acum sunt aici, o să rezolvăm noi lucrurile, o să vorbim cu judecătorul să te scoatem pe cauţiune…

— Nimeni nu omoară oameni. Oricum, nu eu, ce naiba!

— Hunter, trebuie să te calmezi.

— Tată, îţi spun clar că sunt nevinovat, dar mă cac pe mine de frică, tată. Dar ştiu că dacă erai

tu aici, în locul meu, ţi-ar fi fost şi mai frică decât mi-e mie.

Tatăl lui Hunter tace.

84

După ce pleacă din apartamentul lui Mike Albu', Timmy şi Mark se duc la o alimentară.

Pe drum, Timmy întreabă:

— Ce i-a zis papagalu' unui cioroi?

— Ce?

— Polly vrea un biscuit.[2]

Mark râde.

— Da' cioroiu' ce-a zis?

— Ce? hohoteşte Mark.

— Muie, curva dracu'! Şi i-a tras o petardă-n cur.

Amândoi se tăvălesc pe jos de râs.

— Hai, omule, că tre' să băgăm şi noi ceva la ghiozdan.

Timmy trece prin uşile glisante automate şi intră în magazin.

Se îndreaptă către raftul cu biscuiţi şi ia un pachet de biscuiţi săraţi. Pentru moment, l-a pierdut pe Mark Rothko, dar îl găseşte pe culoarul următor, cu mâna într-un borcan cu pastă de bezele, care i-a lăsat deja nişte urme

2 Joc de cuvinte intraductibil între sensul comun al termenului englezesc *cracker* „biscuiţi" – şi sensul său argotic – „stăpân de sclavi", prin extensie, termen peiorativ pentru albi. (N. Tr.)

albe şi lipicioase pe guler şi pe bărbie. La vederea lor, o femeie cu un cărucior se grăbeşte să plece. Timmy zice:

— Aşa, aşa, dă şi mie d-asta!

Timmy deschide un rând de biscuiţi şi-ncepe să-i înmoaie în sos. Cei doi se servesc în continuare din borcan până la apariţia unui angajat al supermarketului, venit să aranjeze marfa pe un raft de la capătul culoarului. Timmy ascunde restul biscuiţilor în buzunar, iar Mark scapă borcanul, care se sparge imediat.

Lipicioşi din cap până-n picioare, se retrag strategic către uşile glisante. Trebuie să ajungă la o petrecere. Angajatul e ocupat cu strânsul substanţei vâscoase de pe podea.

85

Sună telefonul. E aproape seară şi Mike Albu' mănâncă nişte Cheerios. Înainte, era înnebunit după toate cerealele dulci, pline de zahăr, dar acum a trecut la Cheerios simplu, aşa că fulgii de Cocoa Puffs au început să facă o crustă verzuie în dulap. Cum nu-i place să ia prea mult lapte în gură dintr-o dată, Mike Albu' nu foloseşte o lingură, ci o linguriţă. Telefonul sună în continuare. În cele din urmă, Mike se ridică şi răspunde. E tatăl lui, care îi spune, pe un ton cât mai calm şi echilibrat, să rămână acasă şi să-l

aştepte, pentru că are ceva să-i important să-i comunice.

— Ce? întreabă Mike Albu'. Ce s-a întâmplat?

— Îţi spun când ajung.

— Spune-mi acum. Aş prefera să aflu chiar acum.

— Lasă, lasă. Îţi spun eu când ajung acolo.

— Hai, spune-mi, că doar nu mă sperii aşa de uşor. Mai bine acum decât mai târziu.

— Vorbesc serios, Mike.

Mike Albu' e surprins de inflexiunea vocii tatălui său. Amândoi rămân tăcuţi o clipă. Când îi aude din nou vocea la celălalt capăt al firului, e dură şi plată.

— Charlie e mort. A fost ucis acum trei zile, în Harlem, dar până azi nu l-au putut identifica. De-abia am vorbit cu cei de la poliţie.

Închide telefonul înainte ca Mike Albu' să poată spune ceva.

Mike Albu' începe să urle. O explozie în piept, un mârâit care-i porneşte de la baza coloanei şi ţâşneşte în aer pentru ca totul să se oprească timp de o secundă, cât se duce să sară în gol, poate chiar de pe un bloc, cât se sleieşte de puteri şi face ceva în privinţa morţii lui Charlie şi a dezastrului din casă. Aşa că se pune pe curăţat. Dar mai întâi, aterizează dintr-un salt pe canapea, se încordează din tot corpul şi, ţinându-şi ţipătul în capul pieptului, începe să arunce

pernele pe podea. Izbeşte cu toată puterea în perne până când nu mai are pic de forţă, apoi se ridică şi-ncepe să facă ordine. Casa-i un dezastru: vasele sunt murdare, jaluzelele sunt pe jumătate trase şi nu-i pic de aer, dar geamurile nu pot fi deschise, pentru că sunt antifonate şi blocate din construcţie. Se duce până în debara, de unde ia o mătură, o găleată, un mop şi nişte cârpe. Cât se mişcă între podea, chiuvetă şi rafturi, culegând obiectele şi punându-le la locul lor, face paşi mărunţi, punând tălpile una în faţa celeilalte. Imediat ce a eliberat toate suprafeţele din bucătărie, umple găleata cu apă şi săpun şi freacă podeaua cu o cârpă. Se urcă pe un taburet şi-ncepe sa frece tavanul, dar taburetul se clatină şi cade, iar el se prăvăleşte la podea, culcat pe burtă, privind de-a lungul podelei, unde îl şi găseşte tatăl său când intră pe uşă.

Se uită unul la altul.

— Îmi pare rău, Mike.

— Trebuie să ies. Vin mai încolo.

— Da, poate-o să-ţi facă bine o plimbare. Te conduc până la colţ.

— Cum vrei, zice Mike Albu’, iar tatăl lui tresare.

La colţul străzii, tatăl lui Mike Albu’ îi spune că poliţiştii nu ştiu ce s-a întâmplat, dar cred că Charlie ar fi putut fi implicat într-o afacere cu droguri. Şi că ar vrea să-i pună nişte întrebări.

Mike Albu’ ridică din umeri, însă, pentru prima dată în viaţă, se întreabă cât de multe ştie, de fapt, tatăl lui.

86

În timp ce se îmbracă pentru petrecere, Jessica e distrasă de reflexia propriilor ochi în oglindă. Se întreabă dacă Doisprezecele dilată pupilele la fel ca marijuana. Nu contează. Îi plac ochii ei, mari şi căprui. „Tu, din oglindă, să ştii că ai nişte ochi puternici. Mai puternici decât ai tuturor puştilor ăstora”, îşi zice. „Suficient de puternici încât să intri la Wesleyan, să te duci la psihologul ăla, să rupi gura târgului la petrecerea asta, şi chiar să te îmbraci. Suficient de puternici încât să faci ce vrei. Cum ar fi să iei nişte Doişpe de la dealerul ăla. Suficient de puternici încât să faci tot ce e nevoie. Cei mai puternici.”

87

Mike Albu’ se-ndreaptă spre vest, către soare. Acum coteşte pe Fifth Avenue, unde stratul de zăpadă de pe crengile copacilor e mai gros şi umbrele mai lungi. Are mintea goală şi mâinile îngheţate. La capătul nordic al Central Park, face stânga şi o ia din nou spre vest. Ocoleşte parcul

şi-o ia înapoi, în direcţia din care a venit. Spre Harlem.

Ştie unde se duce, la catedrala Sfântul Ioan Divinul. Una dintre cele mai mari catedrale gotice din lume. Poate chiar cea mai mare, nu ştie sigur. Umbra pe care o aruncă este atât de lungă, încât nu-i poate vedea capătul. „De ce te duci acolo? “se întreabă. „La fel de bine, ai putea să mergi prin Harlem şi să fii şi tu împuşcat, aşa ca Charlie. Dar cine l-ar putea ucide pe Charlie? În aerul rece, Mike Albu’ iuţeşte pasul ca s-ajungă la marile uşi duble. “

În locul ăsta, bolţile sunt foarte înalte, dar înăuntru e întunecat şi nu-i nicio slujbă, nimic. Se uită la toate lumânările şi aproape că aprinde una, dar se opreşte, pentru că nu ştie cum s-o facă, chiar nu ştie. Aşa că nu face altceva decât să le privească licărul cald pentru o secundă, cât trece pe lângă ele. Mult în faţa lui, după ceea ce trebuie să fie vreo mie de vechi scaune de biserică, se află altarul. Aude şi cel mai mic zgomot, în special propriii paşi. Continuă să înainteze de-a lungul micilor nişe laterale, în ecourile cavernoase ale acestei clădiri mari, cu tot stejarul şi toată opulenţa ei poleită. În cele din urmă, ajunge la Colţul Poetului, unde sunt nişte inscripții pe care nu le cunoaşte, genul de lucruri pe care s-ar opri să le citească de obicei, dar acum n-o face. Merge până în mijlocul

catedralei şi se aşază.

„Nu acesta-i locul în care-ar trebui să înlemneşti ca trăsnit? “se întreabă el. Strânge spătarul scaunului din faţă în mâini, până când încep să-i trosnească încheieturile şi degetele i se albesc.

Poalele paltonului îi stau răsfirate la pământ, de jur-împrejurul scaunului, şi îşi dă seama că nu stă deloc comod şi că-i e cald. E foarte cald în catedrală. Îşi scoate paltonul şi se sprijină cu ceafa de spătarul scaunului, holbându-se în tavan. Cu colţul ochiului, vede pe altcineva, o bătrână, stând gârbovită pe un scaun, cu capul plecat mult în faţă. Dintr-odată, îşi zice că postura lui ar putea să fie neobişnuită şi lipsită de respect pentru un astfel de loc, aşa că-şi strânge picioarele, se-ndoaie un pic de spate şi pleacă capul.

Rămâne aşa multă vreme. Iar în spatele lui, în acea mare de scaune, se află bătrâna adusă de spate, şi altundeva mai sunt doi turişti care se ridică şi pleacă destul de repede, şi încă vreo două persoane, aflate la mare distanţă una de cealaltă. Dar Mike, cu mâinile strânse pe spătarul scaunului din faţă şi capul plecat, stă aici, în această mare biserică slab luminată, tăcută şi plină de ecouri, cu mintea complet goală.

Apoi începe să se gândească la Charlie şi la

cum trebuie să fi murit el. Îşi aminteşte o scenă dintr-un film de război, în care un soldat descrie cum străpunge un glonţ pielea, iar camera îţi arată cu încetinitorul cum intră în carne şi aproape că face un tunel, iar apoi, acesta se umple cu o pastă verde, cu fiere. Iar când îşi încheie descrierea, totul se-ntâmplă invers: tunelul dispare, fierea e absorbită, pielea se vindecă şi glonţul zboară în direcţie inversă, dar evident că asta nu se-ntâmplă niciodată. Şi Mike Albu' nu se poate abţine să se gândească la următoarea scenă, în care o vacă a călcat pe o mină şi a explodat. Cât de amuzantă a fost faza. Dar e supărat pe el fiindcă s-a gândit la asta şi hotărăşte că biserica e o idee stupidă şi c-a venit vremea să plece. Îşi ia haina pe braţ şi iese în stradă.

88

Jessica ajunge acasă la Chris mai devreme decât la orice altă petrecere din viaţa ei. Vrea să fie acolo în caz că Lionel apare mai devreme. Nu că ar crede cu-adevărat într-o astfel de posibilitate, de ce-ar veni cineva mai devreme? Îşi face apariţia la Chris nu la multă vreme după ce lumina felinarelor a înlocuit-o complet pe cea naturală. Afară ninge intermitent, iar petrecerea se încinge.

Încep să-şi facă apariţia puşti de la jumătate dintre şcolile particulare din oraş. Dar şi puşti de la internat, care trebuie să plece peste două zile. Petrecerea devine din ce în ce mai aglomerată.

Jessica vorbeşte despre Doisprezece cu nişte prietene de-ale ei, cerându-le să contribuie şi ele.

Câţiva puşti au început să bea în bucătărie, şi cineva s-a prins, în sfârşit, cum funcţionează sistemul de sunet al casei, iar acum muzica se aude de peste tot, prin boxele ascunse în pereţi. Toată casa duduie. CD-player-ul are o listă amestecată, aşa că, într-un moment cântă Stones, apoi D'Angelo, apoi Weezer şi toate celelalte formaţii pe care le-a pus Chris. Câte ceva pentru fiecare. Nu vrea să se spună că a ales doar muzică pentru el, aşa încât, dacă ar deschide cineva subiectul, să nu fie nevoit s-o apere.

Fumătorii de iarbă şi-au găsit deja drumul până pe terasă, în al cărei întuneric ţigările sunt mici puncte de lumină.

Deja în casă sunt aproape cincizeci de puşti. Sara e foarte fericită, zâmbeşte şi-i întâmpină pe toţi. Îi spune lui Chris să lase uşa de la intrare deschisă. Oricum nu se-aude soneria.

Stând în camera lui, în mijlocul unui cerc de lumânări, Claude simte casa umplându-se de lume şi nu ştie dacă îi place.

— Jessica, ai vreun număr ca să facem rost de

nişte iarbă? întreabă o fată cu un maiouţ mulat, în timp ce Jessica se uită la ceas şi-apoi la uşă.

— Aa, da, bine. Uite. Îi întinde fetei celularul ei. Apasă pe şaptesprezece.

89

Mike Albu' iese la aer şi constată că ninge. Catedrala se înalţă semeaţă în spatele lui. Ştie c-a stat înăuntru o grămadă de vreme şi vrea s-ajungă acasă. Dintr-odată, se simte foarte obosit şi vrea să se culce.

În taxi se întreabă de ce s-a dus la acea biserică. E doar un alt căcat. „Exact de asta n-am nevoie", îşi zice. „Dar asta faci în momente de genul ăsta. Chiar dacă nu eşti credincios, intri într-o biserică. Şi, fie te-ajută, fie nu. De regulă nu, şi ce-i cu asta? "Taxiul opreşte în faţa casei, iar el îi lasă omului toată bancnota de douăzeci de dolari, un bacşiş uriaş. Individul nu ştie cum să-i mai mulţumească, dar Mike Albu' nu-l bagă în seamă şi iese din maşină. Pur şi simplu nu se simte în stare să-i ceară restul. Era o sumă cu o virgulă pusă aiurea, iar ca să-i lase bacşişul potrivit, ar fi trebuit să-i dea ceva de genul 11,30. Numărul taxiului este 4C46.

Mike Albu' intră în holul de la intrare şi-l aude pe tatăl lui făcând de mâncare la bucătărie. E aplecat deasupra aragazului şi prăjeşte nişte

fripturi în unt şi lămâie, înmuind câte o bucăţică de pâine făcută în casă în grăsimea din tigaie. Altădată, le plăcea felul ăsta de mâncare, friptură de lămâie, cum îi zicea tatăl lui. Obişnuia să-i facă şi lui Charlie. Înainte ca vreunul dintre ei să poată spune ceva, telefonul lui Mike Albu' sună.

90

Pe la zece, Jerry, singurul puşti alb în afară de Hunter care se duce la Sala de cartier, soseşte la petrecere. Bea o bere în faţa uneia dintre plasme, împreună cu o grămadă de alţi puşti. Povesteşte din nou faza cu bătaia lui Hunter – câţiva dintre cei care-l ascultă îl cunosc pe Hunter şi ştiu că e la închisoare.

— Crezi că a făcut-o?

— În niciun caz, zice Josh.

— Am auzit că era vorba de doi tipi morţi.

— De ce-ar omorî Hunter pe cineva?

91

Lionel vine la petrecere în Lincolnul său alb din 1988 şi parchează în faţa vilei acoperite de iederă. Îşi ia rucsacul de pe scaunul din dreapta, iese din maşină şi încuie portiera. Sună, dar îşi dă seama că uşa e întredeschisă şi intră.

Jessica a urmărit de pe scări uşa de la intrare şi îi face iute semn lui Lionel să urce în dormitorul de oaspeţi gol de vizavi de camera lui Claude. Cu excepţia strălucirii albastre a acvariului cu piranha care se reflectă în cinelele şi în părţile metalice ale setului de tobe, camera e scufundată în întuneric.

— Mai întâi arată-mi banii, se-aude de sub glugă vocea catifelată a lui Lionel, în timp ce Jessica închide uşa după ei.

— A, da, bine, uite. Jessica e nervoasă. „N-am destui. “

Lionel numără şi, în timp ce frunzăreşte bancnotele, Jessica îl întrerupe:

— Uite ce-i, nu-s decât cinci sute aici.

— Am venit c-o pungă de-o mie, replică Lionel tăios.

„N-am destul. Cinci sute nu-i destul. N-am destul. “

— E bine, rosteşte Jessica, surprinsă de furia care îi răzbate din voce. Poţi să…

— Nu. Ţi-am spus, am doar o pungă de-o mie.

— Pot să-ţi dau restul banilor mai târziu. Rosteşte cuvintele egal şi rece, cu ochii mijiţi din pricina apropierii drogului.

— Nu. Se-ntoarce să plece.

— Stai, strigă ea şi bate din picior. Pot să-ţi dau altceva.

Lionel cercetează camera cu privirea,

remarcând cât de scumpe sunt toate obiectele din jur. Experienţa lui infracţională îi spune că nu-şi doreşte să ia nimic de-aici. Dacă s-ar ajunge până acolo, el ar merge la mititica, nu fata.

— Nu vreau nimic din casă.

— Ţi-o sug.

Lionel izbucneşte în râs.

— Nu glumesc.

Lionel stă o clipă pe gânduri, timp în care o măsoară cu privirea pe fata din faţa lui, de la picioare până la sâni, la care se zgâieşte cu tupeu. Jessica nu dă semne că s-ar sfii de ceva. El s-a excitat un pic, dar, după ce se gândeşte mai bine, zice:

— Cam scumpă muia asta de cinci sute.

— Te las să mi-o tragi. Jessica recunoaşte vocea care vine din interiorul ei, dar simte că se află foarte foarte departe de ea. Nici măcar nu se uită la Lionel, ci la punga pe care o ţine în mână. Sunt virgină.

Lionel acceptă să-i dea punga pentru două partide. Una înainte, zice el. Iar cu a doua o să-i rămână datoare.

— Nu, mai întâi punga şi dup-aia futaiul.

Lionel ştie că, dacă va fi nevoie, i-o poate lua înapoi oricând, aşa că i-o dă.

Jessica oftează şi face un pas înapoi, cu mintea goală. Pentru o clipă, ţine punga strâns, fără să

ştie ce să facă cu ea, apoi o pune pe un bufet.

Uitându-se la Lionel, îşi apucă poala bluzei cu mâna şi o trage peste cap, scoţând la iveală, în lumina albastră a acvariului, nişte sâni uimitor de albi, susţinuţi de un sutien obişnuit, de aceeaşi culoare. Lionel se holbează la ei şi se-apropie.

92

La petrecere sunt câteva fete frumoase. Mai precis, două. Dureros de frumoase. Care zâmbesc şi beau şampanie. Cine a adus şampanie? Şi-au adus-o singure. Îi spun Sarei că ăsta e, cum ar fi, cel mai tare bairam din lume. Sara ia o duşcă direct din sticla lor. Ele îi admiră stilul. Ea îl vede pe Sean intrând şi-i face cu mâna.

Petrecerea a devenit extrem de gălăgioasă. Andrew stă pe un scaun în faţa barului din bucătărie şi îl urmăreşte pe Chris, care clipeşte de fiecare dată când aprinde câte-un chibrit pentru fata care dansează lângă cuptoare, unde lumina de la hotă îi cade exact pe decolteu. Pentru o vreme, sufletul petrecerii e în bucătărie. Când nu mai sunt chibrituri în cutie, Chris trece la o cutiuţă-plic, luată dintr-un restaurant thailandez aflat la două străzi mai sus de casa lui. Îndoaie un chibrit şi-l aprinde cu o

singură mână.

Mama lui Chris îi spunea într-una, Chris, nu te juca cu chibriturile, asta-i o casă de lemn şi-ar lua foc imediat. Te rog, Chris, urăsc mirosul ăla de sulf. Prin urmare, Chris nu s-a jucat cu chibriturile în casa lor de ţară din Southampton, acoperită cu şindrilă gri, cel puţin nu când era mama lui prin preajmă. Dar Claude fusese şi el de faţă la acest schimb de replici şi, într-o noapte, la scurtă vreme după ce mama lor le concediase bona favorită, Claude a stat toată noaptea în faţa dormitorului părinţilor şi-a aprins chibrituri, lăsând mirosul de sulf să pătrundă în cameră, până când a auzit-o pe maică-sa întrebându-l pe tatăl lor pe un ton isteric dacă nu simţea acel miros oribil. Cum era miezul nopţii, tatăl a mormăit că nu, apoi lui i s-a părut c-o aude plângând. Foarte bine.

Andrew se mai uită o clipă la Chris, apoi se duce să-şi ia o bere din frigider şi, când ridică pentru prima oară sticla la buze, ţinând-o nonşalant de gât, cu doar două degete, în bucătărie intră Molly, însoţită de o prietenă, şi se aşază lângă Chris. Îl caută pe Tobias, pe care nu-l găseşte nicăieri. Andrew îşi zice că e cea mai frumoasă fată de la petrecere, poate chiar cea mai frumoasă pe care a văzut-o vreodată. La fel ca actriţele de cinema. Şi chiar arată ca una

dintre ele. Şi stă lângă Chris.

— Bună, îi zice Molly lui Chris. Sunt Molly, îţi aminteşti? Am fost aici, ieri, cu prietenul fratelui tău, Tobias.

— A, da. Bună, Molly.

— Poate şi o fată de şaisprezece ani să se îmbete la petrecerea asta sau nu?

Văzând-o cum flirtează, prietena ei zâmbeşte şi, când reuşeşte să-i surprindă privirea, mai că nu izbucneşte în râs. Molly se uită în altă parte.

— Îţi aduc o bere, zice Andrew, ridicându-se să i-o dea. Şi-ar dori ca ăsta să fie genul acela de gest pentru care ar fi nevoit s-o atingă.

Molly ia berea şi dă pe gât aproape toată sticla sub ochii lor.

— Nu-i foarte feminin, zice Chris.

— Ba da, ba daa, sare Andrew.

— Asta da gagică, zice Mark Rothko, furişându-se până la scaunul lui Molly, după care se întoarce brusc şi întinde mâna către Timmy, care chicoteşte şi scoate din buzunar o bancnotă de un dolar.

— Ia d-aci, îi spune Timmy fără să-şi dezlipească privirea de la Molly.

93

Mike Albu’ se îndepărtează iute de casă. Nu ştie de ce, dar a simţit nevoia să plece de-acolo.

Cu friptura plină de grăsime, tatăl lui şi Charlie se adunaseră deja prea multe. Ca de fiecare dată când iese în oraş, îşi verifică din reflex mesajele şi îşi dă seama că a avut telefonul închis. Încearcă să-şi amintească când l-a închis. De obicei are grijă să blocheze tastatura, pentru a evita astfel de incidente. Cât a fost închis s-au adunat o mulţime de mesaje. Majoritatea bipuri, dar e şi un mesaj vocal de la vechiul său prieten Warren, care se află în Cancun.

„Hunter a ajuns la închisoare pentru omor. Nu glumesc. Un puşti de la Sala de sport şi un dealer. Sună-mă. “

Mike Albu’ ascultă mesajul de patru ori, apoi încearcă să-l sune pe Warren, dar nu-l găseşte. Iuţeşte pasul.

Multe dintre vilele din cartier au porţi mari de fier forjat, cu garduri negre şi reci la atingere, unele dintre ele cu modele complicate, sinuozităţi metalice, ţepi şi înfloriturі. Acum, Mike Albu’ înaintează şi mai repede, mult mai repede decât merge de obicei, iar paltonul deschis îi flutură în spate la fiecare pală de vânt. Un colţ al acestuia se-agaţă în ţepuşa unui gard mai scund, iar Mike Albu’ aude o pârâitură şi simte materialul despicându-se pe cusătură până la mijloc. Accelerează şi, în scurt timp, începe să gonească prin zăpadă, alternând întunericul cu oazele de lumină ale stâlpilor de iluminat. La ora

asta, trotuarele sunt pustii şi, dacă alergi şi-o ţii tot aşa, nu te opreşte nimeni şi nu trebuie să te uiţi în dreapta şi-n stânga când traversezi, pentru că nicio maşină n-o să dea peste tine, proiectându-te în aer. Mike Albu' e conştient de toate aceste lucruri, aşa că aleargă într-una şi, pentru că are tălpi zimţate, nu alunecă pe zăpadă, iar când vede uşa vilei şi aude muzica ce răzbate dinăuntru, nu se opreşte, ci intră direct. E înăuntru, iar în spatele lui, uşa se izbeşte tare de perete.

94

Mike Albu' e înăuntru, înconjurat de-o liotă de puşti. Ştie foarte bine numărul care l-a apelat de cinci ori la rând. E fata aia, Jessica. Mike Albu' începe să se uite prin casă. Nu se strecoară uşor printre puştii care stau în picioare şi pe jos, ci îi împinge cât colo, atrăgându-şi căutături urâte, dar nici măcar cei mai beţi dintre ei nu reacţionează, pentru că identifică ceva teribil în privirea lui şi ştiu că nu-i acolo pentru petrecere. Se mişcă prea repede. Nu e mişto.

Lui Mike Albu' nu-i place muzica. Pur şi simplu nu-i place. A ascultat prea mult Bob Marley la astfel de petreceri. „Ce caut aici? Ce-mi pasă că mă sună fata asta? "Dar Mike Albu' face întotdeauna ceea ce trebuie să facă, de parc-ar

avea o misiune. O nenorocită de misiune complet dementă. Charlie e mort, Hunter e închis pentru crimă, iar el are o misiune. Ajunge la dulapul deschis în care se află sistemul audio şi, când începe *No Woman No Cry* şi aude primele voci fredonând-o, apucă unul dintre aparate, îl smulge din perete cu fire cu tot şi-l trânteşte la podea.

— Căcat, zice un puşti de lângă el.

— Ce dracu' faci? ţipă Chris, apropiindu-se repede, dar, când vede cu cine vorbeşte, face un pas înapoi.

— Cine-a închis, frate, muzica? strigă cineva din camera vecină.

— Unde-i fata aia? ţipă Mike Albu' la Chris.

Chris e speriat. Puştii s-au adunat pe un culoar de lângă intrare, în faţa scărilor. Stau în spatele lui Chris, gata să vadă ce se mai întâmplă. Când o să-nceapă şcoala, asta o să fie o poveste incredibilă. Oamenilor o să le pară rău că n-au fost acolo să asiste la scenă. Sara îşi face loc prin mulţime până lângă Chris.

— Mmm, cred c-ar fi mai bine să pleci, îi zice Chris lui Mike Albu'.

95

Când toată lumea fuge din bucătărie după Chris, Molly şi Andrew rămân la masă. Se uită

unul la altul. Molly mai ia o gură de bere.

— Se pare că o să fie multe de plătit, zice Andrew.

— Nu cred că are prea mare importanţă. E prieten cu tine?

— Chris? Oo, nu, eu am venit cu Sara Ludlow. De fapt, petrecerea e a ei. Tu eşti prietenă cu el?

— Nici nu-l cunosc.

— De fapt, am auzit că-i cam idiot.

— Ăştia dau întotdeauna cele mai bune petreceri. Cel puţin aşa se spune.

— Ce?

— De fapt, seara asta nu-i chiar aşa de rea. Dar o să se-ntoarcă cu toţii dintr-o clipă-ntr-alta. Ea rânjeşte, Andrew râde.

— Mă rog.

— Mă rog?

— Chiar aşa.

— Cum ar fi, hai să?

— „Hai să “e deja cam eliptic.

— Nu, vreau să zic, vrei să mergem? Să luăm nişte pizza?

— Aaa, dap, sigur, „Iupiii”, îşi zice Andrew.

Chiar atunci, câţiva puşti se-ntorc repede în bucătărie, cu Timmy şi Mark Rothko în frunte.

— Căcat! Mike Albu’ l-a căpăcit!

— Soto, confirmă Mark încă nevenindu-i să creadă, dar surescitat.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Andrew de câteva

ori până să primească un răspuns.

— Mike Albu', dealerul ăla, l-a pocnit pe Chris!

— În faţă?

— Cine? se interesează Molly.

96

„Ce bine-a fost ", îşi zice Mike Albu'.

Acum, Mike Albu' îl ţintuieşte pe Chris de perete. Sara e în spatele lui şi plânge.

— Te-am întrebat – unde-i fata?

— Undeva sus, poate.

Mike Albu' îi dă drumul şi-o apucă pe scări, sărind câte două trepte deodată, cu poalele hainei zburându-i în spate. Chris îşi pipăie nasul însângerat, îşi simte falca inflamându-se şi se ia după mulţimea care-l urmează pe Mike Albu' din ce în ce mai sus, în timp ce scotoceşte în fiecare cameră.

Molly şi Andrew ies din bucătărie şi se uită şi ei în sus, pe scări.

— Ăla-i dealerul, cel cu paltonul, zice Andrew.

— Mike? Molly îi recunoaşte spatele, dar Mike Albu' n-o aude. Când ajunge în faţa dormitorului de oaspeţi, toţi puştii din casă se bulucesc pe diversele paliere şi rămân cu ochii aţintiţi asupra lui în timp ce deschide uşa.

— Ce naiba? zice Lionel, rostogol induse gol din pat, pe partea opusă intrării. Se-apleacă

repede şi scoate din geaca trântită pe podea un revolver mic şi strălucitor de calibrul 38, ediţie Specială, cu mâner alb-sidefiu, ţintind spre Mike Albu' şi pierzând erecţia văzând cu ochii. Pistolul său obişnuit e în celălalt buzunar. Jessica se acoperă cu cearşaful.

Mike Albu' recunoaşte pistolul lui Charlie.

— Ah, omule, murmură el.

— Căcat, zice Lionel, coborând pistolul. Ce vrei?

— Nu ştiu, răspunde Mike Albu', dar face un pas înspre el şi, nedumerit de căutătura lui, Lionel înalţă din nou pistolul.

— Ştiu pistolul ăsta. Ăsta-i pistolul lui Charlie, Lionel.

— Luase nuş' ce rahat şi m-a ameninţat cu el.

— Şi tu l-ai împuşcat şi i l-ai luat.

— Ce pula mea era să fac? Acum, Lionel ţine pistolul drept, iar Mike Albu' stă, pur şi simplu, şi se holbează la el.

— Şi tu l-ai fi împuşcat.

Zicându-şi c-o să-l omoare, Mike Albu' se aruncă înspre el, vrând să-i ia pistolul.

Lionel trage două focuri. Unul dintre gloanţe îl atinge pe Mike Albu', care se prăbuşeşte cu zgomot peste tobe. Celălalt zbârnâie chiar pe deasupra capului Jessicăi şi sparge acvariul, apa revărsându-se peste pat şi peste Jessica, lăsând piranha să se zbată şi să clănţăne în agonie.

Lionel îşi apucă repede hainele şi iese pe hol, gol puşcă. Puştii se reped în jos pe scări. Şi, dintr-odată, uşa lui Claude se dă de perete, iar el apare, uriaş, pe culoar, cu sabia agăţată la spate şi Uzi-ul în mână.

Claude apasă pe trăgaci, şi nici măcar lui nu-i vine să creadă cât de puternic e zgomotul împuşcăturilor. Vede cum copiii se-nvălmăşesc să coboare scările. Apoi o vede pe Molly, venind îngrozită spre el, în căutarea lui Mike Albu'. Claude ţinteşte spre ea şi trage, nimerind-o de mai multe ori. Andrew e în spatele ei şi e ucis imediat. Claude continuă să tragă înspre scări, secerând mai mulţi copii.

Unul dintre ei e Timmy, iar Mark Rothko, care era chiar lângă el, se opreşte să-l ajute, dar Claude coboară acum treptele şi-l împuşcă drept în faţă. Timmy vede capul lui Mark explodând şi, pentru o secundă, nu se poate gândi la altceva decât la un joc pe care obişnuiau să-l joace împreună. Stăteau la fereastra lui Mark şi aruncau în zidul casei de vizavi cu mandarine stricate, al căror impact le producea o satisfacţie grozavă.

Claude îl împuşcă şi pe el. Apoi, coborând în continuare, îl vede pe prietenul lui, Tobias, ieşind pe uşă şi trage câteva focuri înspre el, dar nu-l nimereşte, iar Tobias trânteşte uşa cu putere în spatele lui. Obstacolul îl opreşte pe

Lionel, care e tot gol, cu hainele în braţe, iar Claude îl împuşcă în spate.

Li ucide şi pe ceilalţi puşti răniţi de pe scară. Trei, în total. Doi băieţi şi-o fată, pe care îi elimină în acelaşi mod, cu rafale scurte şi precise, calculate astfel încât să se implânte chiar în centrul corpului. Vede ce s-a întâmplat cu Mark Rothko şi nu-i place mizeria pe care o face o împuşcătură în cap, mai ales că a şi călcat într-un rest de creier când a coborât treptele.

Se uită în jur, dar nu-l vede pe fratele lui, care e ascuns într-un colţ din capul scărilor şi boceşte.

Acum casa e aproape goală. Claude verifică pe îndelete parterul, intrând în fiecare cameră şi cercetând metodic fiecare colţişor. E atâta spaţiu. În sufragerie, se uită la vazele, canapelele şi tablourile mamei sale, fără să se poată hotărî dacă să tragă o rafală şi să distrugă camera sau nu. I se pare atât de ordonată încât nu prea-i vine să o strice. E atât de linişte. Pare că vrea s-o lase în pace, dar, dintr-odată, se întoarce şi trage, găurind pereţii.

Poliţiştii au sosit deja, iar chemările lor îi trec pe la urechi fără să le audă. Ştie însă că vor ca el să iasă din casă, aşa că o face, dar nu cu mâinile sus, ci cu degetul lipit de trăgaci. E doborât înainte de a apuca să facă trei pași.

Încheiere

98

N-aş fi putut spune această poveste altfel decât am făcut-o. Pe alocuri, am mai pus câte ceva de la mine, dar cea mai mare parte e adevărată.

Am fost operat de mai multe ori, dar acum sunt bine.

Le-a luat ceva să pună lucrurile cap la cap. Hunter a fost reabilitat imediat ce au venit rezultatele expertizei balistice a pistolului lui Lionel. Pentru o vreme, am păstrat glonţul care mă rănise pe un şnur, la gât, dar apoi am renunţat la el, pentru că nu-mi place să port bijuterii. L-am mai ţinut un timp într-un borcan, până la urmă însă i l-am dat unei prietene, la care se află şi acum.

Am discutat cu tata, care a fost de acord să mă înscriu la o facultate din Paris. Cei de acolo s-au uitat peste mediile mele din liceu, iar în anul de pauză le-am spus că l-am ajutat pe tata la restaurant, aşa că m-au primit. Înainte să plec, m-am dus până în cartierul în care a fost ucis Charlie şi-am stat în locul în care căzuse.

Parisul îmi place foarte mult. Săptămâna trecută, traversam Sena cu nişte prieteni şi. Ne-am oprit pe la jumătatea podului ca să admirăm catedrala Notre Dame, sprijiniţi de parapet. Unul

dintre ei a scos un joint şi l-a trecut de la unul la altul. Când mi-a venit rândul, eram gata să le spun că n-am fumat şi n-o să fumez veci, dar ce naiba. A fost OK.

Acum, primăvara, când nopţile sunt calde până târziu, mă plimb mult. În fiecare zi, cunosc oraşul din ce în ce mai bine. Nu ştiu de ce, dar Parisul mi se pare un loc mai bun decât New York-ul. Cred că are o altă atmosferă, sau poate că, pur şi simplu, nu e casa mea.

Mulţumiri

Trebuie să le mulţumesc minunaţilor mei profesori, editori şi prieteni Joel Doerfler, John Fogarty, Ronald Murison, Timothy Burroughs, Larry Colan, John Dore, Kit Dillon, Jeff Deutchman, Mookie Singerman, Trina Sen, Josh Singer, Steve O’Reilly, Adella Oliver, lui Morgan, George şi P.J., fratelui meu, Tom McDonell, mamei mele, Joanie McDonell, şi, în cele din urmă, adevăratului Mike Albu’, pe care nu l-am întâlnit niciodată, dar al cărui nume admirabil l-am folosit în aceste pagini.

EDITURA ALLFA

Strada Ficțiunii - Bestseller

Roman tradus în peste 25 de țări

Mike Albu' e un adolescent cunoscut de liceenii din cartierele de lux ale New Yorkului. La 17 ani nu fumează, nu bea și nu se droghează. S-a lăsat de școală, iar acum vinde „iarbă" și „doisprezece" – un drog nou, asemănător cu ecstasy. De la el se aprovizionează atât tineri foarte bogați, care locuiesc în vile luxoase, cât și jucători de baschet din Harlem cu echipament second-hand. Asemenea unui taxi care aleargă pe străzile metropolei, frânând brusc la culoarea roșie și demarând în trombă la verde, destinul lui Mike se schimbă odată cu petrecerea de Anul Nou.

Vocea editorului Ideea unui romancier adolescent îi irită instantaneu pe criticii mai sceptici: tinerețea autorului poate părea doar un truc publicitar. McDonell ne convinge, însă, de contrariu. *Doisprezece* este o poveste captivantă a interdependențelor existente într-un grup de liceeni sofisticați, înaintea unei apocaliptice petreceri de Revelion; o poveste tulburătoare despre abuzuri și efectele lor.

„Un debut spectaculos... O lectură captivantă despre niște tineri apatici, care au totul și nu stăpânesc nimic."

Patty Lamberti, *Playboy*

www.all.ro

ISBN 978-973-724-367-6